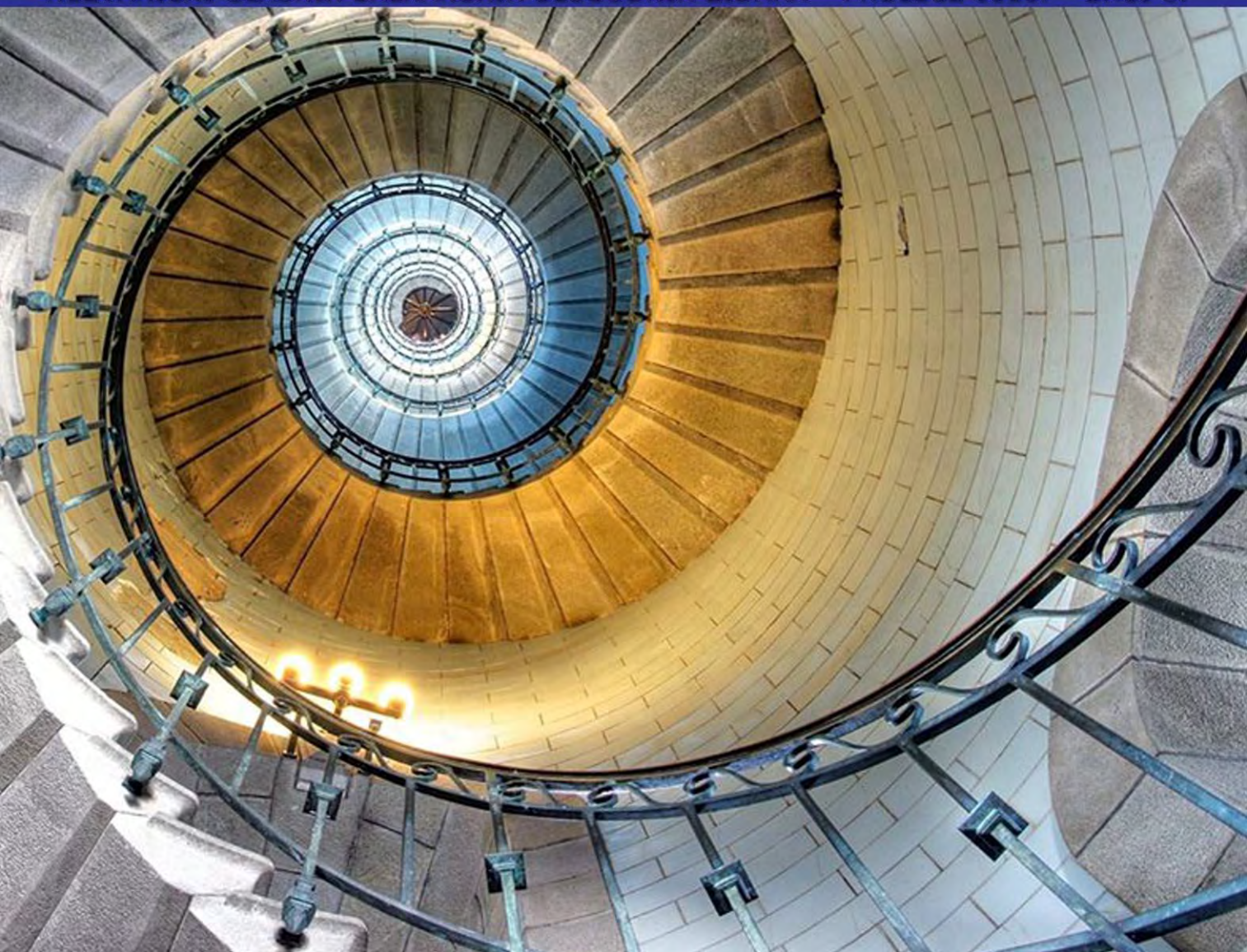

MASON

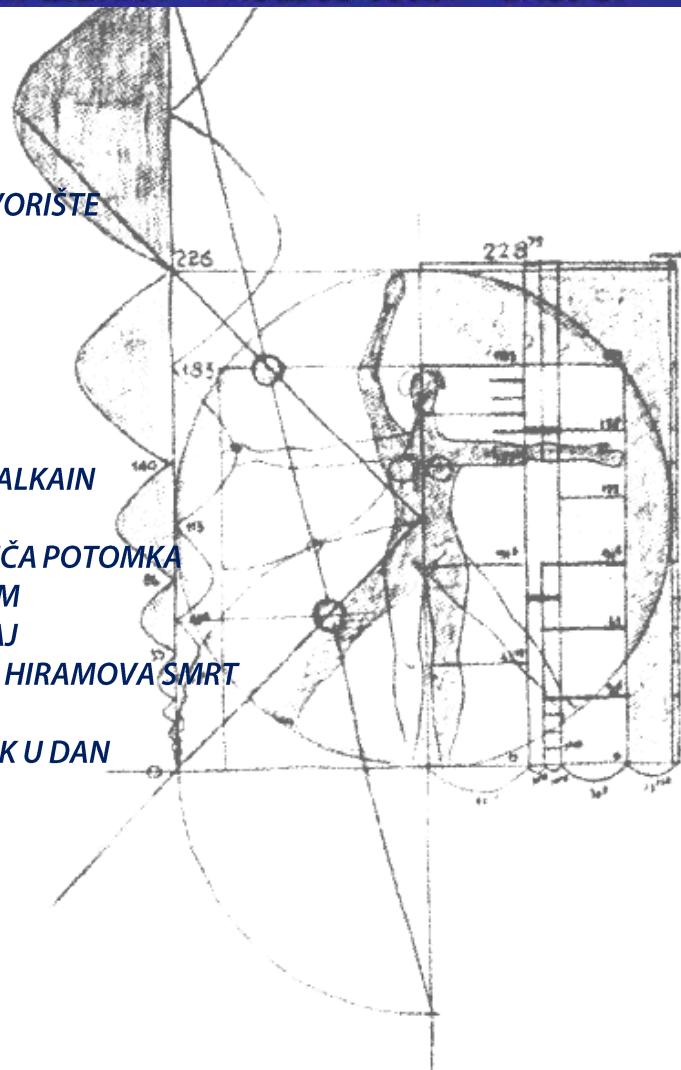
NEZVANIČNI GLASNIK BALKANSKIH SLOBODNIH ZIDARA * PROLEĆE 6016. * BROJ 8.

NEZVANIČNI GLASNIK BALKANSKIH SLOBODNIH ZIDARA * PROLEĆE 6016. * BROJ 8.

SADRŽAJ:

VRATA
MASONSKI KORACI
POVRATAK U ŠKOLSKO DVORIŠTE
DOBITNICI I GUBITNICI
KOSMOSAM
TIJA / TI...IJA
ZIDARI KOJI SU SLOBODNI
ISKRA U SVETLOSTI
DODIR
MASONSKJE LEGENDE – TUBALKAIN
NEFERTITINA SENKA
POTOMAK PRETEČE I PRETEČA POTOMKA
SAVRŠENO U NESAVRŠENOM
PITAGORA I NJEGOV ZNAČAJ
ŠTA VAM JE LIČNO DONELA HIRAMOVA SMRT
SUB ROSA
IZLAZAK IZ EGIPTA I IZLAZAK U DAN
ZAPISI O SIMBOLICI KNEFA
ILUMINATI

Broj 8. / Privatno elektronsko izdanje.

Svi tekstovi su © vlasništvo autora.

Prolećni Ekvinocij / 2016.e.v.

VRATA

Značaj vrata u profanom običnom životu : često je beznačajan jer sto puta dnevno ih otvaramo i zatvaramo, a da često im ne pridajemo nikakav značaj. Međutim, kad ulazimo po prvi put kod nekoga, primećujemo važnost ulaznih vrata, koja mogu prikazivati profil ljudi u socijalnom pogledu, jer vrata mogu biti : raskošna i moćna, jednostavna i prijatna, ili sasvim skromna. Kad predjemo prag, svesni smo da ulazimo u intimnost dotičnih ljudi. Vrata u kućama razgraničavaju prostor raznih funkcionalnosti življenja.

Zato možemo reći da postoji momenat pre vrata, njihov prag i posle vrata, to jest razgraničenje između spoljnog i unutrašnjeg prostora življenja. Po kad kad, vrata mogu da sačinjuju dobrodošlicu, zaštitu ili zatvor, prema raznim okolnostima života. U svakom slučaju vrata su ozbiljna prepreka, jer ako čovek hoće da udje ili izadje, a to ne može da ostvari, onda postaje kritična situacija !

Zanimljivo je produbiti izreke, koje nam slikovito izkazuju koji značaj imaju vrata u ljudskom životu. Svi poznamo sledeće izreke, ali nerazmišljamo o značaju vrata sadržanim u njima.

SIMBOL VRATA U LJUDSKOM ŽIVOTU

U raznim životnim okolnostima, vrata mogu biti otvorena, otkrivena ili zatvorena :

- Lepa rec otvara gvozdena vrata : mudar čovek, zna kako se postaviti da resi problem ispred sebe, ili da ga zaobidje.
- Izraz ulaziti na velika vrata : označava veliki uspeh, ili socijalnu poziciju.
- Otvoriti vrata svog srca, u ljudskim odnosima vrata mogu biti odškrinjena, ili široko otvorena za one koje volimo. U ljudskim afektivnim odnosima, se takodje primenjuje simbol vrata.

- Na pragu sam da nešto postignem : Što označava da su mi otkrivena vrata, ali sam u međuprostoru.
- Na pragu sam uspeha : to jest, u iščekivanju njegovog ispunjenja.
- Na pragu sam nervnog sloma : unutrašnje stanje obeshrabljenja.
- Zatvorena su mi sva vrata : konstatacija neuspeha.
- Francuska poslovice duhovitog sadržaja : « Dobronameran si kao zatvorska vrata », označava čovečiji karakter.

U početku našeg života, razne životne staze nam se ukazuju, kao izbor pravca sudbine, pitanje se postavlja dali smo dovoljno mudri da odaberemo prava vrata : to jest život koji nam odgovara. Dali posedujemo pravi ključ za otvaranje tih vrata ? Bilo kroz nas lični potencijal, ili sa životnim okolnostima ?

SIMBOLIZAM VRATA U DUHOVNOM ŽIVOTU :

Vrata simbolizuju mesto prelaza između dva stanja, između dva sveta, između poznatog i nepoznatog, između svetlosti i tame. Vrata se otvaraju prema nepoznatom. Ali ona imaju takodje psihološku dinamičnu vrednost : jer ne samo da pokazuju prolaz, nego i pozivaju na ulaz, to je poziv za put ka nebeskim sferama. Prolaz ka kojim ona pozivaju, su najčešće u simboličnom prihvatanju, od profanog do duhovnog sveta : Vrata razdeljuju prostor između života i smrti. Vrata raja - Vrata pakla Veliki Arhitekta Neimara, tokom našeg života, vodeći nas kroz razna vrata saznanja, otvara nam nove puteve mudrosti. Svaki novi uspon nosi stepen evolucije, koja se konkretno sa duhovnošću, uzdignutosti i ljubavlju.

SIMBOLIZAM VRATA U SLOBODNOM ŽIVOTU :

Znamo da novajlija ulazi u hram, kroz vrlo niska vrata, mora se sagnuti, da bi shvatio tegobe prelaza između profanog sveta ka prosvetlosti... Taj gest može ga takodje podsetiti, da umire za profani svet, jer se preporodjuje u novi život, kome prilazi na sličan način kao dete koji se radja.

Vrata hrama se nazivaju "vrata zapada", setimo se da na njihovom pragu sunce zalazi, to jest se svetlost gasi, znači van njih vlada tama i profani svet.

Vrata imaju takodje funkciju zaštite, ona dopustaju ili zabranjuju prilazak višem saznanju; što znači, zatvorena vrata su zaštićene svetog mesta. U svim inicijativnim sredinama, ima na početku želja za promenu stanja, aktivno i svesno u vidu preporodjenja bića. Ta vrata imaju svog čuvara, novajlija mora da prodje kroz vrata koja on ne vidi. Proći kroz ta niska vrata, primorava ga da

se sagne, da se pokori i da istupi skromno. Zato mora da se savije, simbolično sklupčano, kao u poziciji fetusa u momentu rođenja. Prolaz u tom stanju poziva na koncentraciju sebe samog, ona je neophodna za taj težak prolaz. Neofit je slobodan svog izbora, iako je sputan u svom koracanju.

Osećanje koje prevladja u profanom svetu, je često oholost, glad za imovinom i vlašću. Svako sebe smatra centrom sveta, sve se vrti oko svog ega, sudeći događajima samo prema svojoj ličnoj situaciji, želeći da se svet podvrgne svojoj ličnoj i egoističkoj koncepciji, bez da se stara o sudbini čovečanstva. Kucati na vrata hrama, ući kroz niska vrata, to je već početak budjenja svesti. Stanje neznanja u kojem se nalazimo, nas navodi da tražimo svetlost od svoje Braće. Prolaz kroz vrata hrama MASONSKOG, označava prolaz od profanog do prosvetljenog sveta. Ta vrata omogućavaju jednu promenu stanja, koja podseća na vrata rođenja i smrti koja su nam sudbinski neminovna, dok kroz prosvetljenje MASONSKO izbor inicijacije je slobodno odabrat. Onaj koji je prosvetljen kroz iskušenje smrti (setimo se testamenta u kabinetu refleksije), ima privilegiju da se reši strahova.

Svako od nas je prošao kroz životne faze, gde su mu vrata bila otvorena, otkrivena, ili zatvorena, tada smo se osećali kao marionete u ruci sudbine. Medjutim MASONSKA škola mudrosti, predpostavlja da od izvesnog stepena nismo više igračka sudbine, nego smo dovoljno izklesali svoj kamen da bi znali kako ga uklopiti u izgradnju naseg Hrama.

Ako uzmemo predpostavku da simbol vrata je prisutan u samom čoveku, moglo bi se reći da su čula naši prozori, a da su vrata govor. Ako želimo da ih otvorimo onda komuniciramo sa drugima, ili takodje imamo izbor da ih zatvorimo.

Takodje mi se čini bitna odgovornost kumstva u MASONERIJU, pod kojim kriterijima otvaramo niska vrata našeg Hrama ? Možemo pasti u iskušenje da uvedemo pogrešne ljude, koji su nam dragi, ali koji nemaju afinitet sa MASONERIJOM. Zato je možda neophodno, za dobro MASONERIJE, biti oprezan i birati ljude po njenim vrednostima.

Činjenica je da prelazak vrata hrama ne označava da smo osvetljeni, sav rad ostaje da se uradi. Preći nanovo vrata na kraju radova u Hramu, treba da nam omogući da prenesemo dobijenu Svetlost, kroz angažovanje u društvenom smislu.

Prolazak kroz niska vrata Hrama mi je omogućilo, da razmenjujem mišljenje sa Braćom srodni mojem pogledu razmišljanja, da ne budem okrenut sam prema sebi. Našao sam u toj sredini ljubav Bratsku i razumevanje.

Br.P.H.

MASONSKI KORACI

Jovanovska Masonerija, sa svoja Tri stepena, uči nas o otkrivanju naše svesti, podsvesti I nadsvesti ili Prosvetljenju.

Svesnost je **ono što percipiramo s pet telesnih čula; podsvest percipiramo sintetičkim čulom - umom, a sve ostalo što ne pokupimo sa ovim senzorima, ostaje u domenu nadsvesnog.**

Šta je onda nadsvest ili Prosvetljenje kome stremimo i kako ono, preko podsvesti, "silazi" do naše svesnosti koju mi, rođeni u materijalnom svetu, imamo? Ovaj put nazivamo - involutivni put. Nasuprot tome, put evolucije polazi od materijalnog, od naše svesnosti i "penje" se preko podsvesti do nadsvesti ili Prosvetljenja.

Da bi pokazala kako u tom smislu funkcioniše naša misao, tok i njeno otelotvorenje pišem - o koracima.

Kaže se da postoji Izvor, naš Arhitekta, Temelj Svega itd, iz koga se stvara sve materijalno.

U ovom Izvoru sve suptilno vibrira.

U toku tog vibriranja rađaju se **iskre** ili Tačke Božanskog. Tačka smo takođe I svi mi.

U tački se rađa **ideja** – ideja je sila, naša tri klizajuća koraka Učenice, koji stvaraju **liniju**.

Iz ideje se rađa **misao** – misao je sila, naši koraci Pomoćnice, koji stvaraju **površinu**.

Iz misli proizilazi **Reč**, Logos – Reč je energija, naši lukovi koraka Majstora, koji stvaraju **prostor**. Stvara se **čvrsto telo**. Naša se ideja materijalizuje.

Ono što se materijalizuje mora i da umre.

Ono što umire ponovo se rađa, regeneriše, prelazi na viši, tananiji nivo i sve se ponavlja. Kada jedan Mason/ka dosegne ovo stanje, dakle, kad postane Majstor/ka, na višem je nivou ali, u isto vreme, i na najnižem nivou svesnosti tog novog nivoa. On/a nastavlja da evoluira, odnosno da ide k novoj, tananijoj Svetlosti. I tako u beskraj...

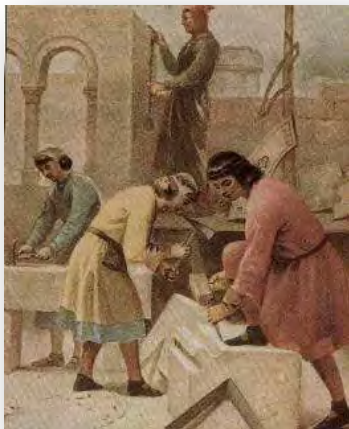
Da ponovim: ovo je proces kojim Božansko(tačka, temelj, bit, Izvor Svega) projektuje Sebe u postanje kroz nivo Duha(linija), nivo Duše(površina) i najzad u materijalizovano Telo(prostor). Duh, Duša I Telo su tri nivoa ljudske svesnosti.

Drugim rečima, Masonerija je prikaz nivoa naše svesnosti. Na početku, Učenici/ce su u dodiru s materijalnim svetom- nazovimo to po Jungu, **individualnom svesnošću**. Pomoćnici/ce su u dodiru s Dušom koja ima karakter **ličnog nesvesnog ili podsvesti**. Majstori/ke su u bliskom dodiru s Duhom I to možemo nazvati **kolektivnim nesvesnim, nadsvešču**.

Sr.:Kelly

POVRATAK U ŠKOLSKO DVORIŠTE

Verujem da skoro svaki dečkić, ima želju i potrebu nekog isticanja u društvu vršnjaka. Ni ja, nisam bio ništa drugaciji. Fudbal je bio jedan od glavnih poligona za sticanje poena... tada. Uzgred budi rečeno, sport me nikada nije interesovao. Niti bilo kakvo nadmetanje. Uz "nadčovečanske" napore uspeo sam da doguram do pozicije **golmana**. Ne zadugo, do rezervnog golmana. Prvi golman je bio "požrtvovaniji", bacao se po betonu u školskom dvorištu i **ubirao apluze**. Redovno je bio sa modricama, odran, pocepan, pomalo krvav i sa ponekim prelomom ruke. Ja – FRUSTRIRAN. Naravno, značenje te reči sam saznao tek kasnije. **Tada?** - tada sam se pitao i patio, "...pa kako da mi lopta tako često prolazi kroz noge,... pa zašto se ja ne bacam po betonu? Zar je moguće da nisam u stanju da budem ni **na dnu vrha?** Da li možda imam nekog neprijatelja? Kojeg? Vreme je teklo, a odgovori su postepeno sami dolazili. Savladani neuspesi, malo po malo donosili su samopouzdanje. Vreme je prolazilo. Isteklo je nešto malo više od pet dekada. Prepoznavši svoj način života u osnovnim postulatima masonerije, **sazrela je želja za bliskim kontaktom**. U različitim okolnostima, sada se dakle po treći put nalazim pred ovim Časnim skupom – pred SVOJOM BRAĆOM !!! Sa verom i bez rezerve. Bio sam neizmerno počastvovan - već kada je moja molba uzeta u razmatranje.

Prvi susret – DEBAKL. **Debaki za mene!** I pored, osećanja opšte naklonosti, sebe sam doživeo **u jako slaboj svetlosti**. Ali za mene je bio potpuni mrak. Možda baš zato? "Neprijatelj"- pa nema ga, ne postoji, ili postoji ? Zbunjen !? – ne, nema opravdanja. Krajnje nezadovoljan sobom, proveo sam neko vreme. Zatim od Garanta dobijam tračak Svetlosti. Zatim, ona postade jača! Bratski me grli i ljubi - kaže... "**BELA BALOTAZA**" !!! Auuu... mislim u sebi, nisam siguran kako da reagujem. Nije primereno poskakivati sa 100 kg. i 54 god.

Drugi susret - 03.05.6010. Godine Istinske Svetlosti - **Zasigurno dan za večno pamćenje**. Smirena, ritualna atmosfera, ulivala je neko do tada nedoživljeno osećanje. Neki simboli, van konteksta, mogli bi biti uznemiravajući. Ali ne - sve je po mom načinu razmišljanja i shvatanju, **imalo svoj red i smisao**. "Soba za kontemplaciju" – Prisutnost još dve osobe nije mi direktno smetala. Zvučace malo neobično, ali baš kada sam se opustio, sledio je nastavak rituala.

Bio sam obuzet veoma neobičnim osećanjem bliskosti sa ljudima koji su bili oko mene. Neobičan, tim pre, što mi je privremeno uskraćeno čulo vida. Kako su se iskušenja nizala tako se pomaljao **neobičan osećaj pripadnosti**. Trenutak svetlosti radi upozorenja, zatim opet mrak... i **svetlo**, ali i poziv da dobro osmotrim ima li među prisutnima neprijatelja. **POGLEDAJTE - MOZDA JE NEPRIJATELJ IZA VAS**". Božanstvena asocijacija na podsvest. Okrenuvši se, i videvši **svoje lice u ogledalu**, za trenutak sam se našao u **onom betoskom školskom dvorištu**, ispred i pored gola. Verujem da mi ogledalo nije "neprijatelj", znamo se - uvek je blagovremeno tu , kad treba da „spustim loptu“ ... Dalji sled događaja, od Zakletve, simboličkog prvog rada, do mesta u Postovanoj Loži, ucinio je da sam se nekako sve više, - **OSEĆAO KAO KOD KUĆE** !?!

Verujem da je ovaj događaj jedinstven, i da se može desiti samo jednom u životu.

DOBITNICI I GUBITNICI

"Ništa nije samo po sebi dobro, ni loše, zavisi samo šta o tome mislimo." – Stendal

Kada sa Istoka svetlost krene, na nama je da trošimo prostor i vreme. I kada za koji tren zadje, ostaje da se vidi ko se kako snadje.

Pomalo paradoksalna disproporcija količine prostora i vremena u odnosu na našu trunčicu učešća, često može dovesti do zablude. Blagovremeno prepoznavanje te naše trunčice (sebe) – blagotvorno može uticati na skoro nezamislivo mali boravak u nečemu što smo mi nazvali **univerzum**. Pod **mi**, mislim na ljudsku vrstu koja sebe smatra jedinim svesnim bićima.

Ako **mi**, ustanemo u jednom malo „šućmurastom“ danu, napravimo plan obaveza i zadovoljstava, izljubimo bližnje, pozdravimo komšije i krenemo, onda ...?

Ako **mi**, u istom „šućmurastom“ danu jedva, sa kašnjenjem dovučemo svoje telo do kafe i cigarete, tresnemo vratima (jer je npr. naš tim sinoć izgubio), onda ... ?

Onda? - onda tako stalno - iako je DAN onaj isti „šućmurast“, vedar ili tmuran. Ona trunčica neće postati ni veća ni manja, ali joj možemo dati veći ili manji **smisao** - ili je možemo sasvim obesmisлити. Prastara priča, o polu - punoj i polu - praznoj čaši, svima je dobro poznata. Ali vic o punoj i praznoj čaši je ona predivna siva zona kompromisa; možda ću biti žedan, a možda i neću ?

Mi nismo odlučivali, kada, kako i gde ćemo da se pojavimo. Ali ostaje nam prilično širok izbor, kako ćemo da boravimo tu gde smo se „pojavili“. Belo, crno, **sivo** - nisu boje. Belo je svetlost, crno je mrak, koliko je sivog ?

Naravno “sivo” je ono između, ali ipak sa bezgraničnim nijansama boja koje svetlost daje. Paletu skoro uvek sami biramo, pa će i platno života biti naše lično ogledalo.

Umetnost življenja je ako ne najveća, onda svakako najzahtevnija i najspecifičnija umetnost.

Ona je kao šah. Treba uvažavati protivnika i poštovati pravila. Treba predvideti što više poteza unapred i napraviti što manje grešaka. U ovoj partiji nema pobednika ni pobedjenog. Zašto? Zato što sa obe strane table sedimo **mi** i imamo mogućnost upravljanja i oblikovanja vremena koje nam je dato. Ova igra ima bezbroj mogućnosti : može da bude samo dobra, osrednja ili loša. Može da bude izuzetna, jako dobra... zadovoljavajuća, očajna... Biće onakva kako je igramo i odigramo.

Dostojevski je rekao : "Oni koji umeju da govore, govore kratko."

KOSMOSAM

*moja mala kovanica –kosmos – ko smo – ko sam

Potom reče Bog: Da načinimo čoveka po svom obličju, kao što smo mi, koji će biti gospodar od riba morskih I od ptica nebeskih I od stoke I od cele zemlje I od svih životinja što se miču po zemlji. I stvori Bog čoveka po obličju svom, po obličju Božjem stvori ga; muško I žensko stvori ih. I eto čoveka dana petog.

Nakon zadovoljenja osnovnih potreba preživljavanja, pračovek je prvo oko vrata okačio ogrlicu a tek onda pregaču. Sadržaj ogrlica, perjanica, i drugih ukrasnih elemenata postaje statusni simbol: kamenje, školjke, zubi predatora, pera

grabljivica... U zavisnosti od lovačkih zasluga, sposobniji I jači postaju VOĐE ! Svi prepoznaju snagu prirode, ali vođa sebe deklarirše kao izaslanika viših BOŽANSKIH sila !

Poslednjih 7000 godina termin Boga figurira u svim religijama kao simbol svemogućeg tvorca svega na ovom svetu i van njega. Nezamisliva je količina krvi prolivena u ime Boga, bogova I vera. Manipulacija ovim treminom I dan danas je prisutna u svim kulturološkim sferama, na ovakav ili onakav način. Precizna definicija Boga ne postoji, sem u okvirima omnipotencije I nadmoćnosti. Vešto je uvijena u elemente mudrosti I duhovnosti a u službi demagogije.

Prvo što nas uče je da treba da verujemo u Boga. On je dobar, pravedan, svemoguć. Šta god da je, i ko god da je. Kada se ispostavi da mu baš I ne priliče svi ti pozitivni epiteti, od samoproklamovanog promotera dobijamo obrazloženje da mi zapravo nismo bili dobri, pa nas svevišnji kaznjava. Uprošćeno, ali tako je.

“SVEŠTENIK” – božji Službenik na Zemlji nas nikada ne upoznaje sa uzvišenim nalogodavcem - egzekutorom. On samovoljno tumači i autoritativno prenosi volju svevišnjeg.

Ako ne veruješ u boga bićeš glup.-Novak Stanic 1/7 o.š.-čas veronauke. Kao klintu su mi rekli da struja teče kroz žice. Jedva su mi oteli makaze. Deca uglavnom shvataju bukvalno i prihvataju zdravo za gotovo. Ali neki nikad ne odrastu I veruju u šarene laže, pogotovo ako su im mudro dozirane tokom celog života.

Verovati čiki u belom sa dugačkom bradom koji će nam kažiprstom zapretiti, no, no?! Cini se u najmanju ruku neozbiljno. Treba verovati u više sile, i dobre i loše. Koliko god zvučalo paradoksalno, dobro I loše ne mogu jedno bez drugog. Šta bi se desilo da niko ne umire? Sve ima svoj početak, sredinu I kraj u okviru jednog vremenskog ciklusa. Ciklusi su beskonačni sa svim svojim varijacijama, samo mi nismo u stanju da prepoznamo I shvatimo vremensku korelaciju među njima, zato što smo tako nezamislivo mali i neuki.

Verujem u više sile. Verujem u Boga. Verujem u emocije. Verujem u ljubav. Verujem u čoveka sa svim njegovim vrlinama i manama. Verujem u harmoniju svega što postoji. Verujem u mnogo toga, ali sam ubeđen u malo šta.

Stvorili smo „referentni UZORAK prosečnog potrošača“ ! Ko je ON? Ko sam JA? Ko smo MI? Ko je BOG ???

Dakle, mi stvaramo sami sebe po svom obličju da bi bili gospodari. Krajem 20. I početkom 21. veka doveli smo sebe u kontraverznu situaciju mogućeg ponovnog samostvaranja. Vantelesna oplodnja, kloniranje životinjskih I ljudskih živih ćelija ali I celih životinja možda I ljudi? Da li smo klonirali sami sebe po ko zna koji put, više ili manje uspešno? Teorija evolucije vrlo je prihvatljiva u okvirima neprestanih varijabilnih CIKLIČNIH ponavljanja. Ali je teško poverovati da je evolucija po Darvinu bila prva, I jedina.

Ljudski um je kažu iskorišćen svega 5%, i do danas, u spoznaji veličina nije otišao dalje od 10 na 17-ti, i 10 na minus 17-ti. Vinuli smo se u svemir, otkrili druge galaksije, crne rupe, antimateriju i ko zna šta sve još. Barata se sa milionima svetlosnih godina, ali ne znamo šta je ispod palube naše barke na svega 11000m dubine. Morsko dno je istraženo svega 1%.

Sa druge strane, tehnološki napredak u poslednjih 100 g. je nadmašio sveukupni napredak u prethodnih 5000 godina. Za poslednjih 500g. se broj stanovnika na zemlji povećao sa 500 mil. na 7 mlrd. Ne samo da oba podatka ODMAH deluju zastrašujuće, nego su u logičkoj disproporciji sa evolucijom čoveka. Da li je takvo „ubrzanje“ priraštaja stanovništva ODRŽIVO ???

Jedina objektivna čovekova „diferentia specifica“ superiornost DUHA – se stalno degradira !!!

Ali, ako je tačno da ljudski um (mozak) funkcioniše samo sa 5% svog kapaciteta, čemu onda sva preskupa profitabilna tehnologija? Da li taj promil intelektualne nadmoćnosti obezbeđuje dominaciju u svakom pogledu. Sta je sa telepatijom, telekinezom, meditacijom, maštom - našim LIČNIM duhovnim i mentalnim potencijalima koji se ne razvijaju u kvalitetnom smeru. Ljudska potreba za dominacijom je pogubna. Preduslov

je finansijska nadmoć. I eto „Boga“. Sta bi bilo kada bi se podigli na 6%. Pa možda bi duhovnije razmišljali.

Ko bi onda bio ON? Ko bi onda bio JA? Ko bi onda bili MI? Ko bi onda bio BOG ???

Bez uma, duha, čoveka – BOGA nista ne bi bilo kako jeste na ovoj našoj maloj plavoj planeti Malog Princa !. Nemojmo biti toliko prepotentni I misliti da smo jedini u univerzumu, koji je opet samo obična čestica sveopšteg postojanja. Sa kojim pravom sudimo o svojoj okolini – univerzumu – svemiru, kada tako malo znamo o sebi. Bilo bi korektno dozvoliti mogućnost da smo i tamo i ovde, ili da smo već bili ovde, ili i jedno i drugo. I to na različite nacine u različitim oblicima.

ČOVEK – BOG – SAMOSVEST - INTELIGENCIJA -UM - sveopšte je ciklično ponavljanje nestajanja i postajanja. Čovek, verujem namerno, ne deklarise sebe kao boga, vec prebacuje krivicu na više sile. Ali kada se dogadja nesto dobro, onda sebe predstavlja kao direktnog ili indirektnog posrednika. Kako čovečanstvo, ne poznaje sebi sličnu vrstu s kojom bi se poredilo, sklon sam da poverujem da smo stariji od sebe samih kao I ovca Dolly.

Ovo je trenutno, krajnje lično, sažeto viđenje dozivljaja I osećanja u jednom, mozda kontraverznom poimanju. Ali zar život i smrt nisu kontraverzni, a ipak tako dobro živimo prihvatajući taj dualitet.

Veličanstvenost u spoznaji količine neznanja - širi duhovne vidike.

Molim da mi izgovoreno bude oprosteno ako zvuči kao jeres, ili neznanje.

Mozda je baš I tako. Ali ako se oslonim na slobodoumnost, kao jedan od osnovnih aksioma Slobodnog Zidarstva - onda se nadam da mi nećete suviše zameriti. Jer onda imam PRAVO na grešku !!!

Draga Braćo, zahvaljući vama, moja percepcija je dobila na širini I kvalitetu.

Zelja mi je, da sve što sam izgovorio neće povrediti ničija shvatanja i ubeđenja. Vas brat Vam se zahvaljuje na pažnji, i razumevanju.

TIJA / TI...IJA

- Sedi, zagrej stolicu, nauci, nauci to treba ce ti.

Kada?

- Nije bitno, trebace ti...

Ma kada, zasto?

- Zasto, zasto?... Zato.

.....
Vidi... ono tvoje cuveno - zato, hajde, hajde jednom mi reci zasto - zato.

- Hm, trebalo ti je malo vremena. Setio si se?

Paaa.

- Dakle to, to sto pitas... posle toliko vremena. To, to recimo obecava!

Opet ti, obecava, obecava, Sta zato, sta obecava, Sta? Sta?

- Pa valjda si shvatio za sve ovo proteklo vreme da ti ja nisam tako los sagovornik. Doduse ne bas tako cesto i ne po mojoj volji i zelji, ali, kako vreme tece, sve vise se interesujes. To je dobro. Ako se ne pitas, neces ni saznati.

Sta to?

- Kako sta? Pa da li se ikada zapitao koliko puta si svojim adolescentskim komentarima povredio roditelje, porodicu, drugove, prijatelje... bilo koga? Koliko ti je bilo potrebno vremena da prepoznas pravog životnog partnera, da naprvis razliku izmedju poznanilka, druga i prijatelja. Priznajem, za struku ti nije bila mnogo potrebna moja pomoc. A sta je je bilo sa viseslojnim problemima otvorenosti i iskrenosti? Pa mene si konsultovao. I jedva se i dan danas sporzumemo. Doduse ne u potpunosti. Ali i to ima svojih prednosti. Nije lako, ali je potrebno vreme da to prepoznas... i priznas.....da li si...?

Cekaj, cekaj, pa stani malo.

- Sta, zelis jos...?..

Ne bas.. ali, sta si ti sveznalica.. Pokupio si svu mudrost ovog sveta?

- Ooo ne! Samo se zapitaj da li ti znas? Dali si i koliko ti, siguran? Da li je premalo ili previse, da li ti verujes? Da li si ubedjen u sve to?

Paa... Ne sasvim, ali sve vise osecam!

- Eee... to je vec nesto. Ne samo nesto, vec da budem iskren, SKORO SVE! To je prava ravnoteza. To je pravi odnos. To je, da budem iskren, vec vise nego ohrabrujuce. Opusti se, neka te srce vodi. A onda saberi, pomnozi, po malo oduzmi i podeli, i eto sreće za tebe, a i za sve oko tebe..

Molim?

- Pazi! Ako ti je u tom opstem metezu i preispitivanju rezultat negativan, nesto nije kako treba. Tada nisi svoj. Tada si neko, neko sasvim drugi i onda....

- Slusaj, ovo postaje vrlo ozbiljno. Doduse, i ja sam vec u ozbiljnim godinama, ali ti i dalje previse mudrujes za moj ukus. Nemoj preterivati.

- Mislis?... Hm, pa ti pitas mene, a ne ja tebe.

Mmmm... dobro, a... ako te ne pitam, sta onda?

- Nista.

Kako nista?

- Nista.

Zasto nista?

- Pa zato.

Evo ga opet.

.....
- Slusaj dragi moj JA, na dobrom si putu da shvatis ko si TI, Ali ako ne pitas, onda ti JA nisam ni potreban. Pazi samo da ne ostanes JA - PAJAJAC.

Ti to.... ozbiljno?

- Naravno.

Sigurno?.

- O... da!

.....
Doobro... e, pa onda, hvala ti dragi moj, TIJA... TI, I JA.. Verovatno cemo se bez obzira na sve, ipak druziti jos neko vreme.

SUOCAVANJE SA SAMIM SOBOM JE PONEKAD BOLNO, ALI LEKOVITO.

POBECI OD SEBE JE NE MOGUCE, JER SA DRUGE STRANE OGLEDALA... OPET JE OGLEDALO

ZIDARI KOJI SU SLOBODNI

Sedim tako često sa svojim dragim Bratom iz druge Objedijencije, i vodimo učene, pomalo filozofske a češće aktuelne i konkretne razgovore o slobodnozidarskim temama. On je iz tradicije koja je više konzervativna, ja iz nešto liberalnijeg pravca, pa se povremeno razidjemo u stavovima, povremeno se približimo, nekad se razumemo, nekada ne, ali razgovori traju, pa se nekako dosetimo da sve naše priče imaju smisla, i da imamo obostrano zadovoljstvo da se, pričajući ih,

lagano krećemo u smeru izgradnje, kuda smo se uputili nekada odavno, kad smo odlučili da se zapitamo i ostanemo otvoreni spram sve novih pitanja, a i ponekad, neočekivanih, i ne sasvim prijatnih odgovora, koji su znali da nam stvore više dilema nego željenih razrešenja.

Protetkih dana opet smo se vratili razmatranju pojma slobode. Nije to bila neka velika i komplikovana rasprava, nije bila

podstaknuta tako nekim složenim dešavanjima kojima obiluje ovaj naš svakodnevni život i svet. Počelo je tako što smo hteli da dokučimo šta bi tačno trebalo da znači kad kažemo da su zidari jednog drevnog Reda kojem obojica pripadamo-mada u različitim objedijencijama- slobodni. Zaista, ako je pridev slobodni deo imena ovog našeg poštovanog Reda, pa ako još taj pridev uzima prvo mesto u tom istom imenu, mora biti da je ova vrlina veoma bitna da taj naš Red funkcioniše kako treba, na svim planovima i u svim domenima postojanja.

Nismo se previše bavili istorijom-možda smo malo požurili, možda je mogla da se kaže i neka reč više o tome. Sad, da li je odrednica „slobodni“ povezana sa prošlošću koja opet ima veze sa srednjovekovnim cehovima majstora zidara koji su se slobodno kretali širom Evrope ne bi li je ukasili svojim remek delima, da li je to bilo pitanje profesionalnog ili staleškog statusa, da li je imalo veze sa istaknutim pojedincima koji su svojim znanjem i veštinama dali poseban doprinos razvoju zanata, ili su ti pojedinci ostajali pak anonimni-time se nismo bavili mnogo. Pre će biti da smo zaključili da je ideja slobode bila različito shvaćena i tumačena u različitim vremenima, da ideja slobode svakako nije isto značila srednjovekovnom čoveku, ili onom u osamnaestom veku, ili nekome danas. Ta ideja se jako menjala i u vezi sa poimanjem društva, i profesije, i pripadnosti odredjenom društvenom sloju, i u vezi sa jednostavnom činjenicom da li je neko bio muškog ili ženskog pola-promena je bila stalna, moguće ne tako brza i česta, ali kontinuirana. Naravno, pošto smo nas dvojica pomalo različitih pogleda na svet, svakome od nas dvojice akcenat je bio na drugačijim mestima. Meni, pošto sam liberalnijih shvatanja, naročito mnogo znači to što smo zaključili da je ideja o tome šta sloboda stvarno jeste, koliki je njen obim, ili kolika je njega dubina, u nama samima i oko nas, predstavlja živu stvarnost. Sa te pozicije, ja sam sklon da kažem kako je njeno preispitivanje potrebno i danas, kao što je bilo u prošlosti, a kao što će biti i u budućnosti. Drugim rečima, osećam se nešto manje obavezan tradicionalnim poimanjima slobode nego što je slučaj sa njim. Smatram da je istina da se uvek i iznova moramo boriti da definišemo značenje pojma slobode, i da nam nasledje predaka u tome služi više kao polazna osnova, nego kao jednom zauvek data formulacija.

Uostalom, ako ćemo da pogledamo kako su se u koštac sa ovim problemom hvatale neke čuvene ličnosti pre nas, videćemo da su govorili kako se sloboda pre zadaje kako mogućnost, nego što nam se daje, a neki su govorili da se od slobode beži, i da to čak i nije neobično i neočekivano za i od čoveka.

Ali to bi bio domen istorijskih dosetki na ovu temu. Od prošlosti možemo puno da naučimo, mada je uvek pitanje šta ćemo sa time da učinimo ovde i sada.

Sa moje tačke gledišta, da bismo mogli da odgovorimo na takvo pitanje, a u vezi sa poimanjem slobode u našem plemenitom Redu, prvo bismo trebali da se zapitamo šta nas on-taj isti Red- uči o Slobodi, kako bismo postali slobodni majstori zidari, u jednom trenutku, na našem putu.

Moj dragi Brat, mada iz druge Objedijencije, ima umerene stavove kada razgovaramo o ovoj temi. Ja sam liberalniji, pa povremeno odem prilično ka ekstremu-ali to je često reakcija na neku drugu Braću, koja znaju da budu ekstremna u drugom smeru, i koja se ovim pitanjem u zapravo i ne bave. Oni su skloni da kažu kako je sloboda obezbedjena zakonima, i kako nas samo zakoni čine slobodnima. Ne smatram da je ovo rešenje do kraja zadovoljavajuće, i to sa više razloga. Zakoni mogu, recimo, postati sami sebi cilj, i u tom slučaju nisu sredstvo slobode nego postaju njena ozbiljna kočnica. Kada to govorim, čak, ne mislim da nekakve filozofske rasprave, nego na sasvim konkretne događaje koji su pokazali ovakav razvoj stvari, i to ne samo u profanoj, nego i slobodnozidarskoj istoriji. Potenciranje zakona, dužnosti, pravila i propisa iznad svega i pre svega dovodio je do okoštavanja strukture, i čestih sukoba među Sestrnama i Braćom, kao što se dešava i danas. Kao što reče još jedan Brat- ne ovaj gore pominjani, nego treći, povremeni učesnik u ovim pričama-posle mog stupanja u slobodnozidarski Red shvatio sam da mi strašno mnogo vremena provodimo baveći se sopstvenom organizacijom, raznim „politikama“, „slučajevima“, „aferama“ i kako god. Uspeli smo da uvidimo da je bar nekoliko takvih proteklih priča, koje su odnele mnogo vremena, energije, i pameti, bilo povezano sa preteranim služenjem formi i propisima.

Izgleda da postojanje zakona i sloboda ne moraju da budu u direktnoj vezi i srazmeri.

Izgleda da ni postojanje reda, u smislu uredjenosti, i sloboda, ne moraju, isto tako, da budu u direktnoj vezi i srazmeri. Neko će reći da je svet u kome živimo-misleći pri tome na svet u smislu stvorene i ispoljene prirode, prirodni svet- predstavlja red i poredak po sebi. To je istina sa jednog stanovišta, i do odredjene mere. Danas smo svesni da prirodni zakoni o kojima smo učili čine tek deo prirodnih zakonitosti kojima se povinujemo, i da

ono što se važi u vidljivom i opipljivom svetu ne važi u svetu koji je mali, nedostupan čulima, i koji čini potku ovog velikog sveta. Više o tome, svakako, pisali su u nekim prilično egzotičnim granama prirodnih nauka u poslednjih stotinak godina.

Ono što hoću da kažem-zakoni su samo okvir za moguću slobodu.

Ljudi koji su ih pisali, naši preci, Sestre ili Braća, bili su ljudi koji su ih pisali u skladu sa vremenom u kome su živeli. Kako smo i mi ljudi danas, i kako smo isto Braća, i imamo Sestre, možemo povremeno da se zapitamo o tome da li ti zakoni funkcionišu i danas, da li možemo da ih menjamo, da li možemo i da ih prevazidjemo, ako se bavimo evolutivnim znanjima i dostignućima, pa ono što je vremenski ograničeno možemo i da ostavimo iza sebe.

To je, što se mene tiče, jedan od mogućih iskoraka ka slobodi. Naravno, ovakva razmatranja ne tiču se samo odnosa nas samih sa propisima i pravilima unutar slobodnozidarskog Reda. Naš odnos sa svetom koji nas okružuje isto tako treba da se osniva na kritičnom duhu i stalnom proziranju odnosa slobode sa silama restrikcije. To je jedan od načina da iznesemo Svetlo iz Hrama u profani svet.

Posebno pitanje bi bilo šta smo o slobodi naučili od trenutka stupanja među Slobodne Zidare, kada, čime i kako smo primili te pouke... da li smo ih uopšte primali, ili nismo?

Zanimljivo je – a o tome sam se složio sa mojim dragim Bratom, mada je on iz jedne druge Objedijencije- da u ritualima inicijacije nema nekih naglašenih pouka o slobodi kao takvoj, slobodnom vladanju, shvatanju slobode, principima slobode, i tome slično. Neobično je, da jedan uvaženi Red, koji sebe označava slobodnim-slobodnozidarskim- malo prostora ostavlja da direktno podučava svoje Sestre i Braću ovoj vrlini. Postoje razne lekcije i učenja o filozofiji, istoriji, arhitekturi, umetnosti, ali o slobodi samoj malo se govori.

Mora biti, onda, razmišljali smo, da je učenje o slobodi za Slobodne Zidare tu negde, samo je sakriveno u alegorije i simbole... to bi već bilo u skladu sa metodom rada koji je tu, tradicionalno (smeška se moj Brat, i kaže, ne možemo bez tradicije... ne možemo, kažem ja, pitanje je kako je samo shvatamo i prihvatamo-ali to je opet druga tema..). I onda počnemo da nabrajamo-jeste, tako je- mora biti da već trenutak uvodjenja ima veze sa tim. Da li je suštinski smisao trenutka kada

ostavimo za sobom metale, kada se suočimo sa trenutkom razmišljanja u tišini sa samim sobom, kada napišemo testament, filozofsko zaveštanje- da li je to prva poduka, prvo usmerenje na stazi kad slobodi? Da postanemo slobodni od ovoga sveta, koji nas marljivo melje u skladu sa sopstvenim težnjama i tempom?

I sada, ako je tako, zašto onda tako brzo zaboravimo ovu poduku kada okončamo ovu uzvišenu ceremoniju (uvodjenja)? Zašto onda i dalje budemo impresionirani profanim sjajem, uticajem, moćima i bogatstvom, čak, ili naročito ako, ih prikazuju naše Sestre ili Braća? Zašto smo i dalje skloni da se ponašamo u Loži tako da, iako smo svi, recimo, prisutni, Majstori Masoni, osećamo da su neki ipak malo ravnopravniji među ravnopravnima?

Da li to znači da nismo naučili ni one prve lekcije o slobodi, da smo malo zašli sa plemenitog puta na neku naizgled privlačnu stazu, a ipak stranputicu?

Pitamo se tako nas dvojica, a nismo sigurni da imamo tačan odgovor.

I još, i dalje se ne bavimo ovom temom na filozofski način, nego razmišljamo o događajima u slobodnozidarskom Redu koji su sasvim konkretni, a neki su bogami i savremeni.

Da li možemo da postuliramo ideju slobode bez stalnog kretanja?

Bez stalne borbe, bez stalnog napora?

Da li moramo biti svesni da kada smo jednom zakoračili ovom putanjom, ostaje malo vremena za odmor, a da se otvara potreba stalne svesnosti, zapitanosti, a onda i odlučnog delovanja, i spram sebe samih, i spram Sestara i Braće, a i spram profanog sveta?

Kada se odmaknemo od ovih pitanja, i kad probamo da odgovorimo na njih-naravno, jedno po jedno, drugačije ne ide-izlazi da je putovanje ka slobodi za zidare koji hoće da se nazovu slobodnima stalni izazov. Da počinje sa prvim korakom na slobodnozidrskoj stazi, i da traje dok se na njoj ne napravi poslednji korak, na ovaj ili onaj način.

I da je to ustvari veoma bitno pitanje i kretanje. To je- sloboda-polovina našeg slobodnozidarskog rada i života. Druga polovina

je zidanje- Slobodni/ Zidari. Može li biti zidanja bez slobode, i vredi li sloboda bez zidanja, isto je zanimljiva tema, i pitanje koje proizilazi iz ovog složenog odnosa. Verujem da je suštinski deo našeg učenja da su ova dva procesa neodvojiva i da im jednostavno moramo pristupati podjednako pažljivo i promišljeno.

Hram koji zidamo, ustvari, trebalo bi da bude Hram Slobode. Tako nekako možemo da ispunimo cilj koji je postavljen samim našim imenom, imenom našeg Reda.

Sloboda svakog pojedinačno-najpre, sloboda od onih negativnih uticaja i uslovljenosti kojima smo okruženi stalno. Sloboda od sopstvenih neusklađenosti, sloboda da dostignemo jedan nivo harmonije koji je potencijal u svima nama, ali kojeg retko ko dostigne, zato što se retko ko usudi da bude istinski slobodan.

Sloboda koju imamo jedni naspram drugih, uvažavajući se, poštujući... voleći se? Često smo skloni da međusobne odnose posmatramo kroz učene intelektualne konstrukcije, veoma zanemarujući emocije, brigu za Sestre i Braću, empatiju, kako god. Celokupnih i sveobuhvatni razvoj svakog ponaosob dovodi do evolucije čitave zajednice. To je težak i dugotrajan proces, ali ima stvarnu mogućnost za realan ishod, i po sebi je celovit i plemenit.

Na kraju takvog procesa, navijam ja, nalazi se zajednica u kojoj zakoni verovatno i nisu potrebni. To je ishod evolucije svesnosti.

Mnogo je teže takvu zajednicu ostvariti u profanom svetu. Takvu zajednicu, međutim, možemo da stvorimo među sobom, pa iako nas nema mnogo, možemo na taj način da budemo putokaz kako se vrlina otelotvoruje, i da budemo istinski Hram ljudima.

Nas dvojica se ovde još usmerimo ka univerzalnosti značenja Slobode. Sve što smo dosada govorili, govorili smo sa aspekta nas ljudi, Sestara i Braće, koji su pošli slobodnozidraskim putem. Ali mi svi znamo da sve radove otvaramo u slavu Velikog Neimara svih svetova, i da je tek sa Njegovim prisustvom naša Loža postala pravi Hram, malopre pomenut. U odnosu spram Velikog Neimara, i u odnosu sa Njim, stvari dobijaju potpuno

drugu perspektivu. Naši životi, težnje, i slabosti, a i vrline, ukazuju se u svojoj ograničenosti, prolaznosti, kratkotrajnosti. Istovremeno, dobijaju mogućnost univerzalnosti, a sloboda se ukazuje kao vrlina proistekla sa jednog drugog mesta i jednog sakrivenog, ali dostupnog izvora.

Sa ove tačke, odnos slobode i zakona, o kojem mi volimo da raspravljamo, isto tako dobija drugačiji karakter. Postaje prava slobodnozidarska tajna. Jer, dok ne spoznamo Velikog Neimara u sebi, dok nam se čini da je On negde napolju, zakoni imaju smisao, makar kao okvir u kojem se krećemo.

Ako, i kada, spoznamo Velikog Neimara direktno, u sopstvenom srcu i umu, ako, i kada, razumemo da smo jedno sa Njim, da smo neodvojivi i suštinski isti od početka do kraja vremena, onda dosežemo istinsko stanje slobode, u kome se isto tako direktno i nedvosmisleno spoznaje i sopstvo, i odnos sa drugima, i odnos sa svime što jeste-i što nije(?) i kada postajemo ova vrlina sama, bez ograničenja i uslovljenosti, čak i zakonima, jer postajemo jedno sa jednim večitim Zakonom- čiju prirodu valja da svako otkrije sam za sebe.

I onda možemo nas dvojica da vodimo duge razgovore, iako smo iz različitih objedijencija, i iako se i ne složimo uvek- ali nekako razumemo da je i to što ugodno razgovaramo, bez obzira na razlike, ili baš zbog toga, jedno od naših ispoljenja slobode.

I tako spokojno završimo razgovor, sa razumevanjem i veseljem. I taman da svako od nas dvojice krene svojim putem, ali se on onda onako veselo zagleda i kaže-

- Dobro, to sad, Sloboda, malo smo pričali, ima tu još mnogo da se kaže, ali da se ne trošimo...
To je bilo o Slobodi, ali gde su tu sad Jednakost i Bratstvo?

Vratim se onda i sednem opet, vidimo da se već polako spušta i mrak, ali, bar još malo...

T. Qadosh

ISKRA U SVETLOSTI

Kaže se da je Masonerija starija od Zlatnog runa i Rimskog Orla. Da, svakako jeste. Stara je onoliko koliko smo spremni da prihvatimo i da zagrebemo po kamenu koji obrađujemo, te dozvolimo da Svetlost obasja onu Iskru koja nas je stvorila. Masonerija predstavlja sve, nematerijalno i materijalno, život i uzvišenost, predstavlja nas i mi nju.

Često sebi postavljamo pitanja koja se odnose na životnu filozofiju, pitanja kojima zadiremo u dubinu svoje duše i svesnosti, svesnosti i nesvesnosti, priznavanja i nepriznavanja. U ovom Radu ćemo nastojati da pronađemo pitanja koja se odnose na poimanje same integracije samospoznaje, važnosti duhovnog načina života prema poštovanju ezoterične Masonerije. Na osnovu napisanog u daljem tekstu, može se shvatiti da se mnogo toga odnosi na sjedinjenje sa našim višim Bićem što predstavlja i jedan od najvažnijih ciljeva ezoteričnog Mazona.

Masonerija kao filozofija ili kao religija, kako god da se razume i prihvata uz svu slobodu izbora, predstavlja samu srž jednostavnosti, nesebičnosti i jedinstva sa Velikim Arhitektom čija se poruka nalazi u nama, a koju treba da pronađemo kao izgublenu Reč. Jednostavnije rečeno, mnogi odgovori se nalaze u nama samima, a ne oko nas i u teoriji. Učenja svakako mogu da pomognu do pronalaženja puta ka tome, ali je sve odavno zapisano u Iskri i jedino na taj način možemo doći do odgovora, negirajući sebe kako bismo se unapredili. Za tako nešto je potrebno mnogo više od samog čitanja knjiga. Potrebno je preispitivanje sebe i prevazilaženje onoga što nam stvara misiju nedostižnom. Upravo je to samospoznaja koja predstavlja prvi korak na putu ka Svetlosti, ka potpunoj smirenosti. Taj put, u svakom slučaju složen i pun prepreka daje nam zadatke koje smo ranije već sami sebi odredili, nakon kojih dobijamo mogućnost da stvorimo vizije koje se nalaze iznad ovog vremena profanosti i materijalnosti, da zavirimo u sebe i otkrijemo svoju svrhu. Svaki kamen se, kako bi dobio oblik koji mu je određen, obrađuje polako, temeljno, sa puno truda i željom za savršenstvom koje nam je nedostižno. Iz tog razloga, svaki korak sami sebi treba da otežamo, jer jedino ukoliko smo dostojni znanja koje imamo, na sledećem putu možemo očekivati ono nešto što će nas zbuniti, a samim tim i vratiti na onaj prvi korak i prvi udarac čekićem o kamen koji smo načinili. Upravo je to duhovni život kom treba da težimo, da ga želimo toliko snažno, ali ne i da budemo gladni istog.

Filozofija, svaka na svoj način predstavlja umetničko stvaralaštvo, a naša je Kraljevska Umetnost. Ona je relativna i razume se individualno. Nekada zavisi od barijera koje se odnose na kulturno nasleđe, religijsko ubeđenje, geografsku pripadnost, na osnovu kojih ljudi često donose zaključke i žive u skladu sa principima i u univerzalnosti koju nisu stvorili, već nasledili. U tome jeste sva srž devijacije uma i duha koju zadajemo nama samima. Veoma teško, ali i veoma važno je odupreti se tome, osloboditi duh u nama i pustiti da nas vodi tamo gde pripada, a i mi zajedno sa njim.

Postavlja se pitanje, da li je moguće stvaranjem otkrivati, a zatim se i svesno suočiti sa nepoznatim, potisnutim i skrivenim aspektima svog višeg Bića? Odnosno, da li za umetnika otkrovenje može da bude aktivnost na osnovu koje će stići do puta samospoznaje i samootkrivanja? Najlakši, ali svakako ne jedini, odgovor na ovo možemo pronaći u psihoanalizi koja nesvesno shvata kao jedan večni pokretač i nepresušan izvor stvaralaštva, ali i kao veoma duboku i univerzalnu prirodu čovekove aktivnosti i samog njegovog sveta i svega u njemu. Umetnik je u stanju da projektuje svoje psihološko biće kroz lično duhovno poimanje svega, a stvoreno delo je rezultat takve projekcije. Prema napisanom, ovaj postulat psihoanalize deluje kao veoma jednostavan, u praksi, pokušaj da svesno pristupi nesvesnom nailazi na sledeća pitanja koja se mogu ogledati u navedenom:

1. Kojom metodom stvaranja se može zaroniti u nesvesno?
2. U kakvoj formi se sadržaji nesvesnog mogu ispoljiti?
3. Kako ih razumeti?

Psihološke teorije nesvesnog umetniku koji stvari sagledava vizuelnim načinom deluju kao velika zagonetka i ne znače mu mnogo jer on to (nesvesno) doživljava putem čula vida. Upravo se tu pravi granica između duhovno ezoteričnog i teorijskog pristupa. Duhovnim načinom, sa težnjom za spoznajom i sjedinjenjem sa našim višim Bićem, osećamo više čulo našeg Sopstva i dajemo sebi priliku da razumemo, da osetimo.

Tri glavna parametra duhovnog života prihvataju filozofiju da izgleda tako jednostavno, ali u stvari je potpuno kompleksno. Masonerija je takav način života, filozofija života koja prožima veličanstvenost ljudske duše, humanosti, prošlosti, budućnosti i večnosti.

Vekovima, duhovna učenja su nam pokazala srce koja je izvor mudrosti, čiste istine, večnosti mira i bistre ljubavi. Tim srcem

pratimo realnost i put kojim treba da idemo. Ali duhovno srce, svakako nije ograničeno lokacijom u telu, već sa onim delom u kojem se nalaze svi zapisi koje treba da otkrijemo, dušom, Iskrom, Magijom . Duša predstavlja vezu sa osnovnim kvalitetima i dimenzijama naše istinske prirode, kao ograničenost i perfekciju našeg višeg Bića.

Šta ako bismo mogli doživeti čitav život velike, otvorene vizije u kojoj se mnoge stvari mogu desiti i gde postoji prostor za sve, na mestu gde postoji potreba da se izabere, da se postave granice i barijere ili da se odupre svemu tome, gde problem ne predstavlja ništa i sve se samo dodaje na značaju i bogatstvu života? A otvorenost, široka perspektiva predstavljanja najprirodnijeg i najjednostavnijeg? Možda istinito, možda i nije, na prvi pogled izgleda nerealno, ali svako ima prirodnu sposobnost da iskusi život na ovaj način. Jedini uslov je da sagledamo način duhovnog života koji vodimo, ali ne samo figurativno, uz suptilne energetske centre koji se nalaze u centru, u sredini naših grudi i upravo time treba da vidimo i osećamo, a ne putem očiju i uma jer to mogu i profani. U nekim duhovnim tradicijama smo ohrabreni da pogledamo u duhovnost, ali šta to tačno znači? Suvišna je navika posmatranja duhovnosti kroz um koji ne kontrolišemo i razum koji možda i nije naš već nasleđen, te barijere su upravo često naša iskrivljena slika o nama i našim vizijama. Teško je, a ne postaviti nekoliko pitanja sa kojim se susrećemo kroz naš put samospoznaje i duhovnog razvoja. Šta je ono što neko očekuje od duhovnog života? Kako bi naši životi izgledali tada? Da li je moguće da postoji drugi svet ispred nas koji možemo da vidimo samo kroz duhovni život, a ne putem uma? Odgovor je jednostavan, da, naravno da postoji i predstavlja horizont nejasnoće i svet koji će nam uz sve veće i veće znanje i lični razvoj postajati sve bliži i prihvatljiviji. Jer, duša zna gde pripada i kome ide, a jedini pravac za taj put jeste ukoliko u nama prepoznamo Solomonov Hram u putem veličanstvene Akacije potražimo Istinu. U onome što sledi, u našem daljem Radu, pozvani smo da istražimo ovu radikalno drugačiju perspektivu u odnosu na ono što nas okružuje u profanoj sredini i da saznamo da li smo dostojni Istine i kojim putem možemo do nje. To može biti radost i uzbuđenje koje nam pruža mogućnost da otkrijemo kako su toliko bogatstvo, čudo i lepota tako blizu i tako lako dostupni za nas, ali i da treba da naučimo da ne budemo sprečeni da od drveta ne vidimo šumu.

Mogli bismo reći da treba da bude ovako: Svesni smo znanja Univerzuma. To je prostor u kom postojimo. Takođe ispada da sve što je zaista bitno u životu je u ovom prostoru svesnosti. Ovo je mesto gde postoji ljubav, mir, radost, saosećanje, mudrost,

snaga i osećaj vrednosti. To su osobine naše istinske prirode koje smo nasledili. To su odlike realnosti. Sve što nam je ikada bilo potrebno, uključujući i sve što treba da znamo, u prostranom prisustvu nalazi se ne ispred, već iza naših očiju. Shvativši pravu prirodu svesti čini se neverovatno jednostavno, osim jedne stvari: da imamo znanje po kome možemo postaviti i uzor. Baš kao što voda ima oblik posude ukoliko je u nju sipamo, znanje koji su nam u detinjstvu drugi oblikovali, principi koje su nam plahovito usadili, osećanja, želje, nade, snove, brige i iskustva. Ponekad je ovaj oblik toliko jak da se čini da je svest koja je stečena vrlo mala i ograničena ovim vremenom prolaznosti. Ovo zapravo i nije problem jer samo znanje nije oštećeno, pa ga uvek možemo proširiti ponovo. Takva svest nije zadovoljena samo privremenim iskustvom, ali mogu da budu reflektovane na iskustvu ili objektu u svesti. Sama realnost je relativna i to je upravo ono što Masona većeg znanja i razlikuje. Uz Gnozu koja ga vodi, biće mu sve relativno, pa i on sam i njegova svrha i postojanje. Jer, ljudi se uče razmišljanju modelima marioneta koji automatski potiskuju moćniju podsvest, dajući svesti mogućnost da kao slabijoj kariki u lancu višeg Sopstva, razmnoži svoj Ego, prihvati univerzalne poglede i principe koji su unapred opravdani, a time i dokaže svoju slabost. Korak Masona ne može biti pravilan iskorak ukoliko ne bude relativista, jer nam upravo Veliki Arhitekta daje mogućnost koju smo Inicijacijom doživeli, da ne osećamo umom, gledamo ne videći otvorenih očiju, već da dopustimo Svetlosti da kroz naše grudi prođe i Inicira nas većim Znanjem kako bismo težili ka Velikom Delu.

Motiv Iskre, Božanske Iskre je star i raširen, a taj motiv se prvenstveno povezuje sa mistikom poznog platonizma. Sama ideja unutrašnje Svetlosti predstavlja jednu od opštih ezoteričnih misli. Ona je prisutna u jeretičkim pokretima srednjeg veka, kao i u radikalnim protestantskim dominacijama, zatim i kao nasleđe kulture perioda o kom smo pisali. Iskra u nama ima nekoliko različitih pojmova, a ipak predstavlja isti značaj. Često se Iskrom naziva ljudska misao. Jung-Štiling je ljudski duh nazvao Božanskom Iskrom. Ekartshausen opisuje dušu i srce čovekovom Iskrom, slikom Božijom, kraljevstvo nebesko izgubljeno padom. Na osnovu Lopuhina i posle pada u čoveku ostaje ta Iskra božanskog Svetla, duha Božijeg koji je carevao do pada. Kod Masona u Srednjem veku, božanska Iskra se poistovećivala sa inteligencijom. U jednom ruskom Masonskom časopisu ranije je zapisano: čovek je mračan, ali u njemu je Iskra povezana sa izvorom života, Velikim Bićem. Zatim, Turgenjev u jednom pismu naznačava: biser o kojem govori Beme je čisto božanstvo koje je Adam uživao pre pada, Iskra božanstvene ljubavi i mudrosti u čoveku. Na taj način u velikoj meri govori i Red zlatnog ružinog

krsta u svojim alhemijsko orijentisanim učenjima koje takođe govori da čovek sadrži Iskru Univerzalnog Duha koji je padom postao zarobljen u materiji.

Ta slika Iskre, božanske, sa jedne strane poistovećene sa ljudskim razumom, inteligencijom i dubljim principom, a sa druge strane božanskom misli, govori da je čovek svojim višim Delom, božanske prirode. Na osnovu toga možemo doći do jedne ključne ideje za Illuminate tog doba, ali i za zapadnu ezoteričnu tradiciju uopšte: duša je božanskog porekla, emanirana, jednaka Velikom Arhitekti Univerzuma.

Sve napisano se podudara sa zapažanjima učenika okultizma u književnosti, da se u Illuminatskom miljeu Platon sreće na svakom koraku, prvenstveno zbog preegzistencije duše i androginije. Neoplatonističke doktrine nam daju širok spektar zapanjujuće analogije sa ovim Iluminizmom.

Veoma je važno napomenuti i ideju "propasti prethodnih svetova" koja se tumači na različite načine, a koji po shvatanju definišu i nastajanje svega. U Kabali takva formulacija nije protivrečna kao što izgleda jer su ideje postojale u ranijim vremenima kroz prirodnonaučne teorije, a isto tako i u ezoteričnim krugovima. Epoha Srednjeg veka i kasnog Srednjeg veka ne prenosi stav o nepomirljivosti nauke i ezoternog, interesovanje za prirodne nauke je u velikoj meri bilo zastupljeno kod teozofa i posmatrali su ih kao komplementarne svojim duhovnim spekulacijama. Antički izvori daju poseban naglasak na ideju o uništenju sveta i njene različite percepcije.

Određeni Masonski katihizisi držali su se učenja da će zemlja biti uništena novim potopom. Zatim, u drugom Masonskom sistemu se učilo o periodičnim uništenjima zemlje vatrom, na svakih 700 godina. Po jednoj Masonskoj legendi svet će dva puta biti uništen, prvi put vodom, što se odnosi na biblijski potop koji se već dogodio i drugi put vatrom. Neki Masonski autori su pominjali svetove pre našeg. Važno je naglasiti da je šira predstava kosmičkih propasti prisutna u Illuminatskim učenjima. Za autore Sen-Martena, kao i Martinesa, Univerzum, ili jasnije definisati, prvobitni kaos od kojeg je svet stvoren, sastoji se od ostataka prethodnog, u velikoj meri boljeg Univerzuma. Sam pojam "Haosa" je veoma mnogo zastupljen kao pojam definisanja svega u mnogim ezoteričnim Bratstvima koji pored Martinista, proučavaju na temeljit način i iluminatska Bratstva, Rozenkrojere i druge.

Želimo da ovim putem naglasimo jedno posebno ezoterično strujanje koje ima veliki uticaj za razvoj spiritualnog Bića u nama i naziva se mesmerizam. Ukoliko se spomene mesmerizam, malo će njih znati o čemu se radi i lako će steći utisak o nadrilekarstvu koje se unapred i bez argumenata oštro osuđuje.

Masmerizam ili jasnije napisano magnetizam, u ranijem je dobu bio veoma cenjen. Spisak onih koji su poštovali ovaj pravac je impozantan i odnosi se na sledeće osobe: Šlajermaher, Vilhelm fon Humbolt, Žan Pol, Ahim fon Arnim, Šiler, Fihte, Igo, Mise, Dima, Šatobrijan, Stendal, Konstan, Gotje, Šopenhauer, Dikens, Karlajl, Tekeri, Tenison, Bulver-Liton, Robert Brauning, Odojevski. Za Šopenhauera magnetizam predstavlja "najznačajnije otkriće ikada učinjeno", Šeling ga koristi za svoj sistem. Motivi su se razlikovali, od težnje da se izleči neka bolest do potrage za filozofskim istraživanjima. Magnetizam, sam po sebi, imao je mnogo varijacija. Nekada pomodan, posebno zastupljen u osamnaestovekovnim salonima, a nakon toga i odbačen od savremene medicine u različitim okultnim krugovima mesmerizam je dobio svoju autentičnu interpretaciju. Od prvobitnog medicinskog aspekta postaje sve više spiritualizovan i povezan sa tadašnjim teozofskim idejama. Nakon zvanične osude Mesmera krajem osamnaestog veka interesovanje za mesmerizmom je utihnulo, ali nakon 1820. godine dolazi do oživljavanja ideje, naročito u Francuskoj Masoneriji, ali sada potpuno u okultnom vidu i u vezi sa teozofskim, rozenkrojcerskim, svedenborgijanskim učenjima. Period oko 1830. godine pa do ranog drugog Carstva, doživljava vrhunac interesovanja u Francuskoj.

Po mesmerizmu, sve što nas okružuje, postoji u nama i iznad nas jeste povezano. Uticaj među bićima uspostavlja se putem univerzalnog magnetnog fluida. Dok medicina to definiše kao pokušaj orijentacije da ljudsko telo postane medicinski aspekt sagledavanja, okultne reinterpretacije ukazuju na uticaj i povezivanja sa starim idejama opšte simpatije, analogije i Erosa. Magnetizam je povezan i nastoji da ublaži Ego i individualizam. Ovakvo usmerenje služi buđenju čovekovog astralnog duha koji služi višem svetlosnom duhu u čoveku čime se javlja mogućnost razvijanja dara za vidovnjaštvom. Na osnovu Jung-Štiling, magnetski postupci su dovodili do vizionarstva i transa što je posebno bilo zastupljeno u nemačkom romantizmu. Vrhovnog magnetizera predstavlja Veliki Arhitekta Univerzuma, a u magnetskom transu mu se duša približava. Magnetizmom čovek može osloboditi dušu na taj način da može dovesti sebe u kontakt sa duhovnim svetom.

O onome što je prethodno napisano u ovom Radu vezano za magnetizam, uglavnom se odnosilo na dušu, Iskru, Magiju.. Taj magnetizam dolazi od samog Velikog Arhitekta. Magnetizam predstavlja harmoniju povezanosti duše sa višim Sopstvom. Na medicinskom nivou cilj predstavlja uspostavljanje zdravlja, na višem nivou regeneraciju prirode i čoveka (Postojalo je tajno društvo pod nazivom "Red Harmonije" koje je koristilo muziku

kao praktično lečenje). Međutim, iz navedenog, može se zaključiti da iza svega stoji drevna pitagorejska predstava o muzici sfera.

Interesantnu povezanost možemo zapaziti u pretpostavkama da se odnos Anđela i Duše uspostavlja magnetnim dodirima.

Treba obratiti pažnju na napisana dela Njegoša u kom se magnetizam često dovodi u vezu sa prikrivenim, a opet jasnim ezoteričnim shvatanjima i pristupom.

Slobodno zidarstvo je u vezi sa Njegošem posmatrano prvenstveno biografski. Uglavnom je pažnja usmeravana na Njegoševe veze sa Masonima: učitelj francuskog jezika Žom, Garibaldijev sekretar Del Ongaro, Tomazeo, ruski Slobodni zidari sa kojima se dopisivao, tršćanski kontakti i pre svega Milutinović. Ukoliko se ograničimo samo na specifične Masonske simbole i učenja, sličnost između njih i Njegoševog speva možemo pronaći u prikazu Velikog Neimara, simbolici Sunca, u odnosu Svetla i tame.

Njegošev Bog za sebe kaže da je Satanu popeo "iz ništa", u literaturi je prihvaćeno da je u spevu Bog neko ko samo uobličava materiju, dok tamni kaos pretvara u Svetlo i red. Pored platonskih i gnostičkih paralela, poimanje Boga kao demijurga, nalazimo u Slobodnom zidarstvu u predstavi Velikog Graditelja Univerzuma.

Možemo reći da "usmerenja" Masonerije imaju različite pristupe sa istim ciljem. Taj cilj odnosi se na tendenciju Masona da usavrši sebe u Kraljevskoj Umetnosti i shvati kroz samospoznaju svoju svrhu. U odnosu na energiju koju osećamo, opredeljujemo se za put koji ćemo slediti na stazi Svetlosti. Jedan od takvih puteva jeste put Memphis-Misraim koji sledimo sa težnjom da kroz svoj odraz upoznemo najvrednije u nama, naše više Biće.

Ukoliko neko ima priliku da bude u Kairskom muzeju, iako smo svesni činjenice da se ne nalazi na tom mestu esencija egipatske mistike, primetiće da ljudi koji uđu u prostorije muzeja, pod uticajem velike energije, usmere posebnu pažnju, postanu tiši i iskažu poštovanje, pa čak i oni za koje je evidentno da i nisu svesni sebe, a ni mesta na kom se nalaze i same svetinje koje su oko njih. Kako bismo pokušali da objasnimo važnost "usmerenja" u Masoneriji koje smo pomenuli, treba da se osvrnemo na sam fenomen Magije, one koja Iskr u nama podiže na viši nivo. Nju je nemoguće definisati jer je ona sama po sebi nešto vitalno i duhovno. Kao sve tako, ne može se Magija posmatrati naučno istraživačkim načinom, već isključivo zbog svoje posebnosti, osećajem. Kako se sve materijalno može veoma lako definisati, upravo je nedefinisanost Magije impozantan osećaj ukoliko se posmatra kroz život, smrt ili ljubav. Ona predstavlja Veliku nauku, duh svega i čini baš onu sferu u

kojoj se susreću svi naši doživljaji, umetnost, nauka, svrha života. Iskra o kojoj smo pisali čini Magiju, poistovećujući ono najbolje u nama što nas čini Masonima, dostojnima da iz sredine našeg Sopstva sija kao najsjajnija Svetlost. Od kada je nastalo čovečanstvo, ta Iskra koju nosimo u nama, kod pojedinih ljudi razvijene spiritualnosti, naprobuđenijih u Gnozi, žele da se ujedine i podčine kako bi stvorili duhovnu silu i pomagali, svima kojima je potrebno. Postoji mišljenje da su upravo Bogovi ili superiorna bića, došli ka prvim ljudima i predala im tu Iskru, a samim tim i mogućnost da je upotrebe kroz umetnost, pa i nauku, da oblikuju kulturne i istorijske korene, omoguću sponu sa nepoznatim i nevidljivim. Drevne spise nam govore o periodu pre mnogo miliona godina, kada je Magija došla među ljude. Ljudi su bili Inicirani i Adepti te Magije, samim tim su i dobijali sposobnost razumevanja i upoznavanja sa svim, dobili su mogućnost otvaranja vrata Prirode. Na taj način je čovek otpočeo proces samospoznaje uz veće poštovanje sebe shvatajući da nas telo ne čini živima, već Iskra, Magija, duša. Shvatanje da Univerzum ne predstavlja nepoznat fenomen, već veliko živo biće, a da postoji fizičko i metafizičko jedinstvo Univerzuma, dela koje je izvan nas i mikrokosmosa koji smo mi sami. Poznato je da je svet od svog nastanka nekoliko puta promenio položaj u odnosu na ravan ekliptike, a samim tim se i temperatura nekoliko puta menjala što se i danas događa. Tajna doktrina ukazuje nam na kontinente od kojih imamo samo sećanja na poslednje fragmente, poput atlantidskog kontinenta. Posredstvom Platonovih zapisa, koji je rekao da je primio to znanje od Egipćana, znamo za postojanje poslednjeg ostatka mističnog kontinenta, koji je on nazvao Posejdonijom. Taj kontinent se spominje sa datumima u kojima se nalazi velika simbolika i snažna pretpostavka, kako od istorijskih naroda Amerike, tako i onih u Evropi, Aziji i Africi. Zatim, u indijskim knjigama se pojavljuje pod imenom Lanka što znači Veliki Otok. Kaže se da je u trenutku nestanka tog kontinenta ili za vreme njegovog nestajanja, pre nego što je Posejdonija potonula, prošlo hiljade godina konvulzije za vreme kojih je otok bio uništen, misterija i ta esencijalna Magija koja ujedinjuje Volju i ceremonijalnu magiju koja se pretvara u harmoniju putem opozicija, bili su preneseni u drevni Egipat. Međutim, on tada nije imao to ime jer je reč "Egipat" potekla iz grčke reči koja znači "tajno mesto", "mesto misterija". Pretpostavlja se da se Egipat zvao Kem što znači spaljena, crna zemlja. Postoje određena mišljenja da je to zbog toga što je Sunce palilo zemlju, dok drugi smatraju da je zbog tamnog blata reke Nil. Ezoterični anali kažu da Egipat potiče od pre nekih šezdeset hiljada godina sa inicijacijskim grupama koje su se nalazile na jugu, na mestu gde

se nalaze Luxor, Teba, Abydos i drugi gradovi na delu blizu Nubije. Na severu su postojali otoci na kom su bile podignute Piramide i Sfinga. U knjigama piše da se u unutrašnjosti Velike Piramide nalaze spisi koji sadrže Keopsove hijerogliffe što bi na taj način, odredilo mnogo noviji datum. Ono što u knjigama ne može da se nađe jeste na kom se mestu nalaze ti spisi. Ne mogu se nikakvi spisi naći ni na jednom kamenom delu Piramide, već na spoljnim tačkama gipsa kamenih blokova otvora, onoga što se u današnje vreme naziva Kranjevom odajom. U tom slučaju, spisi mogu biti i starijeg datuma, Takođe, postoji mišljenje da ne označava Keopsa od putovanja Heroda i drugih Grka, Manetona, koji su nam ostavili spise onoga što mi danas poznajemo kao kraljevske dinastije i faraone. Drevna Magija, drevno celokupno znanje sa svim svojim tajnama, prolazilo je mnoge puteve kako bi nam ukazalo na samo nešto relativno što znamo u vezi drevnog Egipta.

Iskra ili Magija predstavlja skup tajnih znanja zapisanih u nama, koje obuhvataju jednako metafiziku kao i znanje o prethodnim inkarnacijama, ali i našu težnju za povezanosti sa višim Bićem.

Ukoliko posmatramo prikaz jedne božanske trijade koja je postojala u Egiptu, a odnose se na Ozirisa, Izidu i Horusa, možemo primetiti određene ritualne boje upotrebljene u njihovom prikazu jer je Izida morala biti na crvenoj ploči, Oziris na plavoj što je predstavljalo posmrtno stanje, a Horus na zlatnoj poput Sunca. Svakako, u Egiptu nikada nije bilo, nije sada i neće biti ništa slučajno, svaka boja ima simboliku i svako tumačenje tajne koju skriva.

Upotrebljavati Magiju znači upravljati Voljom i ne samo vlastitom, već i Voljom drugih, što nam kao za zadatak daje kao veću odgovornost.

Sve je relativno dok idemo putem samospoznaje. U sebi treba da uvek nosimo dve sile Prirode, onu koja privlači i onu koja odbija. Jedino na taj način možemo da prihvatimo balans Prirode i spustimo svoj Ego kako bi Iskri u nama dopustili da zasija poput zlatne Svetlosti Horusovog sunca i učini nas dostojnima toga što smo Masoni, jer želimo da razumemo.

Br. M.K.M.

DODIR

“ Dodirni mi kolena, to bih bas volela..“ grupa Zana, hit iz 80 tih godina prošlog veka, taknuo-dodirnuo je i ostavio trag . Uvek se vrteo na žurkama i u kaficima. Eh, ta lepa vremena zaljubljenosti, mladosti, snage, stvaranja, iluzija i bezbriznosti. Mozda je to prvo sto me podseti , naravno uz melodiju u mojoj glavi, na reč DODIR.

Kao zdravstveni radnik, znam koliko je filogenetski i embrioloski to čulo značajno. Setimo se iz biologije da svaki dodir spoljašnjeg omotaca amebe, prouzrokuje njenu reakciju u vidu stvaranja pseudopoda. Setimo se da tecnost okružuje plod i da svaki prenos na nju zbog nekog dodira, ima efekat na nerodjenu bebu, ili je smiruje ili pak povećava fetalne pokrete.

Ukratko sva čula koja nam je priroda dala; vid-oko, sluh-uho, miris-nos, ukus-jezik, dodir-koža, nam služe u svakodnevnici i na njih mnogo i ne obracamo pažnju, a zahvaljujući njima upoznajemo i reagujemo na okolinu, tj. svet oko nas. Sve te informacije iz spoljnog sveta se sabiraju u centrima mozga i tu se nakon obrade informacija, dobijaju podaci o okolini. Ukoliko neko čulo otkáže (i tek tada postajemo svesni njegovog značaja), ostala čula se pooštravaju, preuzimaju nedostatak i pokušavaju da datu informaciju mozgu proslede drugim putevima. Sva su koordinirana i omogućavaju opstanak vrste. Ukoliko se neko isključi , bilo zbog obolenja ili povrede, ostala ga nadomestaju, međutim najvažniji je glavni procesor u obradi informacija, a to je mozak- on je jedan, ali je najmanje limitiran, čak sta više njegovi potencijali su i dalje nedokucivi za danasnju nauku, te njegovim gubitkom se konstatuje moždana smrt, a time nažalost gubitak osobe, bez obzira na ocuvanost ostalih čula.

Vracam se na filogenetski i embrioloski nastarije čulo –dodir, tj. organ a to je koža. Samo saznanje da je najvece , tj. preko 2 kvadratna metra , a da je debljine samo par milimetara, ali zato 1 cm2 ima oko 4 m nerava, ukazuje na njen značaj. To nije samo čulni značaj, vec značaj kože kao barijere. Samo da podsetim, oštećenje-gubitak preko 70 % tog organa nije moguc za preživljavanje i ne postoji nijedno drugo čulo, koje je toliko povezano za nas opstanak u ovom svetu. Osim dodira, ona nam daje i informaciju o toploti, vlažnosti, pritisku, bolu.

Ono nam je važno kako za dolazak na ovaj svet, , jer je odgovorno za prvi udah, tj. plač novorodjenčeta, (koliko nam je samo uvrežena slika kako babica udara po guzi novorodjenče da bi zaplakalo), da je važno za emotivni odnos majke i

novorodjenčeta stavljanjem na grudi majke, pre presecanja pupčanika- koža uz kožu, a takodje je i poslednje, koje nas napušta, te je važan dodir bliske osobe sa umirucim.

Svi iz iskustva znamo da je dovoljno samo rukovanje sa nepoznatom osobom , pa da nam je jasno ko je sa druge strane.

Možda iz tih razloga su rituali na prvom i drugom stepenu u slobodnom zidarstvu, toliko vezani za dodir, tj. kožu.

Još uvek mi je u živom secanju povez, pre ulaska medju drage sestre. Zatvaranjem čula vida, nas uvode u ložu i postavljaju pitanja. Uvek je medju prvim pitanjima, kako se osećamo pod povezom. U tim trenucima, osećamo vlažnost prostorije preko kože i sluzokože, osećamo vibracije u prostoriji, ali nema drugih kontakata i zato ne samo sto ne vidimo, vec nemamo ni dodir , koji bi nam olaksao komunikaciju.

Sledeci ritual je ritual primanja u ložu i tu imamo putovanja kroz vazduh, vodu i vatru. Sva ta putovanja su pod povezom i koža nam putem dodira tj. kretanja vazduha, dodira vode i toplote od plamena, daje informacije, koje nas upućuju na nase životne puteve, prepreke i opasnosti ali time nas i prociscava. Dodir sestre , koja nas kroz putovanja vodi je odlučujuće da se se osećamo sigurno.

Pri tim putovanjima imamo i osećaj dodira odgurivanjem čekićem od strane sestara- I i II nadzornice, a na kraju i od poštovane stariesine, stim sto nam stavljanjem plamenog mača-dodirom na ramena I na glavu, stvara, priznaje I čini učenicama lože.

Traženje svete reci takodje je putem dodira određenog zgloba na prstu ruke, kao I dodir u vidu zagrljaja pri akoladi sa sestrama , dok je pri razmeni mesta sa besednicom sa tri dodira po ramenu. Osećaj pozitivne energije zajedništva, pri dodiru kod stvaranja lanca jedinstva je neopisiv. Tada se cesto susrecemo i sa dodirom, koji ukazuje i na uznemirenost osobe sa kojima smo u neposrednom kontaktu, ali kada se lanac realizuje, taj osećaj nestaje.

Na drugom stepenu samo postajemo svesnije značaja čula, radi dalje obrade informacija i ulaženja u svet duhovnosti i saznanja, nalaženja mesta u okruženju, ali moram da priznam da sa nestrpljenjem čekam ritual primanja , tj. povećanja nadnice za treci stepen. Šta li nam tada koža, tj. dodir znaci, ah zaboravih, možda je tada od značaja I lepota kože?

Sr.Lj.P.

MASONSKE LEGENDE –TUBALKAIN

Jovil, Juval i Tubal-Kain, biblijski manuskript Austrija

Od postanka do danas legende su sastavni deo čovekovog života koje utiču na njegov život budući skriveni istraživački duh i podsticaj spiritualnosti da krene putem u spoznaje koje legenda nosi u sebi, pronalazeći svetlost u tami i tamu u svetlosti skrivenih poruka. Obavijena mističnom pričom od vekova, od braće Kaina i Avelja legenda o gradnji Solomonovog hrama ima svoj početak i pretke. Posmatrano očima duhovnog, a dušom istraživača, upućenog barem delom u tajne simbola, otvara nove poglede na ideju gradnje velike ljudske građevine, građevine od duha i tela povezane znanjem i unutrašnjom spoznajom.

Priča u delu Legenda Hrama zajedno sa korenima iz Svete Knjige, vode nas na sam početak upoznajući nas sa pričom o Lamehu, od linije Kaina:

Pre velikog potopa beše čovek koji se zvao Lameh, potomak Kaina koji počini greh strašni usmrivši brata Avelja. Lameh čije se četvoro dece smatra začetnicima svih zanata u svetu. Dve Lamehove žene, Ada i Sela, svaka su mu rodile po dvoje dece, Ada, dva sina Jovila i Juvala, a Sela sina Tubal-Kaina (ili Tovela po Knjizi Postanja) i ćerku Noemu. Jovil je bio prvi među ljudima koji je podizao hramove idolima i smatra se začetnikom geometrije, Juval je izumeo muziku i njeno izvođenje pevanjem i sviranjem, Noema se smatra začetnicom tkanja, a Tubal-Kain se smatra začetnikom obrade metala i bronz. Ova deca su dobro znala neminovnost Božje kazne za grehove njihovih predaka, i uništenja čovečanstva ili vatrom ili vodom. Stoga su zapise o svojim vještinama stavili unutar dva stuba. Jednog od mermera, koji ne gori i jednog od vrste krečnjaka koji ne tone.

Legenda dalje kaže da je Hermes, otac mudrosti, pronašao jedan od tih stubova nakon potopa i preneo znanje drugim ljudima.

Drevna znanja su upotrebljena u izgradnji kule Vavilonske od strane Nimroda, vladara koji je zaslužan za prve konstitucije, pravila i formiranje Slobodnog Zidarstva kao organizovanog pokreta. Iz Vavilona, širenje znanja u Egipat se odvijalo preko Avrama i Sare koji su tamo preneli stečene nauke, a Euklid postao glavni zagovornik. Od četvoro pomenute dece Lamehove, niko nije poznatiji u slobodnom zidarstvu nego Tubal-Kain, predak masonerije i predak Hiram-Abifa. Ime mu je neminovno

označavalo poreklo iz Kainove linije, a značilo je potomak Kaina ili u nekim tekstovima "Kao Kain".

Tubal-Kain je jedini od Kainove linije koji je preživio potop. Zavređeo je tu sudbinu bas zahvaljujući svojim jedinstvenim umećima jer je znao da odvoji metal i kamen. Prvi koji je znao kako da oštiri gvožđe i bakar, pravio je oružja korišćena u ratovima i radovima. Sa današnjeg stanovišta, njegova se sudbina može smatrati delom velikog plana. Sudbina Tubal-Kaina i njegovih potomaka u ovom monumentalnom zadatku, bila je uloga iskupljenja u vidu okončavanja beskrajsnih ratova i ljudske patnje koji su tlačili planetu hiljadama godina. Isus je to opisao rečima: "Ne mislite da sam ja došao da donesem mir na zemlju; nisam došao da donesem mir nego mač."

Vezujući se na biblijsko predanje Joila 3:10, nalazimo: „Raskujte raonike svoje na mačeve, i srpove svoje na koplja; ko je slab, neka kaže: junak sam“, a potom, Isaie 2:4 „I sudiće među narodima, i karaće mnoge narode, te će raskovati mačeve svoje na raonike, i koplja svoja na srpove, neće dizati mača narod na narod, niti će se više učiti boju.“ Manley P Hall je takođe rekao: "Mason mora ići koracima svojeg pretka, Tubal-Kaina, koji je svojom snagom udarcima čekića, svoj mač prekovao u plug.

Po interpretaciji Legende Hrama prezentovane od strane Brata Pola Kinija, Tubal-Kain je prvobitni sin udovice. Sin Eve, prve žene i Elohim, ali drugog Elohim koji nije bio Jahve ili Adonai. Kako mu je majka bila bez muža, smatra se prvim sinom udovice.

Legenda Hrama nam govori da je onaj koji je prvobitno bio "oštrač" tj. onaj koji oštiri instrumente, postao onaj koji spravlja sve instrumente od bronce i gvožđa. Josip u Antikama Jevreja, za Tubal-Kaina kaže da je: "prevazišao sve ljude u snazi i da je bio stručan u svim vidovima borbe, a konačno, prvi koji je otkrio umetnost rada sa mesingom".

Sinovi Tubal-Kaina su zabeleženi u brojnim zapisima Asirskih kraljeva i njihovih potomaka, a Tubal-Kain postao simbol zemaljskog posedovanja kako to objašnjava Albert Maki u Leksikonu masonerije). Pod imenom Vulkan kod pagana, i njegovim kabirejskim ili kiklopskim masonima, potomcima Vulkana ili boga Balkana, Tubal-Kainu se pripisuje većina najimpozantnijih građevina Grčke, Egipta i Male Azije.

Svome potomku Hiram-Abifu javio se Tubal-Kain i pomogao mu da izvede svoje remek delo pri gradnji Solomonovog hrama. Hiram kao potomka Kaina i naslednika

THE BRAZEN SEA IN SOLOMON'S TEMPLE

svega što je znano pripadnicima njegove linije u oblastima tehnologije i umetnosti bio je najbitniji arhitekta kojeg možemo zamisliti. Kao takvog ga je Solomon zadužio da izgradi hram. Solomon sam ga nije mogao sazidati jer takvo delo ne niče od mudrosti i priče, već od ljudske strasti koja izvire iz snage volje, a po drevnim tekstovima to je bila odlika sinova Kaina, a ne sinova Seta.

Hiram je prihvatio zadatak i kada je gradnja hrama bila pri kraju, samo još jednu stvar je trebalo napraviti. To bi bilo Hiramovo remek delo, more predstavljeno istopljenom bronzom. Prva Knjiga Careva, u 23, 24, 25. stihu glave sedme nam kaže: "I sali more; deset lakata bješe mu od jednoga kraja do drugoga, okruglo unaokolo, a pet lakata bješe visoko, a

unaokolo mu bješe trideset lakata, i ispod kraja njegovaj bijahu ispućene kao jabuke svuda unaokolo po deset na jedan lakat, kojima bješe optočeno more unaokolo, dva reda jabuka bješe saliveno s njim. I stajase na dvanaest volova..." U tome je Hiram bio sabotiran od strane tri šegrtja kojima je nedostajalo veštine majstora izazivajući požar u hramu.

U trenucima nesreće Hiram se javio predak, Tubal-Kain, uvodeći ga u vatru i obraćajući mu se rečima: "Uz pomoć ovog čekića i duha vatre izgradićeš ono što osta ne dovršeno usled ljudske gluposti i zlobe", inicirajući ga potom u misterije vatre i tajne livenja bronzes predao mu čekić i zlatni trougao koji je mogao da nosi kao medaljon oko vrata. Međutim, najbitnije je proročanstvo Tubal-Kaina Hiram koje mu je tom prilikom izrekao: "Izrodićeš sina koji će okupiti oko sebe dobre ljude, i bićeš praotac onih koji su rođeni od vatre koja donosi mudrost i čini čoveka razboritim".

Po Legendi Hrama, Hiram je mogao završiti istopljeno more. Međutim, nedugo potom biva ubijen od strane tri šegrtja, ali pre smrti uspeva da baci zlatni trougao u bunar. Kada su ga pronašli poslednje reči su mu bile: "Tubal-Kain mi je obećao da ću imati sina koji će naseliti zemlju i privesti moj rad, zidanje hrama kraju", nakon čega je pokazao na bunar u kojem su pronašli zlatni trougao. Čekić i trougao su potom stavljeni u Svetinju nad Svetinjama da tu budu otkriveni od strane onih koji shvataju značenje legende Solomonovog hrama i njegovog graditelja Hiram.

Albert Maki je rekao da je narativ pod nazivom Legenda Hrama bio do kraja 17. veka veoma cenjen kao izvor verovanja u nastanak Slobodnog Zidarstva i glavnih aktera legende i rituala masonerije. I danas ta priča ima zagovaraoca za i protiv.

Gledajući iz ovog vremena, Hiramovo proročanstvo se obistinilo. Naslednici Hiram su postali prvaci industrije, majstori državnštva, progresivni i sa velikom inicijativom, nestrpljivi i radoznali pred autoritetom bilo ljudskim ili božanskim. Takvi ljudi koje odlikuje sklonost ka razumu i dokazivanju, osuđeni su da lutaju dok ne nađu vrata Lože, pokucaju i tamo zatraže i prime svetlost. Tako prosvetljenim, otkriva im se način izgradnje novog hrama, eterealnog tela duše ili večne kuće na nebesima spravljene bez rada ruku i zvuka čekića, a po volji i velikom planu Arhitekta sa ciljem stvaranja sveta ujedinjenog pod zajedničkom zastavom mira, ljubavi, jedinstva i pravde za sve. Planom koji se naziva "rajanje na zemlji" ili "Solomonov Hram" koji pokriva planetu.

Br. D.P.

NEFERTITINA SENKA

Tema mog novog Rada se, prosto, nekako sama nametnula, jer smo ovih dana svedoci neverovatnih arheoloških otkrića, ili će to tek možda biti, u Egiptu. Čini se da je ova godina na izmaku po tom pitanju bila posebna, jer su senzacije gotovo smenjivale jedna drugu. Naime, tim egipatskih stručnjaka, u saradnji sa nekoliko inostranih istraživača je u blizini "slomljene" piramide u Havari, na nekih 100. km, južno od Kaira otkrio podzemne lavirinte, tačnije, iste one koje je u svojim delima opisivao Herodot. Naravno, svemu tome se dodaje da su lavirinti građeni u nekoliko nivoa. Senzacionalno, ali mi moramo dalje. Međutim, lavinu događaja je pokrenuo jedan skandalozan slučaj, kada su prilikom "čišćenja" Tutankamonove maske, "neoprezni" čistači polomili njegovu "bradu." Uplašeni onim što su uradili, pokušali su da je zalepe, ali su učinilo još veću štetu. Sve se nekako smirilo i ovih dana je maska "uredno" vraćena na svoje mesto u Kairski Muzej, potpuno restaurirana. Potom su iz Kairskog Ureda za Antikvitete saopštili da su grobnice Tutmozisa III i Tutmozisa IV ponovo otvorene za javnost, nakon višemesečnih "restauracija" daleko od očiju javnosti. Bilo je tu još sličnih, manje ili više, veoma važnih otkrića ili vesti iz sveta arheologije, poput otkrića grobnice u Sakari, koja pripada negovateljici Tutankamona, po imenu Maja. Ali, među svim "senzacijama" nijedna nije podigla toliko prašine koliko tvrdnja, "poznatog" arheologa Rivsa, da se grobnica "izgubljene" kraljice Nefertiti nalazi iza jednog od zidova u Tutankamonovoj grobnici. Vau, svaka čast, čovek je sigurno diplomirao sa desetakom. Samo još da ne tvrdi da su Atlantiđani u njoj sakrili "izgubljenu" biblioteku. Mada, neće, jedan je "uspavani" prorok Kejsi. Javnost je zanemela, i sve se nekako čini da famozna Nefertiti izlazi iz svoje "senke", u kojoj je obitavala ovalike milenijume. Najavljivali su se datumi "otvaranja", tačnije, moraće macolama da razbiju zidove u Tutankamonovoj grobnici, pa će je onda svečano "otvoriti." Još nekoliko fanatika nije na odmet dodati na listu onih koji traže "artefakte", ili neka bar budu iskreni šta to zapravo traže. I naravno, javnost to uvek "proguta", sa začinima koje dodaju medijske kuće i novinari. Tako je bilo i tog 16. februara, pre 93. godine, kada su Lord Karnarvon i Hauard Karter "otkrili" Tutankamonovu grobnicu. Meni i dalje nije jasno kako nešto može biti "otkriveno" kada to nešto postoji ko zna koliko. No, dobro, to je tako. I nakon toliko proteklih godina, sada se neko "setio", ako ne možemo da "pronađemo" mumiju Nefertiti, mora biti "negde". Negde mora biti, kad ono, po Rivsu,

ni manje ni više nego iza tajnog zida, skrivena u tami, čeka vekove da je pronađu. Čini se, da neko Tutankamonu ne da mira, iznova i iznova, zaboravljajući šta se desilo onim nesrećnicima koji su iz pohlepe, zbog zlata, narušili njegov mir. Te 1922. godine, ali i naredne, Alistar Krouli je Karnarvonu i Karteru slao tuce pisama sa upozorenjem da ne otkopavaju Tutankamonovu grobnicu, jer će ih sve zadesiti zla kob. Avaj, ko još veruje u "prokletstva", staroegipatsku magiju, duhove koji štite određena mesta i ljude, i uradili su ono što su naumili. Desilo im se ono što se desilo. Danas to čini neko drugi, na svoju sopstvenu štetu. Ako su egipatski sveštenici ostavili izvesna zaveštanja, kako se govorilo, i pisalo, za čitavu večnost, koja se ni po koju cenu nisu smela uznemiravati, dirati, ili uzeti, onda bi to trebalo i poštovati. Nije sve za svakoga, to je okultni zakon, a oni koji ga prekrše, biće surovo kažnjeni, od sila koje ne dovoljno poznaju. Od svih gluposti koje se mogu čuti, i čine ne logičnim, jeste pretpostavka da se grob žene nalazi u Dolini Kraljeva. Ako nisu zaboravili, postoji i Dolina Kraljica, pa kako je moguće da jedna kraljica bude sahranjena u nekropoli koja je izričito namenjena faraonima, vezirima, arhitektama i dvorskim dostojanstvenicima. Uzrok "zabune", namerne ili ne, nastao je kada su neki od istraživača izneli uverenje kako je Nefertiti zapravo bila Smenka, ličnost za koju je kasnije utvrđeno da je bila Akenatenov brat. Mada pre bih rekao da je on bio Tutankamonov brat, koji je jako ličio na njega. Hauard Karter je to otkrio, kada je uporedio lica sa zlatnih sarkofaga koji su se nalazili jedan u drugom. To potvrđuju i dva "čuvara" grobnice, kipovi od ebanovine, u prirodnoj veličini sa štapovima, za koje se pretpostavlja da predstavljaju faraonov Ka i Ba. Međutim pronađena je i mumija Smenkarea, danas njegova grobnica nosi broj KV 55, za koju se sumnjalo da je ženskog pola, i da je to moguće Nefertiti. Nakon svih analiza je utvrđen pol, i radi se o muškarcu koji je preminuo svojim ranim dvadesetim. Bilo je još nekih pokušaja da se nekoj od pronađenih mumija, ženskog pola, pripiše karakter neke od poznatih dvorskih dama starog Egipta. To je pokušala zaista dokazani arheolog Dr. Džon Flečer, koja je sa timom tadašnjeg direktora Giza Nekropole, i proslavljenim egiptologom Dr. Zahi Havasom, "otkrila", nepoznatu grobnicu u Dolini Kraljica. Na prečac, istrčala je pred novinare i saopštila da su pronašli mumiju žene-faraona, famozne Hatšepsut. Ubrzo je ućutkana i bukvalno izbačena iz Egipta. Dr. Zahi je sve to demantovo, tvrdeći da je Doktorka

Flečer postupila neprofesionalno, lažući i obmanjujući javnost. Ali, u svemu postoji i zrnce istine. Naime, Dr. Zahi Havas je bio student Kejsijeve Fondacije, koja ga je poslala u Egipat kao njihov zastupnik i arheolog. Ubrzo se proslavio, i dobio "zasluženo" mesto Direktora svih arheoloških iskopina, uključujući Giza Plato. Zahija je naravno postavilo Bratstvo, kako bi manipulirao javnošću, skrivajući "istinu" od profanih i radoznalih. Svaka mu čast, majstorski je igrao, jer je to bio njegov "karmički" zadatak, jer je u jednom od svojih prošlih inkarnacija bio jedan od sveštenika koji je učestvovao u gradnji piramida. Timovi su noću tajno kopali, pod njegovom zaštitom. Mnogi će reći, to nije pošteno. A šta je pošteno? Nije sve za svačije oči. Nakon političkog prevrata u Egiptu, bio je uhapšen za navodno krijumčarenje artefakata, ali je ubrzo, nakon intervencije "prijatelja" pušten i oslobođen svih optužbi. Danas ima svoju agenciju koja vodi ljude na lokalitete širom Egipta. Divio sam se tom čoveku i bratu, jer je mnogo učinio za nauku, arheologiju i egiptologiju. Ako je iko znao i zna, gde je Nefertiti sahranjena to je on. Ako je uopšte pronađena. Samo, ne znam šta toliko "golica" navodne istraživače u Tutankamonoj grobnici. Možda nije sama Nefertiti već nešto drugo. E, sada ulazimo na teren spekulacija, teorija, fantazmagorija. No, i to je sastavni deo istraživačkog rada. Već sam s početka pomenuo da su čistači polomili Tutankamonovu bradu. Hm, a šta ako je "nešto" bilo u bradi? Druga stvar, Rivs ističe kako je i sama zlatna maska Tutankamona prvobitno pravljen za Nefertiti jer zaboga ima probušene uši. I faraoni su voleli da nose minduše, moji zaboravni arheolozi. E, ako već žele istinu, maska je prvobitno pravljen za Akenatenu, pa je potom prepravljena za Tutankamona, zbog njegove prerane smrti. Čini mi se da oni zapravo traže jedan davno zaboravljeni artefakt-talisman, koji možda neko već i pronašao, pre njih. U nekom od ranijih radova sam izneo mišljenje da se u Muzejima širom sveta uglavnom nalaze kopije artefakata i umetnina. Ko zna gde su originali smešteni i pohranjeni i sa kojim razlogom. Oko Egipta, i u Egiptu se na polju, ne samo arheologije, stalno nešto dešava. Iz više razloga. Jedan od njih je Magija. Predmeti, artefatki Starog Doba su veoma važni i savremenim Magovima, koji se bave Ezoterijom Starog Doba. Izvesni predmeti u sebi nose jake energije, moći, koje su neophodne za ozbiljniji Ritualni Rad, tako da u ovom slučaju, možemo pretpostaviti da su "istraživači" nešto načuli, ili imaju informaciju da bi se to "nešto" još uvek moglo nalaziti u Tutankamonoj grobnici. Mada, opet, čisto sumnjam, odavno je to neko već sklonio, na vreme. Verovatno će to biti dobro organizovana predstava za medije, kako to već danas biva, ali je veliko pitanje, i ako bude neke mumije, da li je

to Nefertiti. Lagaće, kako su to već naučili da rade, a Nefetiti će i dalje ostati u senci. Želeo bih u nastavku da Vam malo više približim istorijsku Nefetiti, onaku, kakva je zaista bila. Neću Vas zamarati nepotrebnim podacima, godinama, kada je i to veliko pitanje. Prosto, mnogi istraživači su napravili nepovratnu štetu i kaos pogrešnim prevođenjem hijeroglifa i tekstova. Jednog od njih sam u ranijim radovima već pominjao, Volis Badž. Ono što jeste tačno, da je Nefertiti živela za vreme Osamnaeste Dinastije, u Amarna porodici, kojom sam se bavio u svojim knjigama. Eto, opet, ta ista porodica mi zaokuplja pažnju i interesovanje. Kako i ne bi, osećam je kao svoju. Tačnije, ona će uvek biti moja, gde god se i kada ja inkarnirao. Kao što sam to pomenu u svojoj prvoj knjizi "Meridijan Bogova", moje ozbiljnije interesovanje za Egipat je počelo onog trenutka kada sam na televiziji odgledao emisiju koja je za temu imala "otkriće Tutankamonove grobnice." Tada sam po "prvi put" čuo za neka od imena iz pomenute Amarana porodice. Nešto se u meni pokrenulo, nekakva energija, što mi nije dalo mira, noć i dan. Počeli su čudni snovi, prikazanja, neki čudni šapati na jeziku koji ne poznajem. Noću bih sanjao da neko stoji pored mog kreveta, neka bića u šarenim odorama, sa štapovima. Čuvari, koji me prate iz života u život. Ono najčudnije jeste da su u mom komšiluku živeli neki studenti iz Kenije, tačnije dva crnca i crnkinja. Svakog dana bih stajao pored kapije i čekao da prođu govoreći "Tu-nana, Tu-nana", i niko nije znao šta to znači, a oni bi zauzvrat meni uvek kupili neki slatkiš, pomazili me po tada bujnoj kosi, govoreći mom pokojnom ocu: "Tvoje malo ima kosu kao lav, i pogled pantera." Ta ljubav prema "crnom" čoveku ostala je do danas. Masai su narod koji je poreklom od Kuftija, originalnih starih egipćana i njihovih "Bogova." Totem im je bik, koji je u starog Egiptu bio telo Ptaha, Ozirisa, ali i simbol plodnost i sunca. Vratimo se temi. U već pomenutoj emisiji, nezaobilazno je bilo reći i o Nefertiti. Njen lik činio mi se poznatim, ljubav je ispunila moje srce, a njena lepota mi je oduzela dah. I danas, širom Egipta, se prodaju razni predmeti, papirusi i slično, sa likovima Tutankamona i Nefetiti. Zašto? Ona mu nije bila majka, već po-majka, koja je preuzela brigu i staranje, a opet njih dvoje idu u paru. Slična im je bila i sudbina, tragična, život kratak, obeležen sukobima, nerazumevanjem i brisanjem iz istorije. Međutim, bogovi su ih voleli i vole, danas svi znaju za njih dvoje, lica koja su postala promotori staroegipatske istorije i kulture. Opet, neki arheolozi su istakli kako su manje više bili ne bitne istorijske ličnosti, naročito Tutanamon. A zašto onda toliko kontraverzi oko tog istorijskog lika, interesovanja, ponovnih istraživanja? Kopaju, kopaju...a sve je "gore" zapisano, a ne dole, samo gube vreme i obmanjuju javnost. Dakle, Nefertiti spada u jednu od najpoznatijih ženskih

figura ljudske istorije. Žena velike moći i autoriteta je imala ogroman uticaj na svoga supruga faraona Akenatena, pa se slobodno može reći da je vukla političke poteze iz senke. Svi su je se bojali, od vezira, do sveštenika. Bila je vešt politički igrač, sklona intrigama, političkim ubistvima i zaverama. Bila su to teška vremena, veoma burna, koja su potresla Egipat u svim nomama. Stoga, ne čudi što su Amonovi sveštenici uz podršku generala Horemheba izbrisali sve reljefe sa njenim imenom i statuama, uključujući one od Tutankamona i Akenatena. Koristila se i magija, sve je bilo dozvoljeno, što je na kraju rezultiralo gašenjem loze koja je svoje poreklo vukla od velikog faraona Tutmozisa III. Sukob je začeo još faraon Tutmozis IV, oživljavanjem kulta Atona, koji potiče još iz Starog carstva. Na kult Atona su uticala i Izraelska plemena, sa kojima se egipatski dvor orodio, posebno dolaskom Abrahama i Sare, da bi se nastavilo sa Isakom i Jakovom. Mnogi autori, poput Ahmeda Osmana i Lorensa Gardnera su sugerisali da su zapravo drevni Patrijarsi Izraela bili faraoni, a na njihove radove sam se i sam pozivao pišući knjige. Kult Atona je potom došao do izražaja za vreme vladavine faraona Amenhotepa III, koga neke ezoterične struje smatraju istorijskim kraljem Solomonom. Sveštenici Amona su bili besni, jer im je na taj način bila uskraćena politička ali i religiozna moć. Sve je kulminiralo dolaskom na presto Amenhotepa IV, ili Akenatena, koji je promenio svoje ime, i prestonicu iz Uaseta, Tebe, preselio u Aketaten, danas Tel-el Amarnu. Nefertiti je držala stranu svoga supruga, jer je i sama poticala iz mešovitog braka, svoga oca vezira Aja, koji je poreklom bio Izraelac. Mnogi Akenatena smatraju istorijskim Mojsijem, a njegovu suprugu Nefertiti, Mojsijevom sestrom Mirjam. U to vreme nije bilo neuobičajeno da brat i sestra postanu postanu muž i žena, jer su faraoni svoj presto upravo dobijali preko žena. Akenaten je sa drugom ženom Kijom dobio naslednika Tutankamona. Kija ubrzo nestaje iz istorije, netragom. U nedavno "otkrivenoj" grobnici Tutankamonove negovateljice Maje, nalazi se reljef sa scenom Kijinog porođaja, na kojoj ona umire. Međutim, veruje se da je Nefertiti nasilno uklonila suparnicu, i preuzela starateljstvo nad Tutankamonom. Ova neobična priča podseća na Biblijsku legendu o Abrahamu, Sari i Agari, u kojoj Agara sa svojim sinom Išmaelom biva proterana iz Izraelskog tabora. Takvo ponašanje nije bilo neuobičajeno za Nefertiti, jer svako od nas ima svoju "senku", poput crno-belog Masonskog poda, koji simbolizuje, za nas u Memfis-Mizraimu, važnu simboliku Horsa i njegove senke, Seta. Njeno originalno ime je bilo Nefer-neferuaten, što znači "lepota lepote Atona", dok Nefertiti u prevodu znači "lepotica koja je došla." Neki alternativni istraživači u njenom imenu vide

skriveno ime Biblijske kraljice Šibe, koja je došla iz Etiopije. I zaista, njena lepota je bila nešto veoma upadljivo, kao da se u njoj izmešala gracioznost egipćanki i ona tako istaknuta prefinjenost izraelki. Međutim, uprkos tome, umala je biti veoma surova, pa se s dvorjanima ophodila ružno, despotiski. Ali, ni to nije bilo nuobičajeno, jer su su se i egipatski "bogovi" tako ponašali, bez imalo milosti i empatije prema svojim podanicima. Njeno levo oko na čuvenoj bisti upravo sugerše kakva je zaista bila Nefertiti. Bez emocija, hladna, osvetoljubiva i pohotna. Varala je Akenatena, naročito sa zapovednikom Medaj garde, Horemhebom. Zato je prema deci bila veoma brižna, što je i prikazano na mnogim reljefima, naročito u stenama iznad Aketatena. Tu, u novoj prestonici podizala je svoje ćerke i svog mladog usvojenog sina Tutankamona. Tutankamon nije nešto posebno voleo Aketaten, čeznuo je za Tebom, za Karnakom u kome je bio vaspitavan od sveštenika. Sanjao je o Memfisu u kome je i rođen, o lovu, o palati svoga dede Amenhotepa III, zvanog Malkata. U njoj je voleo da se igra sa mladuncima lavova, i drugim životinjama, jer je Amehnotep u njoj napravio maleni zoo-vrt. Sa balkona je često posmatrao hram u blizini Malkate, koji se nalazio iza "Memnonovih kolosa", ogromnih statua Amenhotepa III. Danas postoje samo maleni ostaci tog veličanstvenog hrama. Nefertiti je podsticala ljubav između svoje ćerke Ankesenamon i Tutankamona, jer bi se na taj način produžila loza, i osigurao presto. Političko-religiozna kriza se produbljivala, i sveštenici Amona su uspeali da na svoju stranu zadobiju generale Horemheba, Ramzesa I, i Setija I. Vezir Aj, Tutankamonov ujak, se dvoumio, čekao je rasplet događaja. Nakon što je Akenaten zatvorio sve hramove posvećene Amonu, i drugim bogovima, sudbina porodice je bila zapečaćena. To je bio vrhunac, i sveštenici iz Tebe su odlučili da se osvete. Malo je poznato da je veliki faraon Amenhotep III, još uvek bio živ, dok se političko-religiozna kriza produbljivala. On i njegov sin Akenaten su bili ko-regenti. Teško je oboleo, jer je imao problema sa zubima, koji su trulili, i izazivali gnojne rane od kojih je imao nepodnošljive bolove. Jednom je došao da vidi novi grad svoga sina Akenatena, da bi se nakon toga povukao u svoju palatu Malkata, i tu preminuo. Uz Akenatena je bila njegova majka Tija, joj jedna od moćnih žena starog Egiptata. I čini se, da je Akenaten upravo zahvaljujući njoj vukao neke, možda pogrešne političke poteze. Stajao je između dve jake žene, svoje majke i supruge, što je egipatsko carstvo dovelo na ivicu opstanka. Obe su ga "trovale" svojim bolesnim ambicijama, podelivši porodicu na dva klana, tako, da niko nikon više nije verovao. Naizgled, čudne i iznenadne smrti pojedinih dvorjana, posledica su trovanja, tačnije, političkih atentata. Svima su ruke

bile krvave, i niko u tom trenutku nije bio potpuno nevin. Sam Akenaten se surovo obračunavao sa svojim neistomišljenicima, proterujući i sakateći sveštenike. Istoričari su priču o njemu i njegovom liku, donekle i ulepšali, sa romantičnim dodacima, ali, nije bilo baš tako. Narod je patio, resursi carstva su bili gotovo na ivici, zbog troškova prilikom gradnje novog grada. Seme pobune su dodatno posejali Amonovi sveštenici, govoreći narodu da je to posledica gneva bogova, zbog Akenatenove jeresi. Daleko od očiju javnosti, Amarna porodica je nastavila da živi "normalnim" životom, ako se to tako može reći. Grad je bio okružen zidovima, sa prelepim parkovima, fontanama i jezerima, a u samom srcu grada je stajao glavni hram posvećen Atonu, sunčevom disku. U njemu je Akenaten svakoga dana, sa svojim sveštenicima i podanicima slavio svoga boga, izvodeći rituale i litanije. Akenaten je uživao zaštitu Atonovih sveštenika, kojima su pripadali i članovi porodice, naročito visoki sveštenik Pa-nehesi. On će odigrati ključnu ulogu, u drami koja se bližili svom vrhuncu. Amonovi sveštenici su uspeali u svojim paklenim planovima, pokrenuvši ogromnu vojnu silu ka Amarni, koju su predvodili generali Horemheb, Seti I, i Ramzes I. Vesti su brzo stigle u Amarnu, i vezir Aj predlaže Akenatenu da abdicira i za svog naslednika proglasi mladog Tutankamona. Na taj način će uspeti da sačuva lozu, ali i svoj život. Akenaten pristaje, i sa svojim pristalicama beži na Sinaj, gde će ostati dugo vremena, pre nego se političko-religiozna situacija ne promeni, i duhovi umire. Ali, pitaćete se, šta se desilo sa Nefertiti? U međuvremenu su sveštenici u Tebi postavili novog vladara, Šmenkarea, koji, međutim, nije dugo vladao, jer je ubrzo i on preminuo, opet, pod čudnim okolnostima. Zbog toga je i među istoričarima došlo do zabune, jer su mislili da je nakon svrgavanja Akenatena, Nefertiti uzela novo ime. Zapravo je reč o dve potpuno različite osobe. Čudno je to, da je Akenaten otišao ostavivši svog maloletnog sina Tutankamona, potpuno nezaštićenog, u političkoj klimi koja mu nije išla na ruku, gde nije mogao da veruje nikom, pa ni svom ujaku Aju. Jedinu zaštitu koju je imao je bila, ona magijska. Tačnije, postojala je sveštenica Freja, koja je živela u hramu boginje Pašt, okružena mačkama. Tutankamon je jedino njoj verovao, i tražio savete. Onog trenutka kada je nije poslušao, sudbinu mu je bila zapečaćena. Kada su vojnici i sveštenici Amona stigli u Amarnu, zatekli su skoro pust grad, osim, malenog tamnoputog dečaka. Bili su željni osвете, ali ih je u tome sprečio Aj, i stavio Tutankamona pod svoju zaštitu. Nefertiti se "izvukla", ali ne zadugo. Na Sinaju, preciznije, na vrhu Serabit-el kadem, u Hatorinom hramu, ona i njen suprug su pronašli privremeno boravište. Bila je očajna, zbog gubitka kraljevstva i svega onog što su uživali u njemu.

Sada, ona ponosna i gorda kraljica je morala da se potuče po planinama, daleko od luksuza i privilegija. Nefertiti umire, ali ne od bolesti, već od sopstvene ruke, isпивši otrov. Čast joj je bila iznad svega. Ono lepo lice je izgubilo boju, dok se njena duša pripremala za susret sa 42-dvoicom sudija. Akenaten je bio srkhan, jer ne samo da je izgubio tron, već i ženu, koja mu je bila oslonac i podrška. Činilo mu se da je sve izgubio. Ali, ostao je tračak nade. U međuvremenu, Tutankamon je proglašen za novog faraona, i krunisan u Tebi. Godine su prolazile, dečak je stasavao u ratnika, koji je vešto baratao lukom i strelom, provodeći dane u lovu. Na jednom od njih je povredio nogu, što mu je otežavalo kretanje, pa se oslanjao na štap. Neprijatelj nikada ne spava. Amonovi sveštenici nisu zaboravili ono što im je učinio Tutankamonov otac, želeći da mu se osvete preko njegovog sina. Mrzeli su Tutanamona, jer je nastavio da obožava Atona, kao i njegov otac, ali, dozvolivši i slobodno ispoljavanje religioznog osećanja svojim sugrađanima i sveštenicima. Amonovim sveštenicima je vratio hramove, imanja i privilegije koje im je njegov otac oduzeo. To nije bilo dovoljno, jer su postali "crni" praktikujući crnu magiju. Time su želeli da oslabe mladog kralja, da mu potčine volju, kako bi "prešao" na njihovu stranu. Zaboravili su da je atak na faraona, atak na sunce, na izvor života. U Tebu su stigle vesti, Akenaten je na Sinaju, i još uvek živ. Tutankamon odlučuje da krene put Sinaja, u ekumensku misiju, u pokušaju da pomiri porodicu, koju je podelila religiozna netrpeljivost i fanatizam. Stigavši na Sinaj, na mesto gde se danas nalazi manastir Sv. Katarine, ugovoren je sastanak. Tu je ponovo susreo oca, zagrlivši ga posle toliko vremena. Plakao je, tužan zbog okolnosti u kojima su se obojica našli. Počeli su pregovori, ali, bezuspešno. I jedna i druga strana je u Tutankamonu videla jeretika, koga je trebalo eliminisati. Tutankamon je molio oca da se vrati, da postanu ko-vladari, ali ovaj. U nastupu besa sveštenik Pa-nehesi udara Tutankamona štapom u glavu, dok su mu drugi sveštenici u tome pomagali. Vukli su ga, udarali, krv je šikljala. Na kraju su ga obesili o drvo, i gledali iskeženih lica kako predaje svoj duh Asaru, sa kojim se sjedinio. Aj je bio besan, naredivši strašnu odmazdu za ubistvo svoga nećaka. Uzeo je Tutankamonovo telo i odneo u Tebu, i nakon balsamovanja sahranio u svojoj grobnici. Sve je bilo završeno. Da li je? Nakon tri milenijuma, duhovi Amarna porodice su ponovo probuđeni. Izbrisan iz istorije, Tutankamona je ipak istorija "vaskrsila", a njegovo lice je postalo poznato širom sveta. Njegove tužne oči su bile svedoci jednog vremena, jedne kratke drame, ali i doba kada su kraljevi bili kraljevi, a bogovi bogovi. Mumije Nefertiti i Akenatena su još uvek u senci, negde, spavaju svojim večnim snom. Arheolozi, poput Riksa traže na

pogrešnom mestu. Ako i nađu neku "mumiju" to može biti samo jedna ličnost, Tutmozis. Još jedan član Amarna porodice, koji je bio sveštenik u Tebi, kratko živeo, i koga više niko nije pominjao. Da li je to istorijski Tot-mosao? Vreme će pokazati. Čini se da istraživačima statua Nefertiti namiguje, i zagonetno se osmehuje, poput Mona Lize. Ona to svakako jeste bila, Mona

Liza svog doba, tajnovita, strastvena, moćna, nalik Babalon. Iz senke, neprimetno, svojim okom, ona posmatra i čeka, nekog novog Hauarda Kartera.

Br. B.T.

POTOMAK PRETEČE I PRETEČA POTOMKA

Osamdesete godine dvadesetog veka. Dubrovnik. „Dubrovačke letnje igre“.

Udaljene zvukove grada prekriva krešendo mora koji silovito udara u hridi ispod zidina, peni, povlači se da bi ponovo, ponovo i stalno ispočetka, u krug, uništavalo i stvaralo. Milenijumima tako.

Publika mirno čeka. Nema scene. Stolice su razbacane po proširenju na drevnim zidinama. Dominira kamena stražara i duboka tmina kosmosa. Toplina prethodnog dana izbija iz kamena.

Ušao je među publiku ni po čemu se razlikujući od drugih muškaraca tu prisutnih. Teget košulja, drap pantalone. Kosa već dobro proseda, samo te oči. Ljuba Tadić, bard Jugoslovenskog glumišta. „Sokratova odbrana i smrt“.

Ljuba počinje da govori. Njegov glas, nezaboravan, miris borova i mora. Njegov glas i tišina letnje noći. Sokrat, Ljuba, Ljuba, Sokrat. Veliki mislilac i veliki glumac. More se razbija o hridine, hridine se razbijaju o more. Vekovi se susreću sa sadašnošću, sadašnjost vapi za vekovima. Vreme je stalo. Katarza. Tišina. Tama, svetlost, svetlost, tama. Smrt i radjanje, radjanje i smrt.

Otvaram oči. Aplauz. Da li je to u redu u ovom trenutku? Ko sam ja?

Preteča Jovan Krstitelj.

Govorio je ono što misli ne mareći za posledice i radio onako kako je govorio.

Malteški vitezovi Svetog Jovana. Vekovima radili ono što misle i mislili ono što rade. Ostali i opstali. Uništili su se u trenutku kada nisu hteli da rade ono što ne misle i ne rade ono što misle.

7. juli 1940. Godine, pravoslavni Ivanjdan. Rodjenje preteče Jovana Krstitelja. Balkan. Sunce smenjuje mesec i rujna zora obećava blistav dan. Pretci blagonaklono posmatraju potomke ustreptale, nasmejjane, razdragane u poljima kako beru i pletu vence od ivanjskog cveća. Vence prepune želja, molitvi i radosnog iščekivanja.

Bosanska Krupa, Zaječar, Banja Luka. Balkan.

7. juli 1945. Godine. Bosanska Krupa. Kuća Kovačevića ne postoji. Ubijeni i bačeni u jame Vid, Dušan, Mirko. Smrzle se u zbegovima desetogodišnja Bosiljka i sedmogodišnja Djuja. Od posledica tifusa umro mali Jovan i majka Vukosava. Ostali dvanaestogodišnji Rade, šestogodišnji Dragan i četvorogodišnji Mirko.

Zaječar, kuća Čortanovića. Porodično bogatstvo više ne postoji. Život počinje iznova, iz pepela.

Banja Luka-kuća Miletića. Mile, glava kuće, zaklan. Aleksa umro ne videvši prvenca. Uroš nestao u logorima NDH. Veljko zauvek ostavlja Boju i ide za idejom. Pored njega su umirali za tu ideju i on nema prava da ih izneveri. Kristina i Milorad su još mali i radi njih ide za idejom.

Potomak preteče i preteča potomka. Reči, dela, dela, reči.

Mudrost, snaga, lepota, istina.

Istina. Jednostavna reč, čak u sebi, izgovorena na srpskom jeziku, nosi muziku. Izgovorite i oslušnite-ISTINA. U sebi, ispred sebe, oko sebe.

Zašto?!

Približava se 7. Juli 2008. Godine. Slobodan zidar sam na II°. Sedim u svojoj kući za odmor okružena mirom i lepotom prirode. Na sebi imam haljinu, kecenju i rukavice, a u sebi sve alatke mog stepena. Potomak sam preteče I preteča sam potomka. Umrkla za profane I rođena za masonsko. Prošla kroz prečišćenje inicijacije. No, za uvek, za masoneriju su me vezale dve reči: „Rekla sam“.

U te dve reči su misao, delo I istina. To sam ja. Ja stojim iza I ispred njih. U njima su moji preci, moja srž I one su upućene mojim potomcima. One su preteče dela, a dobro izmerena, iznivalisana I isklesana dela su dobri kameni u gradjvini zvanoj čovečnost.

Dolazeći ovamo, starac, jako pogrbljen I smežuran me je upitao pošto su banana koje sam u kesi nosila. Čuvši cenu samo je konstatovao kako je sve skupo. Nečija beba, a sada star, bolestan, nemoćan, siromašan I sam.

Na trenutak bila sam u prilici da mu utolim glad I želju. Šta posle? Gde je on I gde sam ja?

Ovaj svet je, sestre moje, još uvek dolina plača I po svemu sudeći to će još dugo ostati.

Naši radovi unose svetlost u naše duše I alati nam pomažu da iznadjemo tu istu svetlost u nama. Ja želim da oni upravljaju našim delima, jer mi treba da smo to ivanjsko cveće I od naše mudrosti, snage I lepote zavisi kako će izgledati venac.

Velika mi je čast što sam na ovaj veliki dan koji se po prvi put slavi u našoj poštovanoj loži “Vera Fides”, mogla sa vama da podelim deo mojih razmišljanja I osećanja.

SAVRŠENO U NESAVRŠENOM

*Tekst koji sam napisala povodom izložbe fotografija moje ćerke

Priča 1

Dva bora, iščupana iz zemlje, tamo negde, kao mlade bespomoćne mladice, doneti tu, stavljeni u majku zemlju koja nije njihova. Decenije su prošle, a oni su tu umorni od borbe za pravo na život. Oni su silom tu i ne pripadaju pejzažu. Samo sebična potreba jednog čoveka da svoj osećaj ne pripadnosti ublaži česticama svog zavičaja. Ko mu daje pravo na to i da li je on u svojoj ljudskoj ograničenosti uvrteo u glavu da je gospodar života?

U svojoj osionosti on ide dalje i seče grane da bi proširio svoj jadni vidokrug. Boli, a taj vapaj čuje samo bor, tamo negde daleko...

I ta izmučena reka, bolesna i popljuvana, voda koju u svom licemerju, još uvek zovu izvorom života, u zoru, pri izlasku Sunca, u svom staklastom odsjaju, još uvek teži da se spoji sa njim u igri radjanja i bori se, bori se, bori.

Sedim i gledam fotografije čiji je autor moja ćerka. Užasnuta sam. Htela je da uhvati lepotu, različitosti i večni ciklus budjenja i zmiravanja, a uhvatila je nasilje, agresiju, bol i agoniju borbe za pravo na život, slobodu i pravo na prirodnu smrt, koja znači život.

Da li je kasno?

Da li postoji rešenje?

Sve je tako komplikovano. Pitam se kakav bi mi život bio bez vodovoda, kanalizacije, električne energije, bez deterdženta... Da li sam spremna da ustuknem pred bolom borova i da li ima kompromisa?

Pažljivo pogledajte fotografije. Volela bih da čujem onaj glas koji u vama govori šta osećate i da li osećate. Ne mogu da ga čujem, ali će biti dovoljno da ga vi čujete i ako se to desi sve ima smisla, svaki pogled kroz objektiv, zaustavljeni trenutak ima smisla.

Priča 2

Gledam fotografije, treba da napišem esej. Šta da pišem?

Dok je Katarina fotografisala sve joj je bilo tako dražesno. A sada...?

Od četrnaest slika zajednički imenitelj je ropstvo. Četrnaest divljih životinja umesto džungle, gliba Amazona, beskrajne savane, uokvirene u žice, rešetke, tvrdi hladni beton, pored ustajale hlorisane vode.

Zašto?

Zašto čovek ima zoološke vrtove, ulepšava ih i puna su mu usta hvale nad svojim humanim pristupom i borbom za očuvanje životne sredine. Čije?

Šta znači doći u zoološki vrt, platiti kartu da bismo videli kralja životinja sa parčetom mesa, kupljenim od neke karte, posivelog, otupelih

instikta, iza debelih rešetaka, na kojima stoji upozorenje da ne prilazimo jer možemo biti životno ugroženi. Da ironije.

Vrapčić upleten u pletenu žicu, simbol mog Beograda. Kako se osećamo važni i veliki pri oslobađanju tog malog života, kao da smo mu ga mi poklonili, mi vladaoci.

Gledam fotografiju goluba, tog znamenitog simbola slobode kako stoji na metalnoj ogradi višespratnice okružen gradom, sa rekom u daljini. Slobodan je da uzleti kada hoće. Gde? Da sleti ispod nečijeg prozora i pokupi mrve hleba, znak milosrđa pred Bogom i ljudima. Te mrvice milosrđa su samo preki sud koji ubrzava egzekuciju. A život, a zrna života su tamo negde, nedostižno.

Žirafa okupana svetlom kao da će svakog trenutka da padne pred naše noge u svojoj bespomoćnosti i očaju.

O Bože šta je to uradila?!

Zašto njene fotografije ne prikazuju više ta dražesna bića?

Juče je bio dan godišnjice oslobađanja Aušvica, najmračnijeg logora za koje čovečanstvo zna. Gde su te divizije i generali koji će okončati ovu diktaturu čoveka nad prirodom i doneti slobodu životu da ponovo počne da buja?

Lavica i lavić,

Prepletenih šapa, umiljato, mazno maće, sigurno i ušuškano ljubavlju majčinom. I ona majka blažena, čija svaka ćelija, jasno se vidi, gotovo fizički oseća, šalje ljubav.

Priča 3

...Jer ljubav je opstanak, jer ljubav je nada u život, jedina.

V. K.

PITAGORA I NJEGOV ZNAČAJ ZA SLOBODNO ZIDARSTVO

Pitagora, poznati filosof i jedan od velikih posvećenika Slobodnog Zidarstva, rođio se na ostrvu Samos najverovatnije 571-570.p.n.e. a umro oko 497. Samo rođenje Pitagore vezano je za čudo i proročanstvo. Delfijska proročica Pitonija rekla je Mnesarhu da je njegova žena noseća i da će roditi sina koji je predodređen da podari ljudima lepotu i mudrost i koji će svojim životom i učenjem doneti napredak čovečanstvu. Mnoge legende su sačuvane u vezi njegovog rođenja. Neki su smatrali da on nije smrtnik već da je bio jedan od bogova koji je uzeo ljudsko telo kako bi poučio ljudsku vrstu. Pitagora je dobio ime po sveštenici u Delfima (njegovo ime znači "glasnogovornik Pitijinog" proročišta u Delfima).

Pitagorina učenja ukazuju da je bio temeljno upoznat sa pravilima ezoterizma istoka i zapada. Putovao je među Jevrejima i rabini su ga uputili u tajne tradicije Mojsija. Bio je iniciran u egipatske, vavilonske i haldejske Misterije. Za Pitagoru je rečeno da je bio prvi čovek koji je sebe nazivao filozofom. Naime, mudri ljudi su se pre toga nazivali *sofoi*, što je tumačeno kao oni koji znaju. Pitagora je bio skromniji i skovao je reč *filozof*, koju je definisao kao onaj koji pokušava da otkrije.

Nakon Ferekida a pred kraj svoga života Tales iz Mileta je bio poslednji učitelj Pitagore koji je tada imao između 18-20 godina; on je najverovatnije bio onaj autoritet koji je učenika uputio u egipatske misterije. Tales je bio začetnik ideje o besmrtnosti duše koju je kasnije razradio Pitagora i postavio kao jedan od osnovnih religiozno-filosofskih stavova pitagorejaca.

Nimalo nije zanemarljiv profil Pitagorinih učitelja – Ferekid je bio mantičar i astronom, koji je znao tajne feničanske spise dok je Tales, pored astrologije i geometrije koju je naučio od Egipćana, ostao poznat po svome učenju o besmrtnosti duše. Pored svega, Talesu se pripisuje sentenca "Spoznaj samoga sebe" koja će kasnije postati jedno od osnovnih učenja Pitagore i Sokratai velika maksima Slobodnog Zidarstva.

Pitagorin odlazak u Egipat oko 535 g.p.n.e. desio se voljom faraona Amazisa koji Pitagoru upućuje u Tebu gde ga sveštenstvo, iz straha od kralja, prihvata uz neuobičajeno stroga pravila. Tek kada su videli da Pitagora sve spremno prihvata, dopustili su mu da prinosi žrtve i inicirali ga u Izidine misterije. Dokaz da je Pitagora bio iniciran u egipatske misterije predstavlja čuveno pitagorejsko Y koje je označavalo moć izbora i korišćeno je u misterijama kao simbol Račvanja Puta. Središnje stablo razdvajalo se na dva dela, jedan koji se grana u desno i drugi u levo. Desni ogranak nazvan je Božanska Mudrost, a levi Zemaljska Mudrost. Mladost, personifikovana kandidatom, hoda Stazom Života, koju simbolizuje središnje stablo slova Y, i dostiže tačku na kojoj se staza račva. Kandidat mora da izabere hoće li poći levim putem i, sledeći naloge svoje niže prirode, ući u domen ludosti i nepromišljenosti koje će rezultirati njegovom propašću, ili će poći desnim putem, kroz integritet, marljivost i iskrenost, konačno se ponovo sjediniti sa besmrtnicima u višim sferama.

Kada je kralj Persije Kambiz II napao Egipat i kada je otpor Egipćana slomljen u zarobljeništvo je odveden i Pitagora. Dok je bio u Vavilonu, Pitagora je sarađivao sa Magima i bio upućen u njihove svete obrede. Ovde se usavršio u aritmetici i muzici i ostalim matematičkim naukama koje je naučio od Vavilonjana. Pitagora je ostao u Vavilonu još dve godine da bi se 520. vratio na Samos koji je sada kontrolisao Darije a već 518. preselio u grad Kroton na jugu Apeninskog poluostrva, u koloniji Velika Grčka gde će stvoriti novo sedište helenske prosvete i moći. Ovde će biti osnovana jedna od prvih Zapadu poznatih masonskih radionica najpre pod vođstvom samog Pitagore a kasnije i njegovih učenika.

Bratstvo koju je na Krotonu osnovao Pitagora i njena organizacija predstavljale su novinu u dotadašnjem podučavanju ali i u

etičko-filosofskom učenju. Poznato je da su učenici škole uveli zajednicu dobara – što će se kasnije sresti kod prvih hrišćana – koja nije trebalo da bude lažna figura jednakosti već uzajamno izjednačavanje, ispomoć među posvećenima i kao takva najistinskiji izraz duboke posvećenosti.

Pitagorina filozofska škola bila je u nekoj meri, takođe niz inicijacija, jer je od svojih učenika tražio da prođu kroz niz stepena i nikada im nije dozvoljavao da lično stupe sa njim u kontakt, sve dok ne bi dostigli više stepenove. Prema njegovim biografima, bilo je tri takva stepena. Prvi, *Mathematicus* (matematičar) koji je obezbeđivao učenicima znanja iz matematike i geometrije, koje su tada, kao što bi trebalo i sada da bude, temelj nad kojim je podignuto svo drugo znanje. Drugi, *Theoreticus* (teoretičar) koji se bavio površnom primenom egzaktnih nauka i treći, *Electus* (izabrani), koji je kandidatu davao pravo da prođe napred u svetlost najvećeg prosvetljenja koje je bio sposoban da upije. Četvrti stepen nazivan je pojavljivanje i tek oni koji su inicirani na ovaj stepen mogli su da postavljaju pitanja učitelju i da saznaju sve istine. Čutanje, tajnost i bezuslovna poslušnost bili su osnovni principi tog velikog reda.

Od samog osnivanja bratstva Pitagora je ustanovio pravila za sve članove koja je sam najdoslednije poštovao. Članovi su se obavezivali zakletvom na lojalnost prema samom učitelju kao i jedni prema drugima, morali su da čuvaju tajnu pred profanima, imali su tajne znakove raspoznavanja dok su Pitagorina predavanja slušali isključivo noću. Bezuslovno su se pridržavali etičkih propisa i tek onda, ako su položili ispit, smeli su lično da dođu pred učitelja i u njegov dom što su smatrali za svoju veliku sreću. Nije trebalo da se zaklinju bogovima jer "svaki čovek treba tako da živi da bude dostojan da mu se veruje bez zakletve". Nisu smeli da prinose krvne žrtve, već da se klanjaju pred oltarima koji nisu ukaljani krvlju. Poštovanje zakona je bilo obaveza. Pri kraju dana trebalo je da sami sebe upitaju kakva su zla počinili, koje su dužnosti zanemarili, kakvo su dobro učinili. Uvođenje u pitagorejsko društvo podrazumevalo je, dakle, pored očišćenja tela kroz apstinenciju i samokontrolu, očišćenje uma naučnim studijama.

U svakom slučaju, učenici nisu mogli da vide samog Pitagoru za vreme predavanja jer su se predavanja održavala noću a bili su obavezani na čutanje punih pet godina.

Filosofija Pitagore donela je u antički svet dva potpuno originalna filofska polazišta: učenje o metempsihozi ili ponovnom rađanju duše i filofiju broja kao osnove svega. Sve ostale ideje iz oblasti etike, društvenog uređenja, geometrije, muzike i astronomije koje je Pitagora sa bratstvom poučavao i

proučavao a naročito religijske postavke nužno su bile vezane za ova dva postulata. Sam Pitagora je pričao kako je ranije već bio na Zemlji kroz četiri ličnosti. Svega ovoga se sećao i mogao da priča o svom boravku u Hadu zahvaljujući tome što je od Hermesa izmolio sećanje na besmrtnost. Treba naglasiti da je Pitagorino učenje o ponovnom rađanju duše bilo revolucionarno i reformatorsko u sredini i vremenu u kojima je poniklo, onoliko koliko je nekoliko vekova kasnije bilo Isusovo učenje.

Sa osnovama učenja o ponovnom rađanju duše Pitagora se najverovatnije sreo za vreme svog ropstva u Vavilonu. Pitagorina ideja o ponovnom rađanju duše bila je očigledna suprotnost sa dotadašnjim kultom mrtvih i s njim povezanim masovnim pojavama sujeverja- prizivanjem mrtvih i pričama o avetima. Učenje o ponovnom rođenju duše delovalo je pročititeljski i oživelo staru ideju o moći duše i njenom postojanju i posle smrti što se oštro suprotstavilo homerskoj koncepciji o pričljivim senkama poživših. Pitagora je učio najpre da je duša besmrtna i da se preobražava u druge vrste živih bića; zatim da se sve što dolazi na svet ponovo rađa u određenom ciklusu i da ništa nije apsolutno novo; kao i da se prema svemu onom što u sebi nosi život, mora odnositi kao prema onom što nam je srodno. U ovom učenju primetan je uticaj orfizma s tim što ga Pitagorino učenje dodatno oplemenjuje: dok orfizam uči da se duša može sjediniti sa božanskim samo preko primernog života, koji je uslovljen asketizmom, poštovanjem rituala i apstinencije kao i meditacije o onostranom svetu, pitagorejska askeza nije bila askeza za već nečistu savest nego askeza za one čiste sa jednim zadatkom - da bi ostali čisti. Cilj pitagorejske askeze bio je održavanje čoveka u raspoloženju koje ga čini dostojnim ljudskog postojanja.

Pitagorino učenje o broju je jedan od prvih pokušaja postavljanja pitanja o kvalitativnoj strani zakonitosti u prirodi. Dok je miletska filofsija prirode u osnovu svega što postoji stavljala materijalni prauzrok, nazivajući a čas "vodom", čas "apejronom", čas " vazduhom", dotle su pitagorejci polazili od broja kao suštine svega. Aristotel je zapisao da su se "pitagorejci prvi posvetili matematici i unapredili je smatrajući da su matematička načela u osnovi svih bića, a kako su brojevi prvi među načelima... oni su smatrali da su brojevi elementi svih bića i da je čitavo nebo harmonija i broj. "Sve se u prirodi meri, potčinjava broju, u broju je suština svih stvari tako da upoznati svet, njegovu zakonitost i strukturu znči upoznati brojeve koji njime upravljaju. Pitagorino učenje o broju je jedan od prvih pokušaja postavljanja pitanja o kvalitativnoj strani zakonitosti u prirodi. Dok je miletska filofsija prirode u osnovu svega što postoji stavljala materijalni prauzrok, nazivajući a čas "vodom",

čas "apejronom", čas "vazduhom", dotle su pitagorejci polazili od broja kao suštine svega. Aristotel je zapisao da su se "pitagorejci prvi posvetili matematici i unapredili je smatrajući da su matematička načela u osnovi svih bića, a kako su brojevi prvi među načelima... oni su smatrali da su brojevi elementi svih bića i da je čitavo nebo harmonija i broj. "Sve se u prirodi meri, potčinjava broju, u broju je suština svih stvari tako da upoznati svet, njegovu zakonitost i strukturu znči upoznati brojeve koji njime upravljaju.

"Broj, to su sva nebesa " predstavlja osnovno pitagorejsko metafizičko-matematičko načelo. Za pitagorejce sastojci broja su " parno i neparno, a da je od njih parno neograničeno a neparno ograničeno; jedno proizilazi iz obadva (jer je ono i parno i neparno), a brojevi iz jednog; a i čitavo nebo, kao što je rečeno, jeste broj "Na osnovu ovog Aristotelovog zapažanja očigledno je da su pitagorejci broj shvatili prostorno – jedan je tačka, dva je linija, tri je površina, četiri je čvrsto telo. U prilog ove tvrdnje je i činjenica da su pitagorejci na taj način shvatali "tetraktis", figuru koju su oni smatrali za svetu. Tetraktis ili sveti broj predstavljao je zbir $1+2+3+4$ daje 10. Pitagorejci su prema svom ranije iznetom stavu da je neparni broj, jer je ograničen pa samim tim određen i savršen, bolji nego parni koji je neodređen i nesavršen pa su prema tome sastavili tabelu od deset suprotstavljenih pojmova iz kojih se proizvodi sve ostalo To su: 1. ograničeno- neograničeno, 2. parno-neparno, 3. jedno- mnogo, 4. desno- levo, 5. muško- hensko, 6. mirno- pokretno, 7. ravno- savijeno, 8. svetlo-tamno, 9. dobro-zlo, 10. kvadrat-pravougaonik.

Iz ovakvog učenja je proistekao pojam o harmoniji do kojeg je Pitagora došao proučavanjem veza između muzike i matematike. Otkriće harmonije kao ujedinjenja raznovrsnog, pomirenja kontrasta predstavljaju deo etičkog učenja Pitagore po kome će ostati poznat. Pitagorejci su vrline svodili na brojeve smatrajući da različite vrline predstavljaju harmonije suprotnosti, dok su za vrlinu smatrali da je harmonija. S obzirom da su se u Pitagorinoj školi proučavale aritmetika, geometrija, astronomija i muzika, sasvim je razumljivo da su pitagorejci najviše doprineli baš u ovim granama. Pored toga što su pitagorejci prvi koji su reč matematike koristili sa značenjem matematika (do njih se ona koristila za učenje bilo čega), dali su veliki doprinos u razviku astronomske nauke. Sam Pitagora je otkrio mnogo teorema iako

je ona po kojoj je najpoznatiji –tzv. Pitagorina teorema- doneta iz Vavilona. Pitagora je formulisao teoriju proporcije i kroz nju i "primenu površina" stvorio geometrijsku algebru. Pretpostavlja se da je upravo studija proporcija navela Pitagoru da muziku svede na broj. Pitagorin trougao sa katetama i hipotenuzom je harmonično-spekulativni simbol slobodnog zidarstva i mera stremljenja ka harmoniji. Iz Pitagorinog trougla može se kontruirati kocka, uglomer i krst. Pitagorina „sveta“ matematika je nauka o brojevima i tajni svih nauka - simbol približavanja tajnama stvaranja „svemoćnog graditelja svih svetova“. Duh geometrije prožima svako masonsko istraživanje. Poznavanje geometrije preduslov je formiranja masonskog duha, saznanja i mesta našeg individualiziranog kamena u istinskoj i svrsishodnoj građevini.

U masonstvu pet je simbol drugog, pomoćničkog stepena. Pentada - pet- je unija neparnog i parnog broja. Među Grcima pentagram je bio sveti simbol svetlosti, zdravlja i vitalnosti. Takođe je simbolizovao i peti element - eter- zato što je slobodan od poremećaja četiri niža elementa. Pentada predstavlja sva viša i niža bića. Ponekad je nazivana hijerofant ili sveštenik Misterija, zbog svoje veze sa duhovnim eterom, pomoću kojeg se postiže mistični razvoj. Ključne reči pentade su pomirenje, naizmeničnost, brak, besmrtnost, srdačnost, providenje i zvuk. Pitagorejci su učili da su elementi zemlje, vatre, vazduha i vode prožeti supstancom koja se zove eter - osnova vitalnosti i života. Stoga su izabrali petokraku zvezdu ili pentagram kao simbol vitalnosti zdravlja i međusobnog prožimanja. Prema Albertu Pajku, ovaj masonski simbol potiče od 'pentalfé' grčkog filozofa Pitagore. 'Pentalfa' je dobila ime po pet slova 'alfa', tj. grčkih slova 'A', od kojih je sastavljen.

Frank. K. Higgs, 32, smatra da su Pitagorina učenja od najvišeg transecendentalnog značaja za masone, s obzirom da predstavljaju nužan plod njegovog kontakta sa vodećim filozofima celog civilizovanog sveta njegovog vremena i mora da predstavljaju ono u čemu su se svi slagali, ogoljeno od svih korova kontraverzi. Stav koji je Pitagora zauzeo u odbrani čistog monoteizma, dovoljan je dokaz da je u suštini ispravno predanje o tome da je jedinstvo Boga bila vrhovna tajna svih drevnih inicijacija.

Br.S.M.

ŠTA VAM JE LIČNO DONELA HIRAMOVA SMRT

Stupanje na stazu kojom je Hiram alegorički hodio je poseban i neponovljiv događaj za svaku Dušu ponaosob. Aspirantova identifikacija sa Hiramom je jedan od ključnih događaja u simboličnom životu svakog Brata. Nakon godina marljivog rada sa osnovnim , moralnim , alatima aspirantova staza se u alegorijskom rituelu 3* dramatizuje do krajnjih konsekvenci, istrгнуvši aspirantovu Dušu suočavajući je sa iskustvom imanentne Smrti. Po prvi put mu se, makar i nesvesno otkrivaju prave tajne, ili bolje reći nagoveštaji pravih tajni Bratstva u koje je ušao.

Iz tame je u prvom stepenu ušao u sekundarnu svetlost, onu koja je još uvek samo daleki simbol prave svetlosti, njegovo lice

je videlo svetlost ali je Duša još nije razumela. Potom je nastavio svetlom stazom , marljivo klešući svoj neobradjen kamen, da bi došavši po nagradu , po inicijaciju u Majstora se ponovo suočio sa Tamom. Ovoga puta mnogo ozbiljnijom. U profanom životu je hodio tamom neznanja, sada se suočava sa Tamom anihilacije. Možda je pomislio da je jednom okupan u svetlosti, tamu prevazišao, međutim, zavojito stepenište ima mnoga mesta koja kao da su satkana od crno-belog polja, mnoga su u senci smrti. Saterana sa 3 strane, Duša Hiramova, odnosno Aspirantova, izdržava inicijalne udarce da bi napokon poklekla i u grob bila bačena. Ne materijalni , egzistencijalni grob, nego onaj mnogo dublji i tamniji, grob Duše.

Svesno samožrtvovanje Hirama je conditio sine qua non rađanja novog Majstora Masona. Hiram namerno, svesno podleže udarcima , odnosno iskušenjima da bi kroz svoju smrt mogao da preobrazi supstancu svoga bića iznedrivši novog Majstora.

Hiramov grob je kolevka novo iniciranog Majstora. (On se ne rađa uz plač, nego uz tišinu spoznaje.)

Silom se promena ne može dogoditi. Broj pomoćnika u zaveri transformacije je bio dovoljan i ispravan 15 koji je broj promene, međutim 12 njih (koji predstavlja broj punog kruga transformacije i kretanja) je uvidelo da vreme nije dozrelo ostavivši samo trojicu da načine promenu. Njih trojica su izvršili Čin, ali promena se dogodila tek pošto je Bagrem svoj Hlad napravio nad grobom i pošto je dugotrajna potraga uspeła . Ta potraga je sibiolična potraga svakog pojedinačnog Majstora u sebi koji doživljava istinsku inicijaciju tek kada je za to sazeo. 7 vrše potragu, to je broj onoga koji je u sebi spojio oba pola koja tvore univerzum i muško (3) i -žensko (4). Njihov spoj je 7 koji je androgini broj spoja savršenstva, i Animus i Anima su osvešteni u nesvesnom, a 7 je i broj Saznanja, Gnose.

Hiramova Smrt je katalizator promene koja će se desiti u pravo vreme kada Nar sazri u Duši svakog ponaosob. Kada se Klica Luči potpalni transformišući slabo svetlo latencije u buktinju, požar, sveprožimajuće Inicijacije.

Baš upravo ta scena je Hiramov pečat koji se njegovom smrću utiskuje u novog Majstora, taj pečat stoji postojano, do momenta kada ga istinska Inicijacija ne slomi na komade otvarajući skriveni trezor spoznaje u samom sebi.

Momenat podizanja Pomoćnika , Lavljim stegom , iz tmine tame, predstavlja Vaskrsenje novog bića koje spoznaje Reč, Logos čija je kabalistička vrednost LGS = (Lamed, Gimel, Samekh) = 93, ali sa tom rečju i Dah, koji je Život. Reč stvara, pa i zamenska Reč M. B. čija je kabalistička vrednost opet MABN (Mem, Aleph, Beth, Nun) = 93, novi Univerzum, Novi Mikrokosmos koji je potpuno korespondentan Velikom Makrokosmosu. Ta Reč se tiho sapuće na uvo, ali u toj tihoj Reči je potencijal čitavog Univerzuma sazdan. ABIF (Aleph, Beth, Jod, Phe) je takođe kabalističke vrednosti 93, kao i dva gradivna elementa Univerzuma Thelema (Theta, Epsilon, Lambda, Eta, Mu, Alpha) (Volja) = 93 i onaj concept koji je u njemu najvredniji Ljubav (Agape= Alpha, Gamma, Alpha, Pi, Eta) = 93!

Voljom se sve stvara, pa i kreće na ovaj Naš put koji nema kraja, a Ljubavlju se sve Održava.

Što sve ukazuje na jednu suptilnu povezanost, na jedan univerzum koji je u skladu.

Najvažnija stvar koja se smrću Hirama postiže je transformacija bića na višem suptilnijem nivou. Obrazac kojim se nesvesno transfigurira u jedno novo postojanje koje će biti zapečaćeno Tišinom, grobnom Tišinom razumevanja.

Tišina Bagremovog hlada posle ječanja potrage, nagoveštava ono što dolazi nakon smrti, a to je prosvetljenje. Spoznaja koja je u Tišini i koja je uvod u više stepenove. U dalje puteve kojima Majstor, sada kao Hiram Abif hodi, koje naslućuje ali o kojima ništa još ne zna.

Jedna suptilna spoznaja, nagoveštaja novog puta, saznanje transformacije kraja puta u novi početak koji je obavljen u daljini snagom Tišine.

Veliki je problem sa konceptom "Dobiti" u duhovnim naukama. Na ovom našem putu, na Stazi Prosvetljenja, nema dobiti u onom smislu koji se ovom terminu pretpostavlja u profanom svetu. Korelat ili zamenska termin može da bude "Postignuće", ništa se na putu ne dobija pasivno, sve se zaslućuje. Spoljni markeri postignuća, lente, kecelje, medalje su irelevantni, unutrašnji su jedni merodavni.

U tom kontekstu, postignuće spoznaje nastavka puta je najočitija dobit koja može da se izvuče iz Hiramove drame, odnosno sopstvene, proživljene, neponovljive.

Sledi uzbuđenje ka novim svetovima, uzbuđenje ka novim inicijacijama, zeđ za daljim znanjem, zeđ u korenu Bagrema koja nagoni da se taj Bagrem zaliva Gnozm, kako bi procvetao u Drvo Života sopstvene Duše.

Novi Duhovni život nastaje, nove energije se bude u Majstoru, one koje do sada nije doživio, kojih nije ni bio svestan a svo vreme su se nalazile tu, ispod pojavnog u njemu samome. Otkrio je još jedan novi sloj, još jedan novi svet u sebi, sa zadatkom da ga potpuno istraži. Još jedan sloj glavice luka je oguljen, plač koji je izazvala smrt je bio vredan saznanja da postoji još jedan, dublji, nivo u samom sebi.

Kidanje velova smrti je dovelo do obitavanja u Tišini Spoznaje jednog novog, kvalitetnijeg života. Smrt se mora iskusiti da bi se ponovo u životu uživalo, sa jos većom posvećenošću.

Novi Majstor je rođen i on hodi svetom, stupa na nove staze ali u sebi stalno treba da ponavlja :

Memento mori, seti se smrti Hirama, koji je Ego Personae, seti se Iskušenja kroz koji je Ego prolazio da bi se ponovno Rodio, seti se ustajanja iz groba podno Bagremovog Hlada, kako te novo Svetlo na koje još nisi navikao ne bi spržio.

Sama "nagrada" je u nastavku puta.

Brat V. . S. .

SUB ROSA

Ruža je simbol savršenstva u alhemijskoj tradiciji, i drugo ime za Filozofski kamen, možda i zato što je ruža sa osam latica simbol obnavljanja. U hrišćanskoj ikonografiji se vezuje za Legendu o Gralu. Dante naziva "ružama" duše u Raju: "Tako se stane oko nas vije svostruji vijenac vječnih ruža onih i tako spoljni s unutrašnjim se slije..." (XI, 19-21). Imenom "ruže" naziva i Devicu Mariju: "U ovoj Ruži riječ se utjelovi božanska, a eto, tu su i Ilijani..." (XXIII, 73-74). I Blaženi u Empireju raspoređeni su u obliku ruže: "Stupanj najniži, kad toliko more zaposijesti svijetla, kolika širina mora toj ruži bit na vrhu gore." (XXX, 115-117). "Ruža," piše E. Levi u "Istoriji Magije", "koja je u svim epohama simbol lepote, života ljubavi i zadovoljstva, mistički je izražavala tajnu misao svih protesta izraženih u vreme Preporoda. Bilo je to telo koje se opiralo tlačenju i potiskivanju duha; bila je to priroda koja se proglašavala Božjom kćeri, kao i milost; bila je to ljubav koja nije želela da bude ugušena celibatom; bio je to život koji nije pristajao da i dalje bude sterilan, bilo je to čovečanstvo koje je težilo prirodnoj religiji, zaronjeno u misao i ljubav, zasnovanoj na objavljenu harmonije Bića, čiji je simbol za inicirane bila živa i procvetala ruža. Ruža i jeste zapravo nekakva amajlija, kružnog oblika, a latice krune u obliku su srca, i skladno naležu jedna na drugu. Njena boja je najnežnija gradacija primarnih boja, njena čašica je od purpura i zlata...Osvajanje ruže bio je problem koji je inicijacija postavila nauci dok je religija radial na pripremi i ustanovljavanju univerzalnog, ekskluzivnog i konačnog trijumfa krsta..."

Dante upoređuje rajsku sreću sa ružom: "U žutom ruže, što je odvajkada i što se dijeli i što Suncu hvale kroz miris šalje, što je proletno vazda, ko onog što štiti, maker ga naopake žudnje za zborom, guše me i veli gospa (Beatriče)...U slici mi se dakle ukazale prebijeje ruže ona vojska sveta što s Hristosom se sred krvi mu vjenčala..." ("Raj" XXX, 124-127, XXXI, 1-3). Ruža i Krst je tajno društvo teozofskog karaktera koje je osnovao, sudeći po ne sasvim pouzdanim podacima, u Nemačkoj u XV veku Kristijan Rozenkroj, jedan obrazovani nemački vitez koji je umro 1486. godine u Fezu u Maroku. On je tokom svojih duhovitih putovanja u Aziju i Afriku verovatno bio iniciran u najuzvišenije tajne orijentalne tradicije i izučio je okultne nauke i kabalu. Uputio je čak i jedan apel svim kabalistima i teozofima, pozivajući ih da osnuju tajno društvo u stanju da izdestvuje preporod čovečanstva, putem misticizma i magije. Vek kasnije, objavljen je jedan izuzetno važan rozenkrojcerski dokument pod naslovom

Hemijsko venčanje Kristijana Rozenkrojca za koji se može gotovo tvrditi da je izašlo iz pera luteranskog pastora i teologa J.V. Anree (1586-1654), vođe grupe posvećenih koji su delovali u gradu Tibingenu.

Vremenom su se pojavile i druge grupe, koje su stalno održavale i pokazivale izuzetnu naklonost ka traženju Filozofskog kamena. "Tako se dolazi do," kaže K. Franković u svojoj Istoriji masonerije u Italiji, "afirmacije jedne tajne tradicije sa neprekidnim nizom velikih iniciranih koji su pravi rozenkrojcerci, i koji iz generacije u generaciju prenose prave misterije preko kojih može doći do spasenja čovečanstva. To su nevidljivi majstori, anonimni majstori, koje niko ne prepoznaje, a oni se kreću među ljudima i čineći dobro i tražeći zabrane da im prenesu svoju doktrinu i svoja tajna znanja." Među najpoznatijim rozenkrojcerima u prošlosti su: Robert Flud (1574-1637), engleski lekar, teozof i alhemičar, autor brojnih i angažovanih dela objavljenih pod pseudonimom De Fluctibus, Rene Descart (1596-1650) koji analizira rozenkrojcerski problem u svom delu pod nazivom San, nemački teosof G.V. Lajbnic (1646-1692) čiji filozofski sistem nije lišen kabalističkih prizvuka, Elijas Ešmol (1617-1692) arheolog i astrolog, osnivač Oksfordskog muzeja, istovremeno i mason, itd. Rozenkrojcerci su se nudili da usavrše sve nauke korisne za čovečanstvo, među kojima je prva bila medicina, i da skinu veo sa svih tajni prirode snagom duha.

Pošto se vrlo brzo raširilo u Holandiji, Francuskoj i Nemačkoj, Društvo se polovinom XVII veka, spojilo sa Društvom slobodnih zidara, ili masonerijom, u koje je unelo svoje visoke stepenove. Ovako piše Žan Marke Rivijer: "Cilj Rozenkrojca bilo je uništenje katoličkog Rima, ali ne sa revolucionarnim ciljem, već sa ciljem izvođenja duboke reforme. Papski dvor i borbe među velikim rimskim porodicama onoga vremena svedoče o moralnim grčevima unutar hrišćanstva. Narodi su oduvek zahtevali doslednost, čak iako je bila samo prividna, između učenja i životnog ponašanja onih koji su ih duhovno predvodili. Ruža i Krst i Reforma bili su duboki pokreti koji su uzdrmali hrišćanski svet. A njihova snaga i trajanje pokazali su relanost njihovog držanja i opravdanosti njihovog delovanja. Pokret rozenkrojca, dakle, imao je nameru da ponudi određeni gnosticizam koji je nedostajao verskim informacijama toga doba..."

Kao reakcija na neprimerno luksuzan život koji je bio predmet prigovora pripadnicima Katoličke crkve, rozenkrojeri su sledili manihejsku i katarsku skromnost i ustanovili su jedno vrlo strogo životno pravilo ovako izraženo: "Svaki od braće obavezan je da poštuje sledeća pravila: 1) da koristi dela Očeva; 2) da postavi nove osnove ispod građevine istine; 3) svako može to da bude; 4) da se odmara u jedinoj istini, da upali VI kandelabr; 5) da se ne boji siromaštva, gladi, bolesti i starosti; 6) da u svakom momentu živi kao da se tu nalazi od postanka sveta; 7) da ostane na jednom mestu; 8) da čita "Liber Mundi"; 9) da očara narode, duhove, prinčeve; 10) Bog će u međuvremenu uvećati broj naših članova." (Iz knjige "Istorija ezoteričnih doktrina"). Osnovni Manifest rozenkrojerica objavljen je u Kaselu 1614. godine pod naslovom: "Fama Fraternitatis ili Objavljenje bratstva plemenitog Reda ruže i krsta, Illuminizam rozenkrojerica, Stil misli u Evropi XVII veka." Iz njega prenosimo poslednji deo: "...Da bi svaki hrišćanin znao koje smo vere i verovanja, izjavljujemo da propovedamo veru u Isusa Hrista, u jasnoj i čistoj formi koja je nedavno izašla na svetlost dana, naročito u Nemačkoj i do danas sačuvana, diskutovana i propagirana u nekim zemljama (isključujući svakog sanjaoca, jeretika i lažnog proroka). Prihvatamo dva sakramenta onako kako su utemeljeni, sa svim propisanim oblicima i obredima, u prvoj reformisanoj Crkvi.

U politici priznajemo rimsko carstvo i Četvrtu monarhiju, kao naše vođe i vođe svih hrišćana. Iako poznajemo promene koje prate i otkrićemo ih rado i drugim učenim milostivim ljudima, mi držimo te spise u svojim rukama i nećemo dopustiti da ih se ma ko, protiv Božje volje, dočepa i preda ih u nedostojne ruke. Ali pomoći ćemo tajno pravednu stvar, onako kako nam Bog pomogne ili nas u tome spreči. Jer naš Bog nije slep, kao sreća pagana, već je ukras Crkve i čast Hrama. Naša filozofija nije nova, već je ona koju je Adam primio posle Pada i ona koju su propovedali Mojsije i Solomon. Zato ona ne sme da da povoda sumnji, niti da se suprotstavi drugim mišljenjima; jer istina je jedna, kratka i uvek ista (a pre svega je u harmoniji sa Isusom in omni parte i u svim svojim elementima; kao što je Hristos prava predstava Očeva, tako je Istina predstava Hristosova), i neće se reći ovo je istina prema filozofiji, već prema teologiji.

Tamo gde su Platon, Aristotel, Pitagora i drugi pogodili, gde su se Avram, Mojsije i Solomon isticali, gde se i najveća i jedinstvena knjiga, Biblija slaže, svi su se saglasili, kao nekakva sfera ili globus, gde su sve tačke jednako udaljene od Centra. Ali o tome će se detaljnije govoriti u hrišćanskoj collation. Ali zadržimo se sada na grešnoj i prokletoj umetnosti proizvođenja zlata, koja

izaziva, naročito u naše vreme, veliko interesovanja, koju mnogi nitkovi i lopovi iskorišćavaju za nedostojne akcije, zloupotrebljavajući poverenje koje im se pruža, pa čak i mudri ljudi, uzimajući u obzir mutation metallorum i vrhovni apez e fastigium filozofije, nemajući drugog cilja i želje, spremni su da slave više nego bilo kojeg onoga Boga koji bi proizveo zlata na pretek, ili, u želji da to postignu, uznemiravaju svespoznajućeg Boga, koji poznaje sva srca, nepristojnim i neprimerenim molitvama; uzevši sve ovo u obzir izjavljujemo javno da je sve to lažno i da pravi filozofi pridaju malo značenja proizvodnji zlata, koje je samo jedan parergon osim koga oni mogu da izvedu hiljade drugih važnijih stvari. I recimo i to, sa našim dragim ocem R.C.C.: aurum nisi quantum aurum. I zaista onaj koji poznaje čitavu prirodu, ne radije se ako može da proizvede zlato i ako ga, kako je rekao Hristos, demoni slušaju, već ako vidi nebo da se otvara i da sa njega silaze i penju se Božji anđeli, a ime njegovo upisano je u Knjigu života. Isto tako tvrdimo da su, pod imenom hemije raširene mnoge knjige i predstave in cintumeliam gloriae Dei, čije ćemo naslove u dogledno vreme objaviti i dati čistima u srcu njihov Katalog i Registar.

I molimo sve učenje ljude da obrate pažnju na ove knjige, jer neprijatelj neće prestati da seje svoj korov, ukoliko ga neko jači ne spreči u tome. Dakle, prema želji i nameri Brata K.R.K., mi, njegov braća, nanovo molimo učene ljude Evrope koji će pročitati ovu našu Fama-u (objavljenu na pet jezika), zajedno sa Confessio, da ispitaju dobronamerno našu ponudu, da precizno pronidljivo ispitaju svoje zanate, da najpažljivije istraže sadašnje vreme, i da nas potom obaveste o svojim razmišljanjima, communication consilio o singulatim pismenim putem. Ipak, mada za sada nismo otkrili naša imena, niti kada se sastajemo, uspećemo nesumnjivo da saznamo mišljenje svih, na ma kojem jeziku da je ono izraženo. I svaki onaj koji nam saopšti svoje ime moći će da razgovara sa jednim od nas uživo, ili, ukoliko za to bude postojala bilo kakva prepreka i pismeno.

A ovo je sasvim sigurno: svako ko želi da sa nama ozbiljno i otvorena srca diskutuje, to će mu doneti korist materijalnu, telesnu i duhovnu; onaj ko je lažan ili pohlepan samo na bogatstvo, neće moći da nam nanese nikakvo zlo, već će samoga sebe gurnuti u još veću nesreću. I naša građevina (iako je sto hiljada ljudi videlo izbliza) biće večno nedodirljiva, neuništiva i sakrivena od grešnog sveta. Sub umbra alarum tuarum, lehova." Bratstvo Ruže i Krsta ima veoma drevnu istoriju, koja potiče od egipatskih Škola Misterija faraona Tutmozisa III (1468-1436 p.n.e.). Njihovo učenje su preuzeli Pitagora i Plato, da bi kasnije

ono našlo svoj put u Judeji, kroz askete egipatskih Terapeuta, koji su se nastanili u Kumranu, mnogo pre Isusa. Uz Therapeute su postojali i Samaritanski Magi ili Zapadni Manaši, na čijem čelu je bio Gnostički lider Simon (Mag) Zelot, čiji su predstavnici bili na rođenju Isusa. Osnovani su 44. godine p.n.e. od Menahema, dede Marije Magdalene, čiji su preci poticali od Hašmoneja, porodice Jude Makabejca, koji je poštovan u Arturijanskoj Gralskoj priči kao Gavejn. Voljeni apostol, Jovan Marko (takođe poznat kao Bartolomej), je bio specijalista u kurativnom lečenju i privržen egipatskim Therapeutima. Iz tog razloga je Jovan postao poštovani svetac Vitezova Hospitalera Jerusalima. Jovan Marko je bio apostol kome je Isus poverio brigu o svojoj majci na raspeću. Simbol Therapeutskih iscelitelja je bila zmija, zajedno sa Gralskim amblemom Ružinog Krsta. Gnostička Zmija Mudrosti se koristi kao deo Kaducej insignija mnogih internacionalnih medicinskih asocijacija danas. To je iz razloga što je Jovan bio blizak Isusovoj porodici jer je prepoznao pravi značaj svadbe u Kani. Isusova kraljevska dinastija je bila od belikog značaja, ali isto tako i Hašmonejsko i kraljevsko poreklo Marije Magdalene. Ona je originalna Notre Dame des Croix, nosilac Mesijanske vaze, Gospa Svetlosti, i njen pehar Ružinog Krsta sa Sangrealom je uvek pun. Godine 1307.

Rozenkrojci su formalno inaugurisani u Škotskoj od strane kralja Roberta Brusa, koji je izabrao određene Templare i Hospitalere da budu osnivači *Starije Braće Ružinog Krsta*. Red su nasledili potomci Kraljevske Kuće Stjuarta, i tokom ere Stjuarta u 17. veku, Rozenkrojci su bili neraskidivo povezani sa naučničkim Kraljevskim Društvom. Članovi ove akademije su bili majstori i akademici poput Roberta Bojla i Ser Kristofera Vrena, koji su bili istaknuti Rozenkrojci. Ciljevi i ambicije Reda, zajedno sa eminentnim naučnicima Ser Isakom Njutnom, Robertom Hukom, Edmondom Halejom i Samjuelom Pepisom, su bili jasni: da unapredi proučavanje i primenu drevnih nauka, numerologije i kosmičkog zakona. Rozenkrojci su se takođe obavezali da podstaknu ideale egipatskih Terapeuta promovišući međunarodnu medicinsku pomoć za siromašne. Nije ni najmanje slučajno da se najuticajnija agencija u oblasti urgentne pomoći širom sveta, prepoznaje po poznatom Crvenom Krstu. Vratimo se ruži. Ponekad, ruža cveta u centru Grčkog krsta, krstu sa četiri jednake ruke. Ponekad, se četiri ruže rađaju iz četiri ugla istog krsta. Onda se on zove "krst svetog Andrije." Robert Flad kaže da je "Ružin krst", Hristova krv kroz koju su naši gresi isprani. To je "Ruža Šaronska" iz Pesme nad pesmama. Ruža u centru krsta ima još jedno, alhemijsko značenje. U Alhemiji, ruža je simbol "Crvenog Kamena." Zato Fulkaneli u svojoj knjizi "Alhemijska

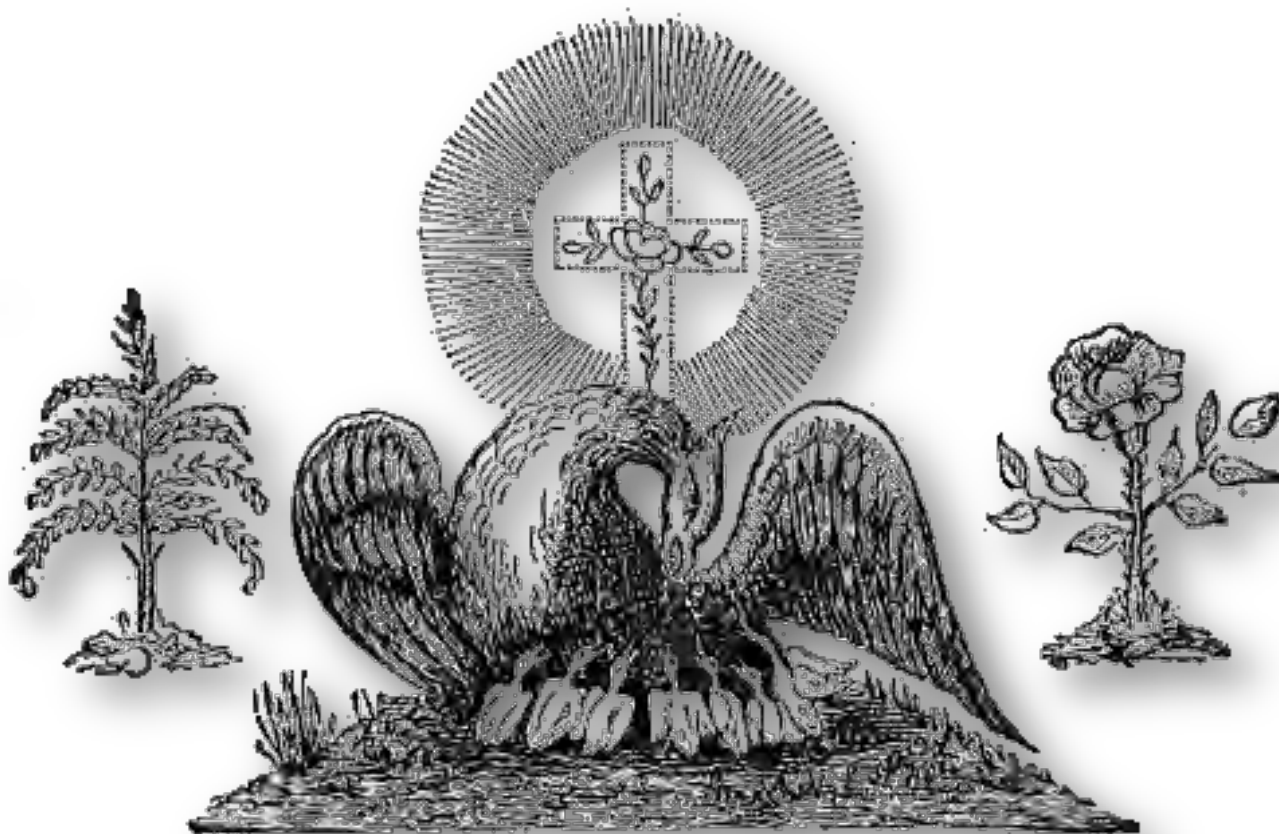
Boravišta" objašnjava da je "Kamen crvena ruža, cvet retorte." Što se tiče četiri ruže na krstu svetog Andrije, one evociraju četiri kardinalne vrline: Razboritost, Umerenost, Pravdu i Snagu, i četiri elementa: vatru, vazduh, vodu, i zemlju, iz kojih se oslobađa Kvintesencija. Krst svetog Andrije je hermetički simbol Filozofske vatre. Ovo "X" je simbol misterije za profane i Svetlosti za inicirane.

U Grčkom alfabetu, krst svetog Andrije postaje Chi, ekvivalentno Latinskom "k." U oblasti materijalne Alhemije, ono ima tri termina za Veliko Delo: Kone, Krusos, Kronos, ili Retorta, Zlato i Vreme. U Duhovnoj Alhemiji, ono znači ime Spasitelja, Krstos, koje potiče od reči Krio, Pomazani. Kasnije se u Rozenkrojcerskom simbolizmu pojavljuju četiri slova I.N.R.I. Ona imaju okultno značenje, koje podseća na Tetragramatona iz Starog Zaveta. U Novom Zavetu ona imaju drugo značenje: Pakleni Plan – "Iesus Nazarenus Resurrexit Incassum", Materijalni Plan – "Iesus Nazarenus Rex Iudaeorum", Mentalni Plan – "Igne Natura Renovatur Integra", Psihički Plan – "Intra Nomen Regnum Iovah", Duhovni Plan – "Inefable Nomen Rerum Initium." U Kabali je slovo Shin, simbol vatre, smešteno u centru Tetragramatona (Yod, Heh, Vav, Heh), pretvarajući ga u značajnu Hebrejsku reč "On-koji-je-kroz-Sebe", u "Spasiocu" (Yod, Heh, Shin, Vav, Heh).

Čuveni mit o "Izgubljenoj Reči" je zasnovan na ova četiri misteriozna slova, koji je ezoterično animiran u Ritualu prijem u 18. Stepenu masonerije, Suverenom Princu Ruže i krsta. A.M.O.R.C. je skraćena potpuno imena Reda Ruže i Krsta, koji je početkom dvadesetog veka osnovao H. Spenser Luis (1833-1939). Puno ime Reda je "Antiquus Mysticusque Ordo Rosae Crucis" (Stari i tajni Red Ružinog Krsta). Njegovo prethodno, staro ime na latinskom je glasilo "Antiquus arcanus ordo rosae rubrae et auae crucis." (Stari i tajni Red Crvene ruže i Zlatnog krsta). "Krst sa samo jednom crvenom ružom u centru simbol je Organizacije." Krst u ovom simbolu nema nikakvo versko značenje i nije vezan ni za jednu versku značenje i nije vezan ni za jednu versku sektu, ni staru, ni modernu...Osnovni slogan Reda Ružinog krsta A.M.O.R.C. je: Maksimalna tolerancija u najstrožoj nezavisnosti. Njegovi članovi pripadaju svim postojećim religijama bez izuzetka, a neki ni jednoj. Isto tako, postoje i oni, koji su učlanjeni i u neke druge organizacije dostojne poštovanja...Po nekim predanjima, organizacija koja je danas poznata po imenu Red Ružinog krsta A.M.O.R.C. osnovana je u Egiptu." (Iz Reda Ružinog krsta A.M.O.R.C., Tajni Mandamus, N.I, Velike Vrhovne Lože Reda A.M.O.R.C. Rosicrucian Park San Josr,

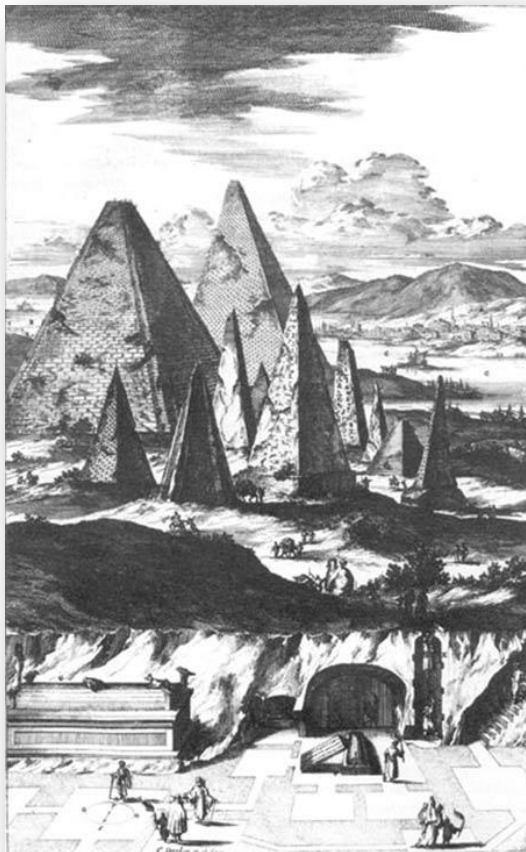
Kalifornija, S.A.D.). Centralno sedište A.M.O.R.C-a u Francuskoj je u gradu Vilnev San Žorž. Red Ordo Rosae Mysticae se pojavljuje kao rekonstrukcija reda Ordo Templi Orientis. Osnivač Reda je Alister Krouli, i njegov vođa od 1922. godine, do smrti 1947. godine, kada ga je na tom mestu nasledio njegov sledbenik Karl. Dž. Germer. Trenutno na svetu postoje četiri osnovne sekcije O.T.O-a, u Švajcarskoj, Nemačkoj, Engleskoj, i Sjedinjenim Državama. "O.R.M. (Ordo Rosae Mysticae) je sastavljen od trinaest operacija, sastoji se od dva aspekta, unutrašnjeg i spoljnog. Spoljni aspekt sastoji se od prvih šest operacija, od kojih prve tri sačinjavaju unutrašnje jezgro obožavalaca Crvene zmije gnostičko-duhovne univerzalne Crkve. Unutrašnji aspekt je Suvereno svetilište gnosticizama O.R.M., a to su Red Crvene ruže, magijska veza ili Prelaz od Reda roza-krst ka Redu zlatne ruže." U starom Egiptu je postojao Sveštenički Red koji je sada ponovo otkriven. Njegovu najvišu Inicijaciju, Treći Step

unutrašnjeg Reda Crvenih Sveštenika (ili štovatelja Zmije Kundalini) su nekada obično dostizali faraoni i sveštenici. Ovi Crveni Sveštenici su zapravo unutrašnje jezgro Univerzalne Gnostičke Duhovne Crkve. To je drevni Kult kojeg nalazimo već u prvim egipatskim Dinastijama. U Liber Legisu mnogo se uputa, iako prikriveno, odnosi ne samo na Kundalini nego na čitav Inicijatički Put. Rad Univerzalne Gnostičke Duhovne Crkve jednak je trojici Alhemijskih faza, ali svaki stepen ima još tri podstepena, koje posebno oličavaju stepeni unutrašnjeg jezgra Crvenih Sveštenika. Suvereni Princ Ruže i krsta je naziv za XVIII stepen Drevnog i prihvaćenog Škotskog obreda. "To je stepen retke moći i za njega ne može biti vezana ni jedna legenda; ukoliko bi mu se želela pripisati neka, moglo bi se govoriti o izgubljenoj reči jer se zapravo poziva na ceremonijal svetlosti, sjaja, Božje moći." (U.P. Porčati "Masonska simbologija, Škotski stepeni").

IZLAZAK IZ EGIPTA I IZLAZAK U DAN

U Knjizi Izlaska mogu se razdvojiti dve glavne teme:

- Oslobođenje iz Egipta (Izl 1,1-15,21),
- Savez na Sinaju (Izl 19,1-40,38). Kao veza među tim dvema temama služi izveštaj o putovanju kroz pustinju (Izl 15,22-18,27).

1. Život u Egiptu – „Misiru“ je uređen kao hijerarhija postojanja. Narod, sačinjen od mnoštva, koje je povezano u „plemena“, koja su podređena sili

organizovanije više strukture, kojom nadkriljeno upravlja Faraon.

2. Postoji Duhovni Medijator („Mojsije“) u Čoveku, to je „Spasitelj“ – koji deluje u cilju Izlaska iz materijalne ograničenosti, Izlaska iz „Egipta“, te konačnog „Izlaska u Dan“ kao procesa inicijacije koji vodi „Najvišem“.

Na taj se način ova knjiga i može podeliti na tri dela, svaki sa svojom glavnom temom.

Raznolikost tradicija očituje se u dvostrukom pozivu Mojsija, od kojih je prvi povezan s pripovesti o »gorućem grmu« (Izl 3,1-4,17), a drugi je smešten nakon Mojsijevog prvog pojavljivanja pred faraonom (Izl 6,2-7,7). Prvi je tekst mešavina jahvističkih i elohističkih predaja, a drugi pripada sveštencičkoj predaji.

3. „Gorući grm“ – komunikacija Inicijata sa Obličjem Božanstva koje se emanira kao Vatrene-Acilutski prikaz Drveta Života. Drvo Života je struktura Univerzuma i čini sveobuhvatnost sveg postojanja i svih procesa koji su manifestovani. Drvetom Života je obuhvaćeno Sve. Sve je Bog. On se inicijatu ukazuje u vidljivoj „formi“ Plamena.

4. Suočavanje sa moćima i „vladarem“ Ruaha. Faraon je Sin Sunca – Sol-Tifaret. Faraon je i Ego koji vlada Hijerarhijom postojanja u Kraljevstvu „ljudi“.

Dok tekst uglavnom govori o prolasku kroz pustinju Sin, prema istoku, postoje i tragovi jednog putovanja prema severu, kroz »zemlju Filistejaca« (Izl 13,17).

5. Kretanje ka Istoku, ka Izvoru... kretanje ka Izlasku u Dan („istik“).

6. Kretanje pustinjom je život u Sferama „ispod ponora“, tj. ravnima materijalizma. Zrna peska ukazuju da nema nijedna stvar u materijalnom svetu da je drugačija od bilo koje druge, sve je malo, trun, prašina, sve sagoreva suncu i u tome nema opstanka i istinske duhovnosti.

Ova knjiga, između ostalog, govori o znakovima i čudima koje je Jehova Bog izvršio da bi izbavio svoj narod iz ropstva u Egiptu; Zatim o organizovanju Izraela kao posebnog vlasništva u 'kraljevstvo sveštenika i svetu naciju'; kao i početak istorije Izraela kao teokratske nacije (2.Mojs.19:6).

7. Znaci su znamenja Inicijacije koja se emaniraju kretanjem putem „Izlaska“ iz ropstva, tj. iz regiona u

kojem mnoštvo previre, da bi se po konačnom povezivanju sa Božanstvom uspostavio Red nad Haosom.

U prvom delu (Izl 1,1-15,21) Knjiga Izlaska govori o potlačenosti Izraelaca u Egiptu i Božjoj zainteresiranosti za njihovu situaciju. Slede izveštaji o Mojsijevom pozivu i poslanstvu u kojem mu je pridružen i brat Aron. U ovom je delu opisano i poznatih deset egipatskih čuda kojima Bog dokazuje svoju nadmoć nad egipatskim sveštenicima. Zadnje veliko čudo predstavlja prelazak preko Crvenog mora i poraz Egipćana, što se zaključuje Mojsijevom pesmom, zapravo zahvalom Bogu za izbavljenje što ga je dao Izraelcima (Izl 15,1-21).

8. Robovanje jeste okolnost življenja u ograničenosti materijalnim svetom. Egipat obuhvata celovitu manifestaciju Univerzuma. Bog uvek posmatra i Vidi Sve.

9. Mojsije je „spasitelj“, Mesija, isto kao i „zmija“ to je osobina duhovnosti u Inicijatu koja energijom Vatrene Zmije Duha vodi celokupnu svest Čoveka.

10. Deset čuda su znamenja deset Sefirota Drveta Života. Istinska posvećenost „pobeđuje“ površno sledbeništvo i puko znanje. Čuda su žive sile u inicijatu, one nadvladavaju umno i egoistično povinovanje strukturi.

11. Mojsijeva pesma je objava Zakona i Reči Aeona.

Drugi deo (Izl 15,22-18,27) govori o prolasku Izraelaca kroz pustinju. Osobita je tema ovog dela mrmljanje naroda i njegovo žaljenje za sigurnošću u Egiptu. Bog dokazuje narodu da mu može dati sve što mu je potrebno, te ne treba žaliti za prošlošću. Od njih traži samo pouzdanje da će ih dovesti onamo kamo im je obećao.

12. Mnoštvo i „narod“ su nepovezane i ne koherentne osobine inicijata. Malkut i klifoti previru nepovezano. Egipat je materijalno kraljevstvo u kojem postoji „red“ koje su uspostavile Sile i interesi regionalnih vladara.

13. Samo „povezivanje“ sa Istinskim Božanstvom donosi „spasenje“, rekonekcija i reintegracija sa Božanskim se postiže kroz opredeljenost, veru i proces „Izlaska“, kretanjem ka Istoku.

Treći deo (Izl 19-40) za temu ima sklapanje Saveza na brdu Sinaj, a pripada ponajviše svešteničkoj redakciji. Upravo su starozavetni sveštenici bili zainteresirani za održavanje odredaba Saveza, koje su uključivale i hramsko bogoslužje. Ovde je opisano „bogoavljenje“, Božja samoobjava Mojsiju na Sinaju (Izl

19,16-25), te davanje Deset zapovesti (Izl 20), čemu slede detaljni propisi o hramovskom bogoslužju, o međuljudskim odnosima unutar naroda, o pravednosti prema neprijatelju, te o svetkovanju blagdana. Osobito je dramatično prikazan otpad Izraelaca koji izrađuju zlatno tele, te mu se klanjaju, dok čekaju da se Mojsije vrati s brda. To dovodi do raskida Saveza i njegovog ponovnog sklapanja.

14. Sklapanje Saveza jeste rekonekcija sa Božanskim, poseban Momentum koji ostvaruje otvaranje Vizije koja daruje Razumevanje Zakona – ovde objavljenog kroz „Deset zapovesti“ – koje su suština smisla deset emanacija Drveta Života.

15. Božansko se objavljuje svesti Inicijata. On je već predvodnik „naroda“ (mnoštva ličnih osobenosti) a sada se otvara uvid u suštinu i sagledavanje svega postojećeg kroz Deset Sfera i sublimaciju Mudrosti „bogoavljenja“ u objavu Zakona.

16. Novi „zakon“ definiše nov i poseban način „bogoslužjenja, novo uređenje hrama – tj. Inicijat, sada Majstor, na ispravan način „vidi“ Svet i reguliše oblića duhovnog posvećenja na ispravan „način“ – čime organizuje sve svoje „niže“ osobine.

17. Obožavanje zlatnog teleta je posebna „iluzija“ da se obličjem može „zameniti“ istinska vizija Božanstva – Hator nije NUIT. Prepoznavanje iluzije i stvarnosti učvršćuje inicijata u Sigurnosti istinske Inicijacije u Duh.

Knjiga završava gradnjom svetilišta u obliku šatora koje će pratiti narod kroz pustinju.

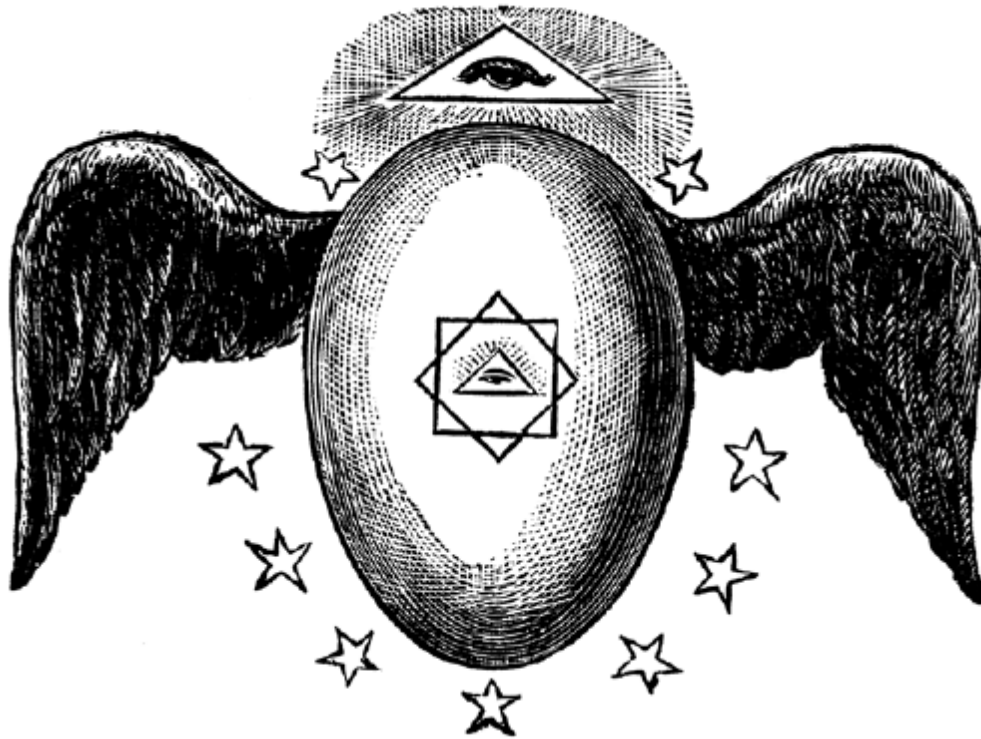
18. Izlazak ka Istoku, „Izlazak u Dan“ uspostavlja Istinsku Gnozu Aeona. Svetlost i Mudrost koji teku sa Izvora stvaraju Viziju uređenog Sveta kao Hrama u kojem neodvojivo obitava Božansko.

... setimo se kako je „skončao“ Mojsije... kada su Plemena uspostavljena, (tj. kada je Zakon Aeona uspostavljen Nebesima Zodijaka) on se povukao u pećinu... i o njemu se više ne zna... Samotnik se povukao u „kavernu“, ušao je u Mir i više nije značajan za manifestovani Svet. Svoje je učinio, te je na posletku nestao...

Oni koji „uđoše“ u „Misir“ i tu žive i podložni su vlasti "Faraona" slediće "Mojsija" kojega nadahnjuje Bog, te će Izaći iz Misira, Izaći u Dan.

Tau Libero

ZAPISI O SIMBOLICI KNEFA - KRILATOG JAJETA

Jaje upućuje na su-određujući, međuzavistan odnos Reda i Haosa.

Biti u jajetu ili biti-jaje je Proces, a ne stanje:

Jaje je primordijalna Dinamika u svom kontinuiranom ponovnom-nastajanju: ono je još-nepolarizovano (*neutrum genis*) u sebi samom, ali polarizovano je u odnosu na svoju okolinu, na sve što

je ne-jaje (a polarizovano *kako* –je Umetnost svakog pojedinog jajeta).

U praksi, poistovećujući se sa formom/simbolom krilatog jajeta, mi pokrećemo u sebi ovaj naj-iskonskiji Impuls postojećeg za postojanjem, u njegovom plesu sa nepostojećim, nepoznatim, neodređenim i sve-mogućim.

Stoga je Tišina njegov najosnovniji adekvatni prikaz.

Jezikom verbalne komunikacije , najistinitije što se o jajetu, kao odredjenje, može reći je puko „jesam“ ili „postojanje“.

Izvan vremena, izvan bilo koje Forme – kao Izvor svake od njih i vremena samog – jaje naprosto Postoji, i to tako što iznova-i-iznova nastaje.

Ono je najuzvišeniji i najpotentniji simbol Plodnosti; stvaranje Stvaranja: *arhe* svih fenomena!

Jaje je ujedno pra-majka nepregledivog Univerzuma i pra-otac svega; ono je mnoštvo-i-singularitet u jednom; ono je *Mysteria Mystica Maxima* i kao takvo, Apsolutno i Univerzalno. O, Jaje, ti si uistinu i Ljubav, i Ljubavnik i Ljubavnica! Veliki drevni Ptah u svojoj tajnovitoj prvo-ispoljenosti.

Ugledah kuglu blještavo-bele svetlosti kako izranja iz plavetnog crnila ničega. Poput Sunca je, a njegovi zraci mirijade su i mirijade spermatozoon-bića-iskri, koji se brzinom svetlosti otiskuju u beskonačno. Sada, ovo belo sunce je jaje ne površini nepreglednog, neprozirnog okeana. Talasi miluju jaje i ono se gubi u njima. Površina vode postaje sve mirnija, talasi se utišavaju i jenjavaju i iznenada otvara se pogled na veličanstvenu sliku: čitav ovaj okean je vino u zlatnom peharu što ga visoko

uzdignutim drži u svojoj desnoj ruci prelepa naga ženska figura. Ekstaza me preplavljuje u ujednačenim talasima; to je blagost i nežna milina. Oko na čelu nage ženske figure govori: „Ova Zlatna Nit je uvek tu“.

Krila Knefa su Dah Duha: vrlinom svog Kretanja ona postoje.

Ti, koji si Red i Haos i veza njihova,
koji si u Tišini,
koji svojim postojanjem plešeš sa Nepoznatim,
ti, čiji otkucaji srca vibriraju kao Zlatna Nit: -
neka se rasplamsa skriveni plam tvoje srži, uzmahni Krilima!

Ka narednom, ka narednom ... uvek širem i novom – ja, ljudsko biće, istražujem horizonte. Ovim kretanjem stvaram ono što jesam; u ovom letu sejem bezbrojno seme. Ovim kretanjem služim svemu što jeste; u ovom letu kapija sam i vozilo rađanja novih Zvezda. Ka Narednom, ka Nedohvativom, ka Naj-udaljenijem.

Sr. Promethea

ILUMINATI

Prvi maj 1776.godine je datum koji je poznat kao dan osnivanja Bavarskih Iluminata - jednog od najkontroverznijih tajnih bratstava. No, kao što prva masonska loža nije nastala a da pre sebe nije imala Ložu od koje je dobila Masonsku Svetlost i kao što je sam Veliki Neimar dao Svetlost Univerzumu, tako su i Bavarski Iluminati imali skrivenu svetlost drugih tajnih društava koja su prevashodno delovala u Francuskoj. Preteče Bavarskih Iluminata su se manifestovale pod raznolikim imenima, kao što su, Alumbradosi, Martinisti, Izabrani Koeni, Filaleti, Iluminati

Avinjona, Svedenborgijanci, Zlatni Ruža-Krst, Stroga Templarska Pokornost. Svetlost je ipak tekla od vjkada.

Iluminacija vremena u kome je Adam Vajshaupt živeo se svela kroz njega u Red koji je inicirao nove ideje moralnosti i vrline u sveopštem previranju društvene nestalnosti pritisnute tiranijom vladara i crkvene institucije.

Adam Vajshaupt je rođen šestog februara 1748 u Inđštadu i u detinjstvu su ga obučavali Jezuiti, a bio je i njihov član visokog

ranga. 1775 je bio postavljen za profesora prirodnog kanonskog zakona na univerzitetu u Inglišadu. Njegovi pogledi na svet su bili kosmopolitski, osuđivao je zavist i sujeverje sveštenstva. U to vreme nije bio Mason, a u Ložu Striktne Pokornosti je iniciran u Minhenu 1777.godine.

Red Iluminata, koji je ispočetka zvan Red Perfektibilista, je zagovarao, kao cilj, pomaganje članovima u dosezanju najvišeg mogućeg stepena moralnosti i vrline i uspostavljanje temelja za reformaciju sveta povezivanjem dobrih ljudi koji se protive razvitku moralnog zla. Da bi se ljudi učinili srećnima bilo je neophodno prosvetliti njihove umove. Oni su čak, za to vreme neverovatno, zagovarali intelektualnu ravnopravnost žena sa muškarcima. Gde su oni videli popuštanje pritiska državne vlasti drugi su videli uništenje države, gde su oni zagovarali ravnopravnost i mogućnost buđenja novih ideja drugi su videli uništenje prirodnog i propisanog društvenog poretka. Red je odgovarao na vapaje potlačenih, ispoljavao je saosećaj prema jadnom narodu, nesrećnima, njihova srca su podržavana da osećaju ljubav i prijateljstvo, da podrže one koji se suprotstavljaju problemima, patnjama, da podrže sve kkoji ne kinje i ne preziru slabe, učio je da istraju u velikim i svetim namerama, čineći dobrotvorna dela, a ponad svega težeći da svima bude omogućeno intelektualno usavršavanje, sticanje znanja o čovečanstvu, podržavali su svakoga ko je imaostav da podrži istinu i vrlinu čak i protiv pritiska mnoštva.

Svetlost se ipak probijala u tamu. U najužem članstvu su bili kako profesori, plemići, sveštenici i advokati tako i pripadnici srednje klase, državni službenici, trgovci i oficiri. Na početku svog postojanja Iluminati su imali više od dve hiljade članova u Ložama u Nemačkoj, Francuskoj, Belgiji, Holandiji, Danskoj, Švedskoj, Poljskoj, Mađarskoj i Italiji.

Sami rituali Reda racionalistički, a ne okultni (mada je postojala intencija ka tome). Nije bilo neophodnosti da se prvo bude mason pa da se zatim uđe u Iluminata, a četvrti, peti i šesti stepen su praktično kopirani masonski simbolički rituali i rituali Striktne Pokornosti i Kapitola Klermona-Rituala Perfekcije od 25 stepenova. U početku i jesu primani u Red samo Majstori Masoni, baš kao što je to tradicija u Ruži i Krstu. Celokupan sistem je oficijelno imao deset stepena, a realno bilo ih je više, ali je nepoznato da li su najviša dva ikada praktikovana. Očigledna i direktna veza i međuzavisnost sa masonerijom ili drugim redovima i tajnim društvima nije postojala, mada je poznata veza sa Ložom Teodor od Dobrog Saveta iz Frankfurta

na Majni i u Berlinu i sa "Nepoznatim superiorima" iz Liona. Bitna razlika između Iluminata i masonerije je sam akcenat na politici i religiji - Masoni ne podržavaju raspravu o tome u svojim redovima, a Iluminati su upravo to postavili kao svoj cilj za raščišćavanje. U tome je ključ dalovanja Reda. U toku vremena, iako je većina članova bila hrišćanske veroispovesti, došlo je do infiltracije ljudi koji su bili bezvredni pa je već 1785 red počeo da se osipa i nestaje, unekoliko rastrzan unutrašnjim svađama vođa, posebno dotučen ediktima uperenim protiv svih tajnih društava. Ovakve akcije su namestili Rozenkrojceri ,za koje su oni smatrali da su pod uticajem Jezuita. Sami Iluminati medju sobom su trpeli uticaje braće koji su pripadali Jezuitima i Malteškim vitezovima koji su unosili razdor. Krajem osamnaestog veka više nije ni postojao. Vajshauptu je oduzet posao i proteran je iz zemlje. Preselio se u Gotu gde je ostao do svoje smrti 1811.godine. Postoje indicije da se Red održao do 1831 kada su se definitivno razili i poslednji članovikada je održan Konvetu u Vilhelmsbadu, tu su ih raspustili Ružini krstaši, Azijatska Braća i Fratres Lucis, a onda Templari iz Liona i Nemačke definitivno ukidaju "projekat Adam" - to je bio projekat Francuza da razbiju Nemačku koja je jacala tada u njenom srcu Bavarskoj.

Pomisao da su Iluminati samo čudna istorijska fusnota je potpuno promašena. Njihov bljesak svetlosti daje svoje odraze i dan danas. Nebrojene "Teorije zavera" se množe oko tog imena, a same ideje koje podržavaju te negativne fantazije su ono protiv čega su istupali Iluminati. Ime kojim su se predstavili bilo je ključ za pokretanje toka svetlosti u umovima naprednih ljudi koji su delovali u svetu, u svom okruženju i društvu. Ako može da se pretpostavi da je ideja o svetskoj dominaciji postojala onda to može biti samo uz podrazumevanje ideje potpune slobode ljudi i dobrobiti svih živih bića.

Iluminacija znači Prosvetljenje - to podrazumeva sticanje saznanja i slobode za saznavanje, slobodu za buđenjem, prosvetljenje vidika i mogućnosti razvoja čoveka. Oni koji pokušavaju da zagovaraju drugačiju sliku o tome jednostavno prihvataju superstrukturu crkvene laži i ropski je se drže. Tirani, verski i društveni su protivnici ljudskog roda. Kao što masonerija putem svog simboličkog znanja i učenja želi da dobre ljude učini boljim, tako je i Red Iluminata moralnim i humanim poukama pokretao ljude na rad za dobrobit čovečanstva. Praktično sva tajna društva, sa svim svojim filozofskim, religioznim, pa i okultnim osobenostima, su Iluministička, pripadaju duhovnom toku koji je iznedrio Red Iluminata.

Spisi spominju da se ime Illuminata povezuje sa stihom iz Kurana koji govori o sjajećoj zvezdi, Alumbradosi (čiji je član bio Miguel da Molinos, kao i Ignacijo Lojola, osnivač Jezuitskog Reda) iz Španije, su navodno primili tajno znanje iz nepoznatog višeg izvora nadljudske inteligencije, pa su zvanično osuđeni od strane inkvizicije - koja je naravno uništavala sve nevernike.

U šesnaestom veku iznenada se pojavilo moćno društvo zasnovano na tajnom kultu u planinama Avganistana. Zvali su se Rošanija - Illuminirani, Prosvetljeni. Vajazit Ansari iz Avganistana, tada najpoznatiji pripadnik kulta, je bio potomak porodice "pomagača" tj. onih koji su pomogli Muhamedu nakon njegovog bekstva iz Meke. Kao nagradu njima je data inicijacija u misterije Išmaelitske religije - tajno, unutarne učenje koje je datiralo od pre Avramovog obnavljanja hrama u Meki, od mističnog Hiram. Red je poučavao da nakon smrti nema kazne niti nagrade već obitavanje u duhu što je bilo potpuno drugačije od poznatih koncepata religije i zemaljskog življenja. Oni su poznati kao Isaili - grana Šiita, njihov najači izdanak su Nusairi, jer su stvorili zapadnu Gnozu i R+C). Četrdeset godina nakon gašenja ovog reda u Avganistanu nastalo je društvo Illuminata u Nemačkoj.

U Langedoku su Kabalisti, između XII i XIV veka, imali poseban centar. Školu je uspostavio Rabad, Rabi Abraham ben David od Poskiera, Isak Slep i naslednici. Ovo se razvilo u školu Iajun. Ovi mudraci su znani kao Maskilim - tj. Illuminati. Njih je predvodio Abu-fi-Hikmat. U osamnaestom veku u Beču su osnovana Azijska Braća, masonska Loža sačinjena prvenstveno od jevreja. Mada se prvi koreni ove Lože pojavljuju u vreme silovitog razvoja reda Illuminata već 1782. godine. Azijska Braća su stariji, zvali su se i Vitezovi Prave Svetlosti pre toga, Illuminati - očito, a srodni su Ruži i Krstu od Zlata kao najstarijoj grani. Hebrejska reč Zohar znači svetlost. Svi kabalisti zoharisti su time prepoznati kao Illuminati.

Oduvek su ljudi težili da spoznaju sebe, da uvide svoju suštinu kroz duhovno prosvetljenje, kroz Illuminaciju. Illuminacija daje Mudrost. Pošto smo svi deca Jednoga Boga svi imamo u sebi potencijal Illuminacije, dosezanja Svetlosti i buđenja u Svetlo.

Prirodna je osobina svakog muškarca i žene da postane Illuminat.

Naziv tajnog bratstva, reda ili društva samo zavisi od principa, ideja i metoda kako do Svetlosti doći i kako je ostati svestan.

U neku ruku principi delovanja Reda Illuminata su bili paralelni Striktnoj Templarskoj Pokornosti. Generalno, ideja templarizma nije postojala kao takva, ali se nije zadovoljavalo pukim masonskim prenošenjem znanja, već je u tajnosti podržavano aktivno delovanje na unošenju svetla u Svet. Treba proučiti Sinarhiju Sent Iv d Alvejdra i Martinistima iz Liona i dobiti se prava slika kako su videli Nemačku i Svet i kakve to veze ima sa Templarima.

Tajnost je poštovana iz veoma praktičnih razloga pošto je crkva bila izuzetno agresivna prema svim nasuprotnim stremljenjima i poučavanjima. Pogotovo što su gotovo svi članovi Reda bili Hrišćani (i nešto Jevreja) - a sami su uviđali i prepoznavali duboke probleme koji postoje i utiču na ljude u srži crkvene institucije i dogme koju propoveda. Illuminati su na svoj način odaslali zrak templarske svetlosti u novom tajnovitom koloritu, čineći da se suštinska templarska shvatanja upletu u strukture svih slojeva ljudi vodeći ih putem koji nije zacrtala crkva. Tajnost je utoliko očuvana da su gotovo sve masonske lože bile ispunjene Illuminatima, a da se ime Reda nije uopšte ni spominjalo, niti se iko izjašnjavao kao član, a kamoli da je koristio svoje pravo ime u komunikacijama članova.

Potpuna odanost tajnoj templarskoj duhovnoj ideji je očuvana ujedno bivajući efikasna u ispoljavanju. Društveni sistem je truo i zasnovan na pogrešnim korenima vladanja nad potlačenima. Religiozni sistem je truo i zasnovan na falsifikovanom i lažnom učenju nevernih indoktrinatora.

U svetu nije bilo dovoljno ljubavi i slobode i svetlost je krenula da ih budi u ljudima.

U neku ruku principi delovanja Reda Illuminata se mogu pojmiti kao potpora principima Priorata Reda naše Gospe od Siona (kada gledamo ka Vatikanu i kraljevskim kućama koje su postavljene od starne Vatikana).

Pri osnivanju Reda pet originalnih članova je uspostavilo strukturu od tri osnovna stepena:

- 1.-Novajlija
- 2.-Minerval
- 3.-Illuminirani Minerval

Sistem je ovako funkcionisao do 1780 kada je iniciranjem barona Knige-a došlo pod njegovim ingenioznim organizacionim

sposobnostima do restrukturiranja. Ceremonije Reda Illuminata su bile razdvojene u tri klase, tj. grupacije.

I. - Odgajalište

0. Pripremni literarni esej

1. Novitiate

2. Minerval

3. Minor Illuminatus

4. Magistratus

II. - Simbolično Slobodno zidarstvo

1. Učenik

2. Pomoćnik

3. Majstor

4. (a) Škotski Major Illuminatus

4. (b) Škotski Illuminatus Dirigens

III. - Misterije

1. Manje

a.) Presbiter, Sveštenik ili Epop

b.) Princ / Regent

2. Veće

a.) Magus

b.) Rex / Kralj

Pre svega u pripremnoj fazi kandidat za prijem u Red je pisao literarni esej u kojem je iznosio sve svoje osobine, objašnjavao svoju prirodu, navodeći sve detalje iz ličnog života, pa i celokupnu rodbinu, čak i lične neprijatelje. Bitan detalj je bila postavka o kojoj je kandidat trebao da se izjasni u kom smeru želi i planira da se lično razvija i napreduje.

Novajlija je dobijao užitstvo da Red Illuminata stoji protiv svih savremenih masonskih društava kao jedna organizacija koja nije degenerisala u društveni klub. Sama inicijacija u Minervala je postulirala osnovne stavke Statuta. Illuminatus Minor je dobijao objašnjenja razrade simbolike Reda.

U drugoj klasi Reda koje je obuhvatalo tri simbolična stepena Slobodnog Zidarstva prijem i prolazak je bio dosta formalniji. Dosledan Masonskom sistemu.

Kandidat za napredovanje u stepen Illuminatus Major je prvo bio podvrgavan rigoroznom testu u vezi sa njegovom povezanošću sa drugim tajnim organizacijama i razlogu njegovog napredovanja. Ceremonija prijema je bila u visoko masonskom maniru. Nakon toga njegov zadatak je bio da sačini izveštaj o svom karakteru prema uputstvima koja je dobio, da potpomogne onim članovima koji su zaduženi za prijem novajlija, da se založi svojim sposobnostima i socijalnim statusom za dobrobit Reda, činom napuštanja počasnog mesta

ako je ono slobodno ili u korist nekoga ko je pogodniji za to mesto, da sarađuje sa drugim članovima svog ranga u upravljanju skupovima Minervala.

Napredujući u stepen Illuminatus Dirigens, ili Škotski Vitez, član je bio obavezan zakletvom da prekine svoju podršku svakom drugom masonskom sistemu ili tajnom društvu i da se potpuno angažuje za korist Reda. Obaveze tog stepena su bile više administrativne.

Niži stepenovi Reda su bili teritorijalno grupisani u prefekture, nad kojima je bio autoritet Illuminatus Dirigensa. Svaki I.D. je imao izvestan broj Skupova Minervala koji mu je bio dodeljen i njihova dobrobit je bila odgovornost upravitelja Reda.

Članovi ovog stepena su činili "Sveti Tajni Odeljak Škotskih Vitezova" koji je davao patente za konstituciju i organizovanje novih Loža.

U stepen Sveštenika, prvi stepen treće klase, su primani samo oni članovi koji su pokazali napredak i revnost u ispunjavanju ideja i namera koje su izložili u svom prvom literarnom eseju. Inicijacija je predstavljala nezadovoljavanje prirodom postojećeg političkog i religioznog sistema naglašavajući kandidatu da treba da služi Red u naporima vođenja rase dalje od uzaludnih izmišljotina civilnih institucija i religioznih dogmi koje su uzrok sveopšte patnje. Članovi ovog stepena su bili oslobođeni svih administrativnih obaveza, ali su imali zadatak da podređenima u Redu prenose znanja fizike, medicine, matematike, prirodne istorije, političke nauke, umetnosti i veštine i okultnim znanjima. U njihovim rukama je bila funkcija podučavanja na nivou celog Reda, a jedino su bili podređeni najvišem stepenu. U stepen Princa je priman samo manji broj članova, a oni su postavljani kao Nacionalni Inspektori, Provincijali, Prefekti, Dekani Sveštenika.

Vrh sistema su činile suverene glavešine koje su činile Areopagite.

Na nižim stepenima, u "Odgajalištu", članovi nisu bili potpuno upućeni u principe Reda i na koji način on funkcioniše. Kako su napredovali poučavani su da dizajn oslobađanja sveta na nižim lestvicama služenja Redu zahteva sticanje finansijske i društvene moći, te da se iste moći daju u službu Redu. Napredujući postajali su Masoni, primajući učenja slobodnozidarske Lože. Stepensveštenika je upoznat sa činjenicom o težnji reda da izmeni društvenu vlasti i celokupan društveni sistem. Osećaj lokalne nacionalnosti bi trebao biti odbačen zarad uzdizanja ljubavi, vere i pripadnosti Čovečanstvu.

Racionalizam i materijalizam mislioca su, naizgled, poništavali religiju tvrdeći da je Bog bilo koje vere bio izmišljotina ljudi i zaista nije od stvarnog značenja u religioznim propovedima. Red je razotkrivao na svojim najvišim stepenima da su ljudi ravnopravni kao pripadnici celokupne rase, sposobni za ista postignuća, ravnopravni sa kraljevima. Potreba za figurom kralja nad "običnim smrtnicima" nije postojala za Red Iluminata.

Iluminizam je direktan neprijatelj tronova i oltara, kao promašenih organizacionih sistema i tvorevina sačinjenih da vladaju a ne da služe ljudskom napretku i razvoju svesti i duha.

Gotovo se nepobitno javlja ideja o postojanju osvete Templara za istorijsku nepravdu spram Reda i čovečanstva, koja je istinske vladare potisnula u duboku senku tajnosti. Jeres bi bila pretpostavljati i razmišljati o onome što može da zameni sistem koji upravlja Planetom, a kamoli podržavati tajno i javno delovanje te Svetlosti. Zato je na ime i sve ideje i članove Reda Iluminata bacana ljava laži i obmana. Ipak ne može se poreći uticaj Iluminata (kao i samih Masona) u francuskoj (može se videti uticaj templara, jevreja Falka iz Londona i ostale braće sa ostrva kao i škotski uticaj koji je dopirao iz Amsterdama u smislu obaveštajne i finansijske mreže) i svim drugim revolucijama. Jer šta su revolucije ako ne materijalni odrazi duhovne potrebe za promenom?

Dakle, teoretičari zavera tvrde da je čovek znan kao Adam Vajshaupt osnovao tajno društvo 1776.godine sa ciljem da vlada svetom. Metodi koji bi bili primenjivani su ubistva, podmićivanje, ucene, revolucije i špijunaža. Model reda je sličan Jezuitskom Redu i koracima i stepenovima masonerije. Oni su nameravali da kontrolišu i manipulišu bankama, protocima novca i imovine, svetskim finansijama. Oni su nameravali da izazivaju svetske kolapse, ratove, krvave ustanke i pobune širom sveta što bi dovelo do opšte potrebe restrukturiranja prema uticaju i idejama Iluminata sa svojih položaja. Oni su uvek određivali sledeći korak. Glavni neprijatelji su evropske monarhije i crkva. Štaviše stvari se stvarno ovako i događaju, zaista su realne činjenice da svega toga ima u svetu. Sve navodi na to da Iluminati ljuljaju svet po svome. A kako je bilo u prošlosti tako izgleda da je i sada.

Da li je?

Činjenica je da je tokom znane i neznane istorije postojala vlast društvena i religiozna koja je okupljala mnoštvo, masu u svom gotovo potpunom totalitetu. Isto tako je činjenica da je ta vlast

sve vreme bila vrlo ili gotovo potpuno problematična i negativna, donoseći ljudima planete samo bol, patnju i beznađe.

Činjenica je da osim uspostavljene javne vlasti, društvene i religiozne, postoje tokovi duhovnih učenja, shvatanja i ideja koje se suprotstavljaju ropskom služenju i mirnom i poniznom podrgavanju tiranima sveta.

Ime ništa ne znači. Svaki pokret koji budi ljude i oslobađa ih jeste Iluministički pokret. Zašto praviti razliku između bogatih i siromašnih? Zašto selektivno ispoljavati "pravednost", kako se odnositi spram okruženja i prirodi? Spram drugih rasa, nacija? Zar ste uvereni da su neki bliže bogu nego vi? Zato što su bogatiji ili nose mantiju?

Čime onda zameniti lažne Vladare, ako ne Prosvetljenim Služiteljima? Čime zameniti lažnu religioznu dogmu ako ne istinskom Univerzalnom Religijom Svetlosti, koja postoji oduvek, a koja je potisnuta silom. Iluminati su postojali i pre Vajshaupta, a ceo pokret uopšte nije mali niti zanemarljiv. Ovo je podzemni tok Svetlosti koji izbija celim tokom "poznate" istorije. Univerzalna Religija nikada nije zbrisana sa lica zemlje silom. Ona je opstala usprotiv sili "Boga oca" ili "Boga novca".

Od vremena kada su Anunaki, po sumerkim mitovima, načinili čoveka i udahnuli mu Duh života, predajući ljudima kosmičku vlast da se ustrojava sa njom, preko tradicije egipatskih sveštenika i pada ljudskog ega sve dublje u materijalno ropstvo, kada su i same duhovne monarhije poprimile obličja tajnih bratstava "zmajeva" i "vampira" (kako su vremenom ocrnjeni), putem vremena kada su Jovani poučavali Esene, pa do Katara i Bogumila i mnogih raznolikih ezoteričnih bratstava srednjeg veka, preko opstanka Iluminata u svim mračnim i sramotnim ljudskim padovima i pokleknućima, do vremena buđenja istinskog otpora mraku neznanja i konačnoj želji čoveka da stane na svoje noge kao Biće koje je stvoreno od Zvezdane supstance i koje ujedinjeno, bez ograničavanja starim slabostima i lažima, upravo teži zvezdanom nebu, Red Iluminata je ta Svetlost koju je Veliki Neimar Svih Svetova darovao Univerzumu.

Da. Prirodna je osobina svakog muškarca i žene da postane Iluminat.

Da. Prirodna je potreba uspostaviti Novi Svetski Poredak na ruševinama starog sveta.

Tau Libero.'.

